

ΘΕΜΑ ΤΕΥΧΟΥΣ

Χριστουγεννιάτικες Ιστορίες

Πεζά - Ποιήματα - Τέχνη
Άρθρα - Σκέψεις - Στήλες

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

www.ovimagazine.com/cat/56

Όλα τα βιβλία είναι εκδόσεις
Και όλα διατίθενται ΔΩΡΕΑΝ

δυο λόγια για αρχή

Όταν η κόρη μου ήταν έξι ή επτά χρονών και λίγες μέρες πριν τα Χριστούγεννα πήγαμε ...σινεμά. Όπως πολύ σωστά φανταστήκατε πήγαμε σε μια ταινία κινουμένων σχεδίων και με θέμα χριστουγεννιάτικο, και όπως πάλι πολύ σωστά φαντάζεστε δεν ήμουν ο μόνος πατέρας στην αίθουσα. Το ένα τρίτο περίπου ήταν πατεράδες, μανάδες, θείοι και θείες ή νονοί και νονές. Όλοι μας σοβαροί, χαμογελώντας νευρικά και αμήχανα ο ένας στον άλλον και λέγοντας χωρίς να λέμε λέξη: όχι το στιλ μου αλλάνα ...καταλαβαίνεις!

Η ταινία ξεκίνησε και μετά από μιάμιση ώρα όταν τα φώτα ξανάναψαν είδα ... διάφορα μάτια να γυαλίζουν. Πάλι η αμηχανία και το νευρικό χαμόγελο και πάλι αυτό το χωρίς να λεμέ λέξη: πολλή σκόνη ...να ...καταλαβαίνεις!

Τρίχες. Η ταινία ήταν μια πολύ τρυφερή ιστορία με ένα πολύ χαριτωμένο σκυλάκι που πέρασε τον τάραχό του μέχρι να κάνει Χριστούγεννα με τον Άγιο Βασίλη και η γυαλάδα στα μάτια ήταν τα δάκρυα που κρατούσαμε το ότι ...οι άντρες δεν κλαίνε.

Τα Χριστούγεννα έχουν κάτι ιδιαίτερο, το πνεύμα των Χριστουγέννων, αυτό που τόσο καθαρά περιέγραψε στην Χριστουγεννιάτικη ιστορία του ο Ντίκενς είναι πολύ αληθινό και αγγίζει ακόμα και τους πιο κυνικούς ανάμεσά μας. Γι αυτό ακριβώς και για το Δεκεμβριανό τεύχος μας, παραμονές Χριστουγέννων αποφασίσαμε να το αφιερώσουμε σε ...χριστουγεννιάτικες ιστορίες!

Καλή ανάγνωση λοιπόν και κυρίως **ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ** σε όλους σας, στις οικογένειές σας και σε όσους αγαπάτε!

εξώφυλλο

Το έργο "Κάλαντα" είναι του Νικηφόρου Λύτρα.

Ο Νικηφόρος Λύτρας (Πύργος Τήνου, 1832 – Αθήνα, 13 Ιουνίου 1904) ήταν ένας από τους μεγαλύτερους Έλληνες ζωγράφους και δασκάλους της ζωγραφικής κατά τον 19ο αιώνα. Θεωρείται από τους σημαντικότερους εκπροσώπους της Σχολής του Μονάχου και πρωτοπόρος στην διαμόρφωση της διδασκαλίας των Καλών Τεχνών στην Ελλάδα. Η πολυσήμαντη τέχνη του καλύπτει τα τρία τέταρτα του πρώτου αιώνα της ελληνικής αναγέννησης.

περιεχόμενα

Θέμα: Χριστουγεννιάτικες Ιστορίες

Ένα διαφορετικό δώρο...	7
Κάπου ...εκεί	10
Αγαπάμε αλλήλους	12
Πώς γεννήθηκε ένα χριστουγεννιάτικο ψαράκι	15
Γιατί ο Άγιος Βασίλης είναι ...γυναίκα	17
Ιστορίες με μελομακάρονα	19
Η νέα σύμβαση εργασίας του Άγιου Βασίλη	22
Χριστούγεννα με τον Παπαδιαμάντη και τον Μωραϊτίδη	24
Μια αληθινή Χριστουγεννιάτικη ιστορία	29
Το δέντρο μας	32
Χριστούγεννα με γκρινιάρη	34
Ιδέες για χριστουγεννιάτικα δωράκια	38
25 ιδέες για γράψιμο το χειμώνα	40
Το μυστικό του Αη Βασίλη	42
Μηνύματα Χριστουγεννιάτικων Καρτών	43
Ο εφιάλτης των Χριστουγέννων: 15 μέρες με τα παιδιά ...στο σπίτι	46

Συνέντευξη

4 σημεία για την επιτυχία μιας Χριστουγεννιάτικης Ιστορίας	51
---	----

Ιχνογραφία

Ο Άγιος και το ...φεγγάρι	57
Χριστουγεννιάτικες προετοιμασίες!	58
Καλήν εσπέραν άρχοντες	59
Στο νησί	60
Ανώ-φελτοι στο τετράγωνο	61

Πεζά

Μια μικρή Χριστουγεννιάτικη ιστορία	63
Ένας γάτος	67
Υπατία	70
Ε!	75

Τα πουλιά του χιονιού	76
Η ιστορία του Πανετόνε	78

Ποιήματα

Θα με βρεις στα παραμύθια	83
Ταξίδι στην Ονειροχώρα	84
Παράφορα ερωτευμένη	86
Δύο καρέκλες κενές	87
Το δώρο	88
Ο συριγμός των ονείρων	90

Τέχνη

Θραύσματα πόλης	93
Νικηφόρος Λύτρας	98
Η κομψότητα σε νερόχρωμα	106

Φωτογραφία

Άνθρωποι	113
Ελιές	118

Σκέψεις

Εδώ μωρή, θα λέγεσαι Μαρία	121
Οι σκιές	124
Έναν πρωθυπουργό ...φιλέλληνα	127
Μπαουντολίνο ...ο ψεύτης	129
Οι Sleepers συναντούν τη Gilda στη Νέα Ορλεάνη	131

Στήλες

Η επιστήμη των MMM	137
Το μυστικό γύρω από τον αριθμό 13	140

Ένα διαφορετικό δώρο...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΠΕΡΡΟΥ

Τρέξιμο τις γιορτινές ημέρες για να πάρεις δωράκια για όλους τους φίλους, συγγενείς και γνωστούς που εκτιμάς. Γνωστά ερωτήματα που δημιουργούνται αυτό το διάστημα... τι δώρο να πάρω στον τάδε; Θα του/της αρέσει; Και δεν φτάνουν τα λεφτά και θέλω τόσα και ένα σωρό άλλα μαζί με διλλήματα που δημιουργούνται.

Και αν δεν είσαι εγωιστής/στρια θα κάνεις πέρα τις δικές σου ανάγκες, θα κοιτάξεις τις ανάγκες της οικογένειάς σου και όταν έρθει η βραδιά που θα πρέπει να ανοίξουν το δώρο τους να κοιτάς τα μάτια των δικών σου για να διαπιστώσεις αν τους ευχαρίστησε η επιλογή σου.

Και μερικές φορές λαχταράει η καρδιά σου για ένα δώρο, το πιο απλό από όλα και κανείς να μη στο δίνει, γιατί το θεωρούν δεδομένο ή να μην το σκέφτονται καν να σου το δώσουν!

Παραμονή Χριστουγέννων και πηγαίνοντας στο σουπερ μάρκετ της γειτονιάς για μερικά συμπληρωματικά ψώνια, αφού έβαλε τα προϊόντα στο καλάθι, στάθηκε στη σειρά για το ταμείο και ένωσε κάποιος να την αγγίζει στον ώμο...

- Συγνώμη...

- Ορίστε. Θέλετε να περάσετε μπροστά;

- Δεν θέλω να σας εκμεταλλευτώ λόγω των εορτών αλλά μήπως μπορείτε να μου πληρώσετε αυτό το γάλα;

Δίχως σκέψη το πήρε και το έβαλε το καλάθι της και είπε στη γερόντισσα να πάει στην είσοδο να την περιμένει για να της δώσει το γάλα, πήγε να την ευχαριστήσει αλλά τη σταμάτησε λέγοντας της να πάει να την περιμένει.

Άφησε το καλάθι στο πάτωμα και αφού έλεγξε τα χρήματά της πήγε και πήρε δυο ακόμη πράγματα, τα έβαλε και αυτά στο καλάθι και προχώρησε. Αφού πλήρωσε βγήκε έξω και έψαχνε τη γερόντισσα να της δώσει τη σακούλα· καθόταν στο σκοτάδι μαζεμένη και μάλλον πρέπει να έκλαιγε αλλά είχε σκουπίσει τα δάκρυα της.

Της έδωσε τη σακούλα και η γερόντισσα εκτός από το ευχαριστώ την άρπαξε από τους ώμους και την αγκάλιασε, τόσο γλυκιά αγκαλιά μόνο η μητέρα της της έδινε και είχε καιρό να την νιώσει γιατί έμεναν μακριά και της είχε λείψει τόσο πολύ!

Αλλά δεν ήταν αγκαλιά από μια γερόντισσα αλλά από μια μάνα, προς μια κόρη και αφού την άφησε την φίλησε στο μέτωπο και της έδωσε ευχές για τη ζωή της να έχει όλα τα καλά του Θεού και ανθρώπους που να την αγαπούν μέχρι τα βαθιά της γεράματα.

Επιστρέφοντας στο σπίτι, δε σκεφτόταν τίποτα άλλο παρά μόνο την αγκαλιά που δέχθηκε και πόσο ανάγκη την είχε, πραγματικά ένα διαφορετικό δώρο που πρέπει να το δίνει και εκείνη με τη σειρά της σε κάθε δικό της άνθρωπο και σε κάθε ευκαιρία!

Το βράδυ όταν ήταν με την οικογένειά της, δίνοντας τα δώρα τους έδινε και από μια μεγάλη αγκαλιά, ξαφνιάζοντάς τους γιατί μέχρι τότε δεν την είχαν συνηθίσει σε τέτοιες κινήσεις, γι' αυτό και ήταν λίγο διστακτικοί.

Όμως από εκείνη τη Παραμονή Χριστουγέννων κάθε μέρα της ζωής της μοίραζε σε όλους τους δικούς της ανθρώπους από αγκαλιά αλλά και φιλιά που σιγά - σιγά αποζητούσαν όλο και περισσότερο μέχρι που τους έγινε απαραίτητο, δεν μπορούσαν να ξεκινήσουν τη μέρα τους αν δε τη φιλούσαν στο μάγουλο και δεν της έδιναν μια αγκαλιά.

Και τα χρόνια πέρασαν και έγινε γιαγιά, καθισμένη σε μια πολυθρόνα στο

σαλόνι είχε απέναντί της το τζάκι και στα δεξιά της την πόρτα που κάθε τρεις και λίγο χτυπούσε το κουδούνι και έμπαιναν τα παιδιά της με τα εγγόνια της, τους φίλους και τους γείτονες για να γιορτάσουν τα Χριστούγεννα. Πόσο όμορφη εικόνα να βλέπεις όλους τους αγαπημένους ανθρώπους σου να αγκαλιάζονται, να εύχονται και μετά να τους βλέπεις να σε ψάχνουν με τη ματιά τους για να τρέξουν προς τη μεριά σου ώστε να σου δώσουν ένα διαφορετικό δώρο... μια τεράστια αγκαλιά! ■

Κάπου ...εκεί

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΑΡΙΣΗ

Κάθε χρόνο πια χάνουμε κι από ένα λόγο να στολίσουμε και να γιορτάσουμε. Κάθε χρόνο βρίσκουμε όλο και λιγότερη διάθεση εορταστική. Κάθε χρόνο πια πιστεύουμε όλο και λιγότερο στα θαύματα. Κάθε χρόνο το κατασκευασμένο, εμπορικό κομμάτι των Χριστουγέννων χάνει και λίγη από τη λάμψη του. Σίγουρα, πολλά μοιάζουν θαμπά ...αν δεν έχεις να τα πληρώσεις.

Και τελικά κάπου σε αυτό το σημείο που στέκεσαι μπροστά στις φανταχτερές βιτρίνες και τα μάτια σου αντανakλούν το φως από τα πολύχρωμα λαμπιόνια, με το χέρι σου χωμένο στην τσέπη του μπουφάν σου να τσαλακώνει τα κακογραμμένα γράμματα των παιδιών σου προς τον Άη Βασίλη και τη λίστα με τα δώρα που αδυνατείς να αγοράσεις για να βάλεις κάτω από το σκεβρωμένο πλαστικό δεντράκι σου που ποτέ μα ποτέ δεν κρατάει το ξεβαμμένο χρυσό αστέρι στην κορφή του, διαπιστώνεις ότι απλά ...ξέχασες ποιο είναι το νόημα αυτής της γιορτής.

Κάπου σε αυτό το σημείο που οι περαστικοί σε σκουντούν βιαστικοί και φορτωμένοι σακούλες, αδυνατώντας να δουν πέρα από την ηδονή των αγορών τους τον άστεγο που προσπαθεί να ζεσταθεί κουλουριασμένος στο χαρτοκούτι του, τις οικογένειες προσφύγων που τσαλαβουτούν στις λάσπες παλεύοντας να βγάλουν ζωντανοί τη νύχτα, εσένα τον ίδιο που φέτος θα βάλεις κάτι ακόμα λιγότερο στο γιορτινό τραπέζι από πέρσι, που ακόμη μια καρέκλα θα μείνει άδεια γιατί δε σου φτάνουν να τους ταΐσεις όλους, που φέτος θα είστε όλοι λιγάκι πιο σιωπηλοί γιατί θα σας βαραίνει η απουσία αυτών που δεν θα είναι μαζί σας, το ζευγάρι απέναντί σου που εδώ και λίγες μέρες ζει στο σκοτάδι γιατί τους έκοψαν το ρεύμα, διαπιστώνεις ότι απλά ... δε βρίσκεις νόημα σε όλα αυτά.

Κάπου σε αυτό το σημείο της φτιαχτής ευφορίας, της υπερβολικής δόσης πλαστής ευτυχίας από την τηλεόραση, τις ασταμάτητες διαφημίσεις για μεγάλες προσφορές και οικονομικές αγορές, προτάσεις για ταξίδια που ποτέ δε θα κάνεις κι αξιοθέατα που ποτέ δε θα δεις, τις θεατρικές παραστάσεις και το ψεύτικο χιόνι που θα σκορπά στις πλατείες της πόλης και θα χώνεται στα ρουθούνια σου φέρνοντάς σου βήχα, τις μουσικές που θα ακούγονται από τεράστια ηχεία και τα κουδουνάκια από το έλκηθρο που πλησιάζει πάντα υποτιθέμενα προσομοιώνοντας το σωστό γιορταστικό κλίμα με τρομακτική πατροναριστική διάθεση, νιώθεις απλά ... υποκριτής.

Και φορώντας την υποκρισία σου κασκόλ στο λαιμό σου τρεις φορές περασμένο κι αρκετά σφιχτό, το πιο ελεεινά ψεύτικο χαμόγελό σου, βγάζεις τη λίστα από την τσέπη σου, ανοίγεις το βήμα και ορμάς στα πολυκαστήματα.

Αγαπάμε **αλλήλους**

ΜΑΡΥΣΑ ΠΑΠΠΑ

Η **ρ**θαν λοιπόν και τα φετινά Χριστούγεννα. Τα σπίτια γέμισαν στολίδια, φωτάκια πολύχρωμα, άγιους Βασίληδες και αστέρια που αναβοσβήνουν τα βράδια στις αυλές και τις εξώπορτες, μπάλες γεμάτες ασημόσκονη και χρυσόσκονη και όλοι προσπαθούν να επιβάλλουν ένα κλίμα διαφορετικό από αυτό των καιρών μας, απροσδόκητο και αλλόκοτο, προσπαθούν να ζεστάνουν τις ψυχές τους και να απαλύνουν τον πόνο της ψυχής τους. Δεκτή και όμορφη η προσπάθεια, αλλά ας πάμε παρακάτω στις πράξεις αγάπης που προστάζουν οι μέρες.

Όλοι προσδοκούμε αγάπη, ευτυχία, υγεία και την ίδια στιγμή διαψεύδουμε τις προσδοκίες των ανθρώπων γύρω μας. Προσπαθούμε να επιβάλλουμε στους εαυτούς μας ένα κλίμα φαντασμαγορικό, επινοούμε ένα πολυμορφικό παραμύθι για χάρη των παιδιών αφού εξακολουθεί να είναι η αγαπημένη τους γιορτή.

Έτσι, λοιπόν μέσα από τη μυρωδιά των σπιτικών φαγητών, τα φωτάκια των δέντρων αληθινών και ψεύτικων που τρεμοπαίζουν, την ανταλλαγή δώρων και ευχών, προσπαθούμε όλοι να νιώσουμε αυτή την παράξενη γλυκιά ζεστασιά που αυτές οι εορτές υπόσχονται.

Είναι η περίοδος αφετηρίας και αποφάσεων για τους περισσότερους και επειδή η πραγματικότητα δεν αρκεί χρειαζόμαστε παραμύθια, αναμνήσεις, ιστορίες που απευθύνονται σε μικρούς και μεγάλους, προσπαθώντας να διαδοθεί το πνεύμα της γιορτής της αγάπης.

Τα δικά μου Χριστούγεννα δεν ήταν ποτέ άξια αναφοράς, δεν διέφεραν από τη μάζα, δεν είχαν κάτι το ιδιαίτερο. Ήταν όμορφα και στοργικά, ήμουν από τα τυχερά παιδιά με καλούς γονείς που φρόντιζαν να μην μου λείπει τίποτα.

Όχι σαν εκείνο το αγόρι που συνάντησα εκείνα τα Χριστούγεννα να περιφέρεται στους αθηναϊκούς δρόμους μόνο του.

Ένα μικρό παιδί, να γυρίζει στους δρόμους, χωρίς παρέα, χωρίς έναν άνθρωπο να ανταλλάξει μια κουβέντα, να αγκαλιαστούν, να του πιάσει το χέρι. Μόνο του, χωρίς γονείς, πεινασμένο και κατατρεγμένο με μοναδική του παρέα τη μελαγχολία και την μοναξιά του. Ο φόβος σχηματισμένος στα μάτια του. Πόσο καλά θυμάμαι αυτή την θολή αλλά καθαρή ματιά του, σε σκότωνε.

Οι υπόλοιποι άνθρωποι τριγύρω του χαμογελαστοί, χαρούμενοι με τις σακούλες από τα δώρα στα χέρια, καλοντυμένοι και βιαστικοί να προλάβουν να πάνε στη θαλπωρή του σπιτιού τους.

Κανείς δεν του σημασία έτσι μελαγχολικό που ήταν, λες και έφταιγε αυτό για την κατάστασή του. Τι φταίνει τα παιδιά, όταν η ζωή έχει άλλα σχέδια. Κανένας δεν μπήκε στη διαδικασία να του μιλήσει για να μην χαλάσει τη διάθεσή του.

Μην βιάζεστε όμως. Τη δική μου διάθεση την χάλασε πάλι η αδιαφορία των ανθρώπων προς τον συνάνθρωπο. Κανένας δεν θέλησε να του απλώσει το χέρι.

Αν λοιπόν βρεθεί στον δρόμο σας ένα τέτοιο παιδί απλώστε του το χέρι σας και χαρίστε του την ωραιότερη νύχτα Χριστουγέννων, ήσυχα και σιωπηλά. Φροντίστε να περάσει καλά και να του μένουν αξέχαστα.

Κάντε το για εκείνο το πνεύμα των ημερών και της αγάπης που προσπαθείτε να μας επιβάλλεται.

Άλλωστε, η αγάπη προστάζει να αγαπάμε αλλήλους.

Κάντε το λοιπόν. ■

Πώς γεννήθηκε ένα χριστουγεννιάτικο ψαράκι

ΘΑΝΟΣ ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ

Πριν από μερικά χρόνια μια ξενοδοχειακή αλυσίδα στη Σκανδιναβία μου ζήτησε να γράψω μια παιδική ιστορία για να την κάνει βιβλιάρaki και να τη δίνει στους μικρούς της επισκέπτες την περίοδο των Χριστουγέννων και της πρωτοχρονιάς. Η όλη συζήτηση από ό,τι φαντάζεστε έγινε αρκετό καιρό πριν τα Χριστούγεννα κι αν δεν κάνω λάθος πρέπει να έγινε Ιούνιο ή Ιούλιο. Μεσοκαλόκαιρο για τη Σκανδιναβία.

Μέχρι να καταλήξουμε στο οικονομικό, σε χρονοδιαγράμματα και σε τεχνικά θέματα όπως μέγεθος κλπ έφτασε Αύγουστος κι εγώ ελληνικότατα μόνο για Χριστούγεννα δεν σκεφτόμουν. Αυτό που είχα στο μυαλό μου ήταν επίσκεψη στην Ελλάδα, παραλία και σουβλάκι. Παρόλα αυτά κάποια στιγμή εκεί στα μέσα του Αυγούστου πήρα το σημειωματάριό μου κι άρχισα να παίζω με σκέψεις για τον κορμό της ιστορίας ή καλύτερα μια σειρά από ιδέες που θα βοηθούσαν να καταλήξω στη μια την τελική.

Τώρα τα σημειωματάρια είναι κομμάτι της διαδικασίας που έχω για να γράψω και μιας και ανήκω στη γενιά της γραφομηχανής και όχι του πληκτρολογίου είναι μια διαδικασία που έχει γίνει κομμάτι μου και δε θέλω να αποφύγω ή να αλλάξω. Είναι κομμάτι της διαδικασίας να γράψω. Ένα ακόμα στοιχείο είναι ότι εκτός από σκέψεις, στο σημειωματάριό μου ζωγραφίζω. Ζωγραφίζω τους ήρωες που μετά θα αποτυπώσω με λέξεις, το περιβάλλον τους, το σπίτι τους, μερικές φορές φτιάχνω ακόμα και το οικογενειακό τους δέντρο με ονόματα, περιγραφές και ολόκληρες ιστορίες συγγενών, προγόνων και απογόνων που δεν υπάρχει καμία πιθανότητα να χρησιμοποιήσω στην τελική ιστορία. Αλλά το χρειάζομαι εγώ για να στήσω τον χαρακτήρα που στη συνέχεια θα περιγράψω και κάπως θα ζήσω καλώντας και τον αναγνώστη να ζήσει.

Αυτό ξεκινάει από την πίστη μου ότι όλοι είμαστε αποτέλεσμα των εμπειριών μας άρα πως θα μπορούσα να περιγράψω ακόμα και μια μικρή στιγμή από τη ζωή κάποιου χωρίς κάπως να ξέρω τις εμπειρίες που τον οδηγούν στις αποφάσεις και στις πράξεις του; Όσο τρελό και να φαίνεται πρέπει να πείσω πρώτα τον εαυτό μου για τον ρεαλισμό του ήρωά μου πριν το ζητήσω από τον αναγνώστη. Αυτός είναι και ο λόγος που ενώ περνώ πολύ χρόνο στην «προετοιμασία» της ιστορίας, όταν πια τελειώσω το να την περάσω στην τελική της μορφή πια στο κομπιούτερ μου είναι εύκολο και γίνεται γρήγορα. Η πολλή δουλειά έχει γίνει σε χιλιάδες σημειώσεις και σκίτσα.

Έτσι ξεκίνησα να παίζω με σχέδια από χιονισμένες πλαγιές και κρυστάλλους χιονιού. Η ιστορία άρχισε να απλώνεται αργά αλλά σταθερά στο χαρτί και σκίτσο το σκίτσο σαν να έβγαινε και ο κεντρικός χαρακτήρας. Και μετά ήρθε η κόρη μου η οποία κάθισε δίπλα μου, έριξε μια ματιά στα σχέδια και μου είπε: μπαμπά γιατί ζωγραφίζεις ψαράκια; Σοκ και δέος! Εγώ πέρασα τόσες μέρες προσπαθώντας να φτιάξω κρυστάλλους χιονιού, τάρανδους και ξωτικά και η κόρη μου έβλεπε μια ...γυάλα με ψαράκια; Και μου έδειξε με τα δάχτυλά της πού ήταν τα ψαράκια και τα είδα και εκεί που είχα χαθεί σε χιονισμένους λόφους βρέθηκα να περνώ ...Χριστούγεννα σε μια γυάλα με ψαράκια. Μάλιστα το αρχικό ψαράκι, ο ήρωας, είναι αυτό που μου σχημάτισε με τα δάχτυλά της από τα πολλά σκίτσα στο χαρτί και που «είδα». Το ψαράκι του Άγιου Βασίλη γεννήθηκε στην κυριολεξία κατά λάθος και στην πραγματικότητα από την φαντασία ενός παιδιού. Τι πιο ταιριαστό για μια χριστουγεννιάτικη ιστορία! ■

Γιατί ο Άγιος Βασίλης είναι ... **γυναίκα**

ΣΟΦΙΑ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ

Με τρομάζει η ιδέα ότι θα σας χαλάσω όλους τους μύθους και τις ιστορίες που με τόση προσοχή έχετε στήσει για τα παιδιά σας και κάπου στο βάθος του μυαλού σας πιστεύετε, αλλά σας πληροφορώ ότι ο Αϊ Βασίλης είναι ... γυναίκα.

Τα Χριστούγεννα και η πρωτοχρονιά είναι γιορτές που απαιτούν οργάνωση, ασφάλεια, ζεστασιά και συναίσθημα και με συγχωρείτε αλλά δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι ένας άντρας μπορεί να προσφέρει έστω και το ελάχιστο από αυτά. Για να μην πω τίποτα για το γεγονός ότι έννοιες όπως άντρες και δώρα και μάλιστα σωστή επιλογή δώρων δεν πάνε ποτέ μαζί. Εδώ μιλάμε για ψώνια και που για να αγοράσουν καινούργιο τζιν μας χρειάζονται μαζί τους για να τους πούμε αν τους ... πάει!

Αν θέλεις να τρελάνεις έναν άντρα πήγαινε σε ένα πολυκατάστημα, βάλτον μπροστά σε βιτρίνα με αρώματα και πες του να διαλέξει ένα για σένα. Το μόνο που θα κοιτάζει είναι η ...τιμή! Σε αυτόν λοιπόν έχουμε εμπιστευτεί τη χαρά των παιδιών μας; Αδύνατον!

Και τώρα που το σκέφτομαι, ποιο άρωμα; Πώς νομίζετε ότι έφτασε ο άντρας μέχρι εκεί; Τον πας στο πολυκατάστημα και τον κρατάς από το χέρι. Ο μόνος χώρος που νιώθει ασφάλεια είναι εκεί που πουλάνε τηλεοράσεις.

Άλλο πολύ σημαντικό; Κατευθύνσεις. Ποιος άντρας σε έλκηθρο και με μηχανή ... 6 ταρανδων δεν θα χαθεί στην πρώτη στροφή. Και τι θα κάνει; Θα ρωτήσει κανέναν περαστικό; Τι; Ούφο; Ή θα ανοίξει χάρτη; Με κάνατε και γέλασα πάλι.

Ποιος άντρας ξέρει να τυλίγει δώρο; Εδώ τα σκουπίδια τους λες να κλείσουν και τρυπάνε τη σακούλα στο τέλος.

Αφήστε τα ρούχα. Ποιος άντρας θα φόραγε ολόσωμη βελούδινη και μάλιστα κόκκινη φόρμα;

Μετά είναι και η αλληλογραφία. Λεπτομέρεια θα μου πείτε αλλά που μετράει. Κανένας άντρας δεν διαβάζει την αλληλογραφία του και πολύ περισσότερο αν δεν πρόκειται για κάτι αυστηρά επαγγελματικό σπάνια απαντάνε. Αν είναι προσωπικό το αγνοούν. Αυτοί θα πάρουν χιλιάδες γράμματα από παιδιά και θα τα ...διαβάσουν; Γέλασα πάλι.

Αφήστε το γεγονός ότι ο Άγιος δεν εκπέμπει τεστοστερόνη! Δεν είναι Ράμπο, κάπτεν Αμέρικα, άντε σπάλντερμαν. Δεν κάνει τίποτα άθλους, δεν επιδεικνύει ποιο είναι μεγαλύτερο. Απλά καθαλάει το έλκηθρο που δεν είναι το πιο γρήγορο, το πιο μεγάλο, το πιο ...Χάρλεϋ ή το πιο GP και ...μοιράζει δώρα!

Κυρίες μου, ο Αϊ Βασίλης είναι σίγουρα γυναίκα και οι κομπλεξικοί μας το κρύβουν. ■

Ιστορίες με μελομακάρονα

ΘΟΔΩΡΟΣ ΝΑΣΟΣ

Στην ουρά περιμένοντας την σειρά μου για να πάρω κουραμπιέδες.

«Έτοιμος κι εσείς κύριε Νάσο;» Γυρνάω ξαφνιασμένος και βλέπω την κυρία Τασία του τρίτου. Χαμογελάω χωρίς να πω τίποτα.

«Θα πάρετε και κουραμπιέδες και μελομακάρονα;» Με κοιτάει για απάντηση.

«Το έθιμο,» μουρμουρίζω.

«Να δοκιμάσετε αυτά με τη σοκολάτα.» Και μου δείχνει ένα βουνό με μελομακάρονα σε χρώμα μαύρο.

«Δεν νομίζω κυρία Τάσια, είμαι λίγο παραδοσιακός.»

«Αυτά με την καρύδα τα έχετε δοκιμάσει;»

«Όχι και λέω εφέτος να το αποφύγω.»

«Γιατί; Τα πήρατε πέρσι και δεν σας άρεσαν;»

«Ούτε πέρσι τα πήρα, ούτε πρόπερσι.»

«Πρόπερσι δεν τα είχανε, πέρσι τα κάνανε για πρώτη φορά.»

«Άρα ούτε εσείς τα έχετε δοκιμάσει.»

«Το σκεφτόμουν γι αυτό σας ρώτησα, να δω αν είναι καλά.»

«Σαν πειραματόζωο του μελομακάρονου.»

«Θα πάρετε και κουραμπιέδες και μελομακάρονα;»

«Έτσι λέω.»

«Να πάρετε πιο πολλούς κουραμπιέδες από μελομακάρονα.»

«Γιατί;» Η περιέργεια έφαγε τη γάτα αλλά ήταν πολύ αργά να το μαζέψω.

«Γιατί εγώ με τον Θωμά τρώμε κυρίως τους κουραμπιέδες και μετά μας μένουν τα μελομακάρονα.»

«Έχετε σκοπό να με επισκεφτείτε κυρία Τασία;»

«Δεν το είχα σκεφτεί. Μας καλείτε κύριε Νάσο;» Βρε ανάθεμα το στόμα μου.

«Δεν το είχα σκοπό αλλά αναρωτιέμαι γιατί η ανησυχία σας να πάρω κουραμπιέδες.»

«Γιατί οι κουραμπιέδες αρέσουν πιο πολύ από τα μελομακάρονα.»

«Σε ποιους;»

«Σε όλο τον κόσμο.»

«Και πού το ξέρετε κυρία Τασία;»

«Μα αφού σας είπα κύριε Νάσο , αρέσουν σε μένα και τον Θωμά.»

«Και είσαστε εσείς όλος ο κόσμος κυρία Τασία;»

«Είμαστε ή δειγματοληπτική που λέει και ο Αυτιάς.»

«Μπαρδόν;»

«Καλέ κύριε Νάσο δεν βλέπετε Αυτιά;»

«Ούτε Αυτιά ούτε μύτη κυρία Τασία.»

«Ε, τώρα εξηγούνται όλα...» Και ευτυχώς έφτασε η σειρά μου και δεν ρώτησα τι ...εξηγείται.

Κατά τα άλλα, πήρα και μελομακάρονα με σοκολάτα έτσι για να με βλέπει η κυρία Τασία και να αναρωτιέται αν είναι καλά ή θα περάσω τα Χριστούγεννα στο νοσοκομείο. ■

Η νέα σύμβαση εργασίας του **Άγιου** Βασίλη

ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΕΡΠΙΕΤΖΟΓΛΟΥ

Καισαρεία, 1 Δεκεμβρίου 2017:

Μετά από σκληρές διαπραγματεύσεις που διήρκεσαν πάνω από είκοσι μέρες και με την παρουσία των δικηγόρων και συμβούλων του Αϊ Βασίλη από την ένωση ξωτικών της Μέσης Γης και ενός Χιονάνθρωπου από την Λαπωνία, υπογράφηκε η κάτωθι συμφωνία:

Από την 1η Ιανουαρίου του 2018, ο Αϊ Βασίλης δεν θα μπορεί να εξυπηρετήσει τις χώρες της Βορείου Ευρώπης, τις Ανατολικές πολιτείες των ΗΠΑ και την Αραβική Χερσόνησο. Παράλληλα ως μέρος της καινούργιας σύμβασης, κατά τα διαλλείματά του στα σπίτια θα πρέπει να αυξηθεί ο αριθμός των μπισκότων και η ποσότητα γάλατος που τον περιμένει σε κάθε σπίτι. Οι παραβάτες θα τιμωρούνται με μείωση του δώρου. Αυτό λέγεται τιμαριθμική αναπροσαρμογή.

Τα παιδιά στη Βόρειο Ευρώπη, Ανατολικές πολιτείες των ΗΠΑ και Αραβική Χερσόνησο δεν πρέπει να ανησυχούν, την υπόθεσή τους την ανέλαβε ο ξάδερφος του Αϊ Βασίλη από τον Καναδά, ο Καν-Αδός. Αν και ο Καν-Αδός ανήκει στην ευρύτερη οικογένεια του Αϊ Βασίλη, θα υπάρξουν και μερικές διαφορές, όπως:

1. Ο Καν-Αδός όταν δεν πληρεί χρέη Αϊ Βασίλη, όλο τον καιρό πλην Δεκέμβρη είναι ράπερ, με μεγάλο ρολόι στο στήθος.
2. Ο Καν-Αδός αντί για έλκηθρο έχει αυτοκίνητο που χοροπηδάει από μόνο του!
3. Ο Καν-Αδός δεν χρησιμοποιεί εκφράσεις όπως: «χο-χο-χο» αλλά: «γιο».
4. Αντί για γάλα και μπισκότα, ο Καν-Αδός θα προτιμούσε τα παιδιά να του αφήνουν κόκα κόλα άντε καμία σπραιτ.
5. Ο Καν-Αδός αν και θα φοράει την παραδοσιακή στολή έχει κάνει κάποιες αλλαγές με βασική το γεγονός ότι δεν θα φοράει ζώνη για να κρέμεται το παντελόνι ...σωστά.
6. Στις περιοχές της Βορείου Ευρώπης, Ανατολικών πολιτειών των ΗΠΑ και Αραβικής Χερσονήσου θα απαγορευτεί από το ραδιόφωνο η προβολή τραγουδιών όπως «Ο Ρούντολφ, το ελαφάκι», «χιόνια στο καμπαναριό» κλπ και θα προβάλλονται μόνο τραγούδια όπως, «άκου χιόνι», «τι το θες το δεντράκι» και άλλα.

Ειλικρινώς δικός σας

Ο Αϊ Βασίλης ■

Χριστούγεννα με τον Παπαδιαμάντη και τον Μωραϊτίδη

ΠΑΝΟΣ ΤΟΥΡΛΗΣ

Τα Χριστούγεννα είναι μία από τις σημαντικότερες γιορτές της Ορθόδοξης Εκκλησίας και μία από τις αγαπημένες των παιδιών. Συνοδεύονται από πανέμορφες ιστορίες γύρω από τη γέννηση του Θεανθρώπου, κατάνυξη και μυσταγωγία, αγάπη προς όλο τον κόσμο ενώ τα ανυπόμονα πιτσιρίκια ακουμπάνε τις κρύες μυτούλες τους στις βιτρίνες των καταστημάτων και αναρωτιούνται τι απ' όλ' αυτά που δε χορταίνουν να θαυμάζουν θα τους φέρει φέτος ο Άη-Βασίλης.

Χιόνια σε πολλές περιοχές, οικογενειακά τραπέζια, οργανωμένα συσσίτια και ενίσχυση στους άπορους και τους άστεγους συμπολίτες μας... Αγάπη, αλληλεγγύη και τρυφερά συναισθήματα παντού. Στην εικόνα, απόπειρα φωτογράφισης υπ' εμού του μεγάλου σχήματος

της Χριστουγεννιάτικης Ακροπόλεως των μέσων του 19ου αιώνα (δυστυχώς το φύλλο δεν αναγράφει πουθενά χρονολογία), μιας εποχής που τα μεγάλα θρησκευτικά και επετειακά γεγονότα καλύπτονταν από τις εφημερίδες της εποχής με «έξτρα» τεύχη γεμάτα φιλολογικά κείμενα σημαντικών εκπροσώπων της γλώσσας και της λογοτεχνίας μας.

Στα νεοελληνικά γράμματα δύο μορφές έχουν ταυτιστεί με αυτήν τη γιορτή: πρωτίστως ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης αλλά και ο Αλέξανδρος Μωραϊτίδης.

Ο Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης (1851-1911) γεννήθηκε και μεγάλωσε στη Σκιάθο, έναν τόπο που παίζει πρωταγωνιστικό ρόλο στα αξεπέραστα διηγήματά του. Το αγάπησε το νησί του, το παρατήρησε βαθιά, το ανέλυσε, το σκιαγράφησε, το χάρισε στους μεταγενέστερους μέσα από τα κείμενά του, τα οποία, αν και γραμμένα στην καθαρεύουσα, εξακολουθούν και σήμερα να διαβάζονται, γεμάτα από πάλλουσα ζωή, διαχρονικές αλήθειες, ολοζώντανους χαρακτήρες. Ο πατέρας του ήταν ο παπα-Διαμάντης, εξ ου και το επώνυμό του. Ο μεγάλος συγγραφέας σύντομα έμεινε ορφανός με τρεις αδερφές να μεγαλώσει, να συντηρήσει, να προστατέψει. Γι' αυτές ξενιτεύτηκε στην Αθήνα, σε αυτές έστελνε όσα χρήματα κέρδιζε, προσμένοντας να παντρευτούν, κάτι που δεν υλοποιήθηκε ποτέ. Στη φωτογραφία, μία από τις ελάχιστες λήψεις του συγγραφέα (1908 περίπου).

Ο Παπαδιαμάντης τελείωσε το Βαρβάκειο Λύκειο και φοίτησε στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, οπότε η ζωή του στην Αθήνα εκείνης της εποχής ήταν εξαιρετικά σκληρή και δύσκολη. Έμενε σε φτωχικά δωμάτια, αλλάζοντάς τα συχνά, έτρωγε σε μαγέρικα και μπακαλοταβέρνες, συζητούσε με μεροκαματιάρηδες που του έλεγαν τον πόνο τους. Αγαπημένη του συνήθεια να ψάλει στην εκκλησία του Αγίου Ελισαίου, στην Πλάκα, ή κατά μόνας όταν έπινε το

κρασάκι του. Κάποια στιγμή οι δημοσιογραφικοί κύκλοι τον ανακάλυψαν και τον πλήρωναν με ελάχιστα χρήματα για τα δυνατά του κείμενα. Το παράδοξο είναι πως όσα διηγήματα και μυθιστορήματα κι αν έγραψε, κανένα από αυτά δε βγήκε σε μορφή βιβλίου όσο εκείνος ζούσε! Ήταν όλα τυπωμένα και δημοσιευμένα στις εφημερίδες της εποχής, την Ακρόπολι και το Άστυ. Στο τέλος της ζωής του αποσύρθηκε στη Σκιάθο, πέθανε ήρεμος και ήσυχος και το 1936, που πέθανε και η τελευταία του αδελφή, το σπίτι τους έγινε μουσείο. Στη φωτογραφία, λήψη της Σκιάθου το 1961 από τον Δημήτρη Παπαδήμο.

Εικόνα 4

Ο Αλέξανδρος Μωραϊτίδης (1851-1929) ήταν διηγηματογράφος και θεατρικός συγγραφέας, ξάδελφος του Παπαδιαμάντη. Γεννήθηκε επίσης στη Σκιάθο και γράφτηκε κι εκείνος στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, παίρνοντας πτυχίο, εναντιθέσει με τον ξάδελφό του που δεν τα κατάφερε για οικονομικούς λόγους. Κοινωνικός, έκανε τη δημοσιογραφία βιοποριστικό του επάγγελμα και ταξίδεψε πολύ. Το συγγραφικό του έργο έχει πολλές διαφορές απ' αυτό του Παπαδιαμάντη ώσπου, απ' όταν άρχισε να συγχρωτίζεται μαζί του, η τέχνη του απέκτησε νέα μορφή. Ο Μωραϊτίδης ήταν από τους πρώτους που καλλιέργησε στη λογοτεχνία το είδος του «οδοπορικού», δηλαδή των περιγραφών και των εντυπώσεων από ταξίδια. Παρ' όλο που έγραψε θεατρικά και ταξιδιωτικά κείμενα, έμεινε γνωστός κυρίως για το διηγηματικό του έργο, το οποίο είναι καλογραμμένο και πολυποίκιλο. Το σκίτσο του εδώ φιλοτεχνήθηκε από τον

Οι δύο συγγραφείς γνώρισαν πολλές έντυπες μορφές των έργων τους και ειδικά για τα χριστουγεννιάτικα διηγήματά τους υπήρξαν πολλές εκδόσεις. Αυτή είναι η παλαιότερη έκδοση των διηγημάτων του Παπαδιαμάντη που υπάρχει στη Βιβλιοθήκη του Ε.Λ.Ι.Α. Κυκλοφόρησε το 1912 και περιέχει τα διηγήματα: «Υπηρέτρα», «Η σταχομαζώχτρα», «Οι ελαφροϊσκιωτοι», «Της Κοκκώνας το σπίτι», «Η γλυκοφιλούσα», «Στο Χριστό, στο κάστρο», «Τα Χριστούγεννα του τεμπέλη».

Η εικονογράφηση του βιβλίου είναι του Φρίξο Αριστέα (1879-1952, Έλληνα ζωγράφου, απόφοιτου της Ανωτάτης Σχολής Καλών Τεχνών και της Βαυαρικής Ακαδημίας Εικαστικών Τεχνών, μαθητή του Νικολάου Γύζη).

Αυτή είναι μια πολύ ενδιαφέρουσα έκδοση των διηγημάτων του Μωραϊτίδη για παιδιά από τον αγαπημένο εκδοτικό οίκο Αστήρ των Αλ. και Ε. Παπαδημητρίου. Κυκλοφόρησε το 1976 και περιέχει 14 χριστουγεννιάτικα και όχι μόνο διηγήματα,

Τα κείμενα εικονογράφησε ο Ντ. Αναστασόπουλος ενώ το λεξιλόγιο στο τέλος και ο πρόλογος του Π. Β. Πάσχου στην αρχή αποδεικνύουν για άλλη μια φορά την αγάπη του οίκου Αστήρ για το καλό και ποιοτικό παιδικό βιβλίο.

Όταν λοιπόν έμαθα για το νέο αφιέρωμα του αγαπημένου μας περιοδικού στα Χριστούγεννα, σκέφτηκα «Τι καλύτερο από το να παρουσιάσω αυτούς τους δύο σημαντικούς Έλληνες λογοτέχνες μέσα από τις συλλογές της Βιβλιοθήκης όπου εργάζομαι». Έτσι, για καλή μου τύχη, βρήκα κάτι διαφορετικό, που ίσως αξίζει να το μοιραστώ μαζί σας.

Το 1890 κυκλοφόρησε από τον Βλάση Γαβριηλίδη, εκδότη της Ακροπόλεως, μια συλλογή διηγημάτων του Αλέξανδρου Μωραϊτίδη και του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη σε μικρό σχήμα, δερματόδετη και μόλις 16 εκατοστά! Στις 144 σελίδες του περιέχονται τέσσερα διηγήματα του Μωραϊτίδη και μόλις δύο του Παπαδιαμάντη! «Ο αναποδιασμένος», «Το όνειρον των Χριστουγέννων», «Εικόνες» και «Τα Φώτα» εναλλάσσονται με τη «Σταχομαζώχτρα» και τον «Σημαδιακό» ενώ το διήγημα που κλείνει τη συλλογή είναι του Α. Σπηλιωτόπουλου (κατά πάσαν πιθανότητα του Αντώνιου Σπηλιωτόπουλου, 1868-1944, δημοσιογράφου και συγγραφέα) και έχει τίτλο «Προς αναζήτησιν της ευτυχίας».

Με αυτές τις όμορφες, προσεγμένες και νοσταλγικές εικόνες από το παρελθόν, εύχομαι ολόψυχα «Καλά Χριστούγεννα» και «Καλή χρονιά» σε όλους τους αναγνώστες! ■

Πηγές:

Βιογραφική εγκυκλοπαίδεια Ελλήνων λογοτεχνών, Αθήνα: Αδελφοί Κ. Παγουλάτου, χ.χ. (3ος τόμος).

Οι φωτογραφίες του Αλέξανδρου Παπαδιαμάντη και της Σκιάθου προέρχονται από το Φωτογραφικό Αρχείο του Ελληνικού Λογοτεχνικού και Ιστορικού Αρχείου του Μορφωτικού Ιδρύματος της Εθνικής Τραπέζης (Ε.Λ.Ι.-Α.-Μ.Ι.Ε.Τ.) (www.elia.org.gr).

Οι υπόλοιπες εικόνες είναι από τεκμήρια που βρίσκονται στη Βιβλιοθήκη του ιδίου φορέα.

Μια αληθινή Χριστουγεννιάτικη ιστορία

ΕΛΕΝΗ ΧΑΡΙΤΑΚΗ

Τις περισσότερες φορές οι ιστορίες που διαβάζουμε και συμπεριλαμβάνουν μέσα τους τα Χριστούγεννα, έχουν λίγο από το ... πνεύμα των ημερών και του Άγιου Βασίλη. Πολλές είναι στα όρια της φαντασίας και του μύθου και κάποιες είναι απλά εμπνευσμένες από αληθινές ιστορίες.

Υπάρχουν όμως και κάποιες που είναι απόλυτα αληθινές, είναι απόλυτα ανθρώπινες και απλά έτυχε να συμβούν ημέρες Χριστουγέννων.

Ο Ρόμπερτ Μεί ήταν από γεννησιμιού του μικρόσωμος και μεγαλώνοντας δεν πέρασε ποτέ το ενάμιση μέτρο γεγονός που τον έκανε το πιο κοντό μέλος όχι μόνο της οικογένειάς του αλλά και της περιοχής του και αυτομάτως στόχο για κοροϊδίες παντού και ειδικά στο σχολείο. Αυτά τώρα την περίοδο του 1910 – 20, περίοδο που η Αμερική ζούσε και την χειρότερή της οικονομική κρίση.

Ο νεαρός Ρόμπερτ μάλλον πεισμώνοντας από τους χλευασμούς και πιθανώς οδηγούμενος στην απομόνωση λόγω ...ύψους αφοσιώθηκε στο διάβασμα με αποτέλεσμα όχι μόνο να εξελιχτεί σε άριστο μαθητή αλλά να καταφέρει να πάρει και υποτροφία για να σπουδάσει σε τοπικό πανεπιστήμιο, φιλολογία.

Τελειώνοντας το πανεπιστήμιο άρχισε να εργάζεται σαν διορθωτής σε εφημερίδα και εκεί γνώρισε την αναλόγου ύψους γυναίκα του που σύντομα του έδωσε μια κόρη. Δυστυχώς όμως μετά την γέννα η γυναίκα του αρρώστησε βαριά και η συνεχής ανάγκη γιατρών και φαρμάκων βύθισε τον Ρόμπερτ σε ένα οικονομικό χάος με δάνεια και πολλή φτώχεια.

Τις μέρες πριν τα Χριστούγεννα του 1938, με τη γυναίκα του πολύ άρρωστη και τα λεφτά να είχαν τελειώσει κι ενώ ο Ρόμπερτ καθόταν απελπισμένος στην κουζίνα ψάχνοντας λύσεις, ήρθε η τετράχρονη κόρη του και αφού κάθισε δίπλα του, τον ρώτησε: «μαμμά, γιατί η μαμά η δικιά μου δεν είναι σαν τις άλλες μαμάδες;»

Η ερώτηση έφερε ένα σωρό αναμνήσεις στον Ρόμπερτ. Του θύμισε τα δικά του παιδικά χρόνια, τους χλευασμούς, τις κοροϊδίες, τις ταπεινώσεις και τις κακίες που είχε ακούσει και θυμήθηκε ότι σαν παιδί είχε κι αυτός μια παρόμοια ερώτηση, «γιατί δεν μπορώ κι εγώ να είμαι ψηλός όπως τα άλλα παιδιά;»

Με αυτές τις σκέψεις ο Ρόμπερτ άρχισε να λέει την ιστορία του στην κόρη του αλλά με χιουμοριστικό τρόπο, χωρίς βέβαια να της πει ότι αυτός ήταν ο ήρωας της ιστορίας και έχοντας στο τέλος τον μικρόσωμο ήρωά του που δεν ήταν «ψηλός όπως τα άλλα παιδιά» να ξεπερνά όλες τις δυσκολίες και να κερδίζει την καρδιά της βασιλοπούλας των ονείρων του.

Τις επόμενες βραδιές ο Ρόμπερτ συνέχισε να λέει την ίδια ιστορία στην κόρη του μετά από δίκη της απαίτηση και φυσικά κάθε φορά να την βελτιώνει φτάνοντας τις τελευταίες μέρες πριν τα Χριστούγεννα να την γράφει και να αποφασίζει να εκμεταλλευτεί τα εργαλεία της εφημερίδας που δούλευε και να την τυπώσει σε ένα μικρό βιβλιαράκι που θα έδινε στην κόρη του σαν Χριστουγεννιάτικο δώρο.

Ο τεχνικός που τον βοήθησε να το τυπώσει, αργότερα και κατά τη Χριστου-

γεννιάτικη γιορτή της εφημερίδας για το προσωπικό ζήτησε από τον Ρόμπερτ, ξαφνιάζοντάς τον, να την διαβάσει. Ο Ρόμπερτ διάβασε την ιστορία και ενώ στην αρχή όλοι τον κοιτούσαν με μια δόση ειρωνείας, στη συνέχεια άρχισαν να γελούν και στο τέλος όλοι τον χειροκρότησαν, πολλοί με δάκρυα στα μάτια.

Ο Ρόμπερτ επέστρεψε στο σπίτι, τύλιξε το μικρό βιβλιαράκι για την κόρη του και πέρασε μια ήσυχη χριστουγεννιάτικη μέρα, με την οικογένειά του, την κόρη του και την άρρωστη γυναίκα του στο κρεβάτι. Την μεθεπόμενη των Χριστουγέννων ο Ρόμπερτ επέστρεψε στην δουλειά του όπου βρήκε ένα σημείωμα από τον αρχισυντάκτη που ζητούσε να τον δει επείγοντως.

Ο υπεύθυνος μάρκετινγκ της εταιρίας ήταν στην μικρή γιορτή που είχε γίνει τις παραμονές, είχε ακούσει την ιστορία του Ρόμπερτ, την είχε λατρέψει και ήθελε να την ενσωματώσει στην πρωτοχρονιάτικη διαφήμιση της εφημερίδας στο ραδιόφωνο. Αμέσως μετά την μετάδοση της διαφήμισης ακολούθησε ένα μεγάλο κατάστημα παιχνιδιών που αγόρασε από τον Ρόμπερτ την ιστορία για την έκδοση ενός βιβλίου που θα δινόταν σε όλα τα παιδιά που θα επισκέπτονταν το κατάστημα τα επόμενα Χριστούγεννα και μέχρι το τέλος του 1939, ο Ρόμπερτ είχε γίνει εκατομμυριούχος από τις πωλήσεις της ιστορίας του.

Τώρα εσείς μην περιμένετε κανένα ηθικό συμπέρασμα, το μόνο που χρειάζεται να κρατήσετε είναι ότι τελικά στην άκρη του τούνελ ...πάντα υπάρχει φως, με ή χωρίς τον Άγιο Βασίλη. Τώρα αν ο Άγιος βοηθήσει και λίγοαυτό μόνο καλό μπορεί να είναι. ■

Το δέντρο μας

ASA BUTCHER

Το άνοιγμα των κουτιών με το Χριστουγεννιάτικο δέντρο και τα στολίδια είναι σαν παράθυρο σε αναμνήσεις και σκέψεις και ξεκινάει από τη στιγμή που τα κουτιά κάνουν την εμφάνισή τους στο σαλόνι μας. Αυτό με τις αναμνήσεις είναι πολύ σημαντικό γιατί ανάμεσα στα στολίδια που βάζουν οι κόρες μας στο δέντρο είναι και το ζευγάρι που κοσμούσε τη ...γαμήλια τούρτα μας, τα πρώτα παπούτσια που φόρεσαν και οι δυο κόρες μας και πολλά πολλά χάρτινα στολίδια που έχουν φτιάξει μόνες τους στο πέρασμα των τελευταίων δώδεκα χρόνων. Στη δε βάση έχουμε πάντα την κουβερτούλα που είχαμε όταν πήραμε τη μεγαλύτερη κόρη μας από το μαιευτήριο.

Στα πιο χαμηλά κλαδιά με απόφαση και των δυο κοριτσιών έχουν μπει διακοσμητικά που έχουν επάνω τους ζωάκια ή έχουν μορφή ζώων. Για να πω την αλήθεια δεν κατάλαβα ποτέ το γιατί αλλά οι κόρες μου έχουν για πολλά θέματα εξηγήσεις που καταβαίνουν μόνο οι ίδιες.

Τα μεσαία κλαδιά τα καταλαμβάνουν μπάλες πολλών χρωμάτων και αντανακλάσεων με δυο να θυμίζουν ...ντισκοτέκ.

Στα επάνω κλαδιά κυριαρχούν αγγελάκια και ...φρούτα. Για τον συνδυασμό φαντάζομαι θα υπάρχει πάλι κάποιος πολύ σοβαρός λόγος που αδυνατώ να καταλάβω αλλά σαν αποτέλεσμα ...μ' αρέσει. Και στην κορυφή το αστέρι που θα τοποθετηθεί τελευταίο και είναι η μόνη δουλειά που μου επιτρέπεται να κάνω εκτός από τα βγάζω διάφορα επιφωνήματα θαυμασμού κατά τη διάρκεια της διακόσμησης και της αναγνώρισης των στολιδιών.

Τώρα που τα γράφω αυτά νιώθω ότι λείπουν πάρα πολλά από την περιγραφή αλλά πώς θα μπορούσες να περιγράψεις σε κάποιον ένα φωτογραφικό άλμπουμ με την ιστορία μιας οικογένειας χωρίς να του δείξεις τις φωτογραφίες; Γιατί κάπως έτσι είναι και το χριστουγεννιάτικο δέντρο μας , ένα άλμπουμ με τα στολίδια της ιστορίας της οικογενείας μας.

ΥΓ Το δέντρο είναι οικολογικό και όχι πλαστικό και δεν θα μπορούσε να είναι αληθινό, αλλά αυτή είναι άλλη ιστορία για άλλη φορά. ■

Χριστούγεννα με γκρινιάρη

ΛΟΥΚΙΑ ΚΟΝΤΟΠΟΔΗ

Εφέτος θα παίξουμε γκρινιάρη.

- Ορίστε;
 - Φέτος θα παίξουμε γκρινιάρη!
 - Τι γκρινιάρη;
 - Δεν ξέρεις να παίζεις γκρινιάρη;
 - Κάτι μου λέει, είναι σαν τη μπιρίμπα;
 - Ορίστε;
 - Κουμκάν;
 - Το χεις χαμένο Λουκία.
 - Αμάν, ρε Στέλλα, αφού ξέρεις ότι χαρτιά δεν παίζω.
- Ίσα που ξέρω κουμκάν και μπιρίμπα.
- Και τι δουλειά έχει το κουμκάν και η μπιρίμπα με τον γκρινιάρη;
 - Για την παραμονή της πρωτοχρονιάς δεν μιλάς;
 - Τώρα που το ανέφερεις δεν είναι κακή ιδέα, αλλά όχι, για τα Χριστούγεννα μίλαγα.

- Θα παίξουμε χαρτιά τα Χριστούγεννα;
- Όχι, γκρινιάρη θα παίξουμε.
- Είναι αυτό που όταν χάνεις σε μουτζουρώνουν;
- Ρε συ Λουκία τι λες;
- Προσπαθώ να καταλάβω.
- Πόκερ ξέρεις Λουκία;
- Πόκερ θα παίξουμε;
- Ξέρεις;
- Όχι!
- Ωραία, πόκερ δεν θα παίξουμε λοιπόν. Μονόπολη; Ξέρεις μονόπολη;
- Παλιά έπαιζα με τον Άρη.
- Άρα ξέρεις.
- Ξέρω.
- Ξεράδια, και ο γκρινιάρης στην ίδια κατηγορία ανήκει.
- Με τη μονόπολη;
- Με τα επιτραπέζια.
- Κάτι μου κρύβεις Στέλλα.
- Κάτι σου κρύψανε εσένα από την παιδική σου ηλικία ρε Λουκία μη χέσω τα πτυχία και τα γαλλικά σου.
- Ωραία θα παίξουμε επιτραπέζια τα Χριστούγεννα σαν δεκαπεντάχρονα.
- Δε μου λες ρε Λουκία, θέλεις τα Χριστούγεννα ο Άρης να έρθει να φάει και μετά να εξαφανιστεί μέχρι την επόμενη με τους φίλους του; Δεν θέλεις να είναι μαζί του μερικές ώρες;
- Ναι ρε γαμώτο αλλά τώρα
- Τώρα δεν έχει τίποτα, και η Μπίλλυ τα ίδια θα κάνει. Εκτός...
- Εκτός τι;
- Εκτός αν τους κρατήσουμε με κόλπο.
- Και σκέφτηκες επιτραπέζιο; Αυτό είναι το κόλπο;
- Γκρινιάρη, όχι όποιο κι όποιο επιτραπέζιο.
- Και τι κάνει ο γκρινιάρης;
- Τους δίνει την ευκαιρία να μας νικήσουν.
- Ορίστε;

- Μας ξεφτιλίζουν χωρίς να τρέχει τίποτα.
- Και;
- Και αυτό τους αρέσει.
- Και;
- Και έχω σχέδιο, φάε ένα κουραμπιέ τώρα.

Και έφαγα τον κουραμπιέ και έφαγα και μελομακάρονο και άφησα όλες τις ελπίδες να περάσω Χριστούγεννα με τον γιο μου στον ...γκρινιάρη! ■

apopseis.gr

<http://www.apopseis.gr/>

Όλα τα βιβλία
είναι εκδόσεις apopseis.gr
Και όλα διατίθενται ΔΩΡΕΑΝ

Ιδέες για χριστουγεννιάτικα δωράκια

ΜΑΡΙΝΑ ΡΟΔΙΑ

Την παλιά εποχή, την εποχή της ανέχειας μετά την κατοχή, δεν πολυγιορτάζονταν τα Χριστούγεννα. Λαχανοντολμάδες ήταν το χριστουγεννιάτικο γεύμα, γαλοπούλες και τέτοια ήταν άγνωστα πράγματα. Μόνο η Πρωτοχρονιά ήταν σημαντική γιορτή. Για Βαλεντίνους, κλπ φρούτα, ούτε λόγος. Τα δώρα των Χριστουγέννων λοιπόν, λεγόντουσαν «μπουναμάδες» και ήταν κάτι πάνινα μικρά κουκλόσχημα πανάκια από τσόχα. Ετσι, για αναμνηστικά. Βάζαμε και ημερομηνία πάνω τους, μη τυχόν τα ξαναχαρίσει κανείς την επόμενη χρονιά!

Στην οικογένειά μας, κρατώντας το έθιμο αυτό, δεν πολυγιορτάζαμε επίσης τα Χριστούγεννα. Στολίζαμε ένα δεντράκι κι αυτό ήταν όλο. Τα δώρα τα φυλάγαμε να τα φέρνει ο Αη Βασίλης. Εμένα μου άρεσε να ετοιμάζω χειροποίητα δωράκια για όλους, άλλοτε κάτι μυστή-

ρια κουκλάκια που κάναν τούμπες -ένας κύλινδρος απο χαρτόνι ντυμένος με ρουχαλάκι ήταν, κι από μέσα ένας βώλος έδινε την... ακροβατική ικανότητα!- άλλοτε μικρά πολύχρωμα κολλάζ από εξώφυλλα περιοδικών, πουλάκια για-πωνέζικα κρεμασμένα από κλωστές, βραχιολάκια από σπάγκο πλεγμένο με χαντρες, κλπ, πού να τα θυμάμαι όλα...

Αργότερα, προτιμούσα να κεντάω διάφορα, όπως π.χ. σελιδοδείκτες, δισκό-πανα, κλπ. Όταν μεγάλωσα αρκετά, άρχισα να βαριέμαι γενικά, δεν περίσσευε και αρκετός χρόνος, κι έτσι ψώνιζα δωράκια απο τα μαγαζιά.

Φέτος λέω να πιάσω την «παλιά μου τέχνη κόσκινο», που λέει κι η παροιμία, ένεκα η οικονομική δυσπραγία. Δεν περισσεύει σάλιο, που λένε. Εψαξα στο μπαούλο και βρήκα διάφορα κουβάρια από μαλλί, απομεινάρια από πλεχτά, και με αυτά σκέφτομαι να πλέξω κασκόλ για όλα τα αγαπημένα πρόσωπα. Τώρα, μοιράζω τα μαλλιά, συνδυάζω τα χρώματα, τις ποιότητες και τις ποσότητες, και το απόγευμα θα ξεκινήσω.

Μια ιδέα έριξα, εκμεταλλευτείτε τη!

«Ο καλός ο νοικοκύρης πριν πεινάσει μαγειρεύει»!!! ■

25 ιδέες για γράψιμο τον χειμώνα

ΧΡΗΣΤΟΣ ΗΛΙΑΔΗΣ

Πάντα προσπαθώ να προκαλώ το ενδιαφέρον των παιδιών μου για το γράψιμο και η δημιουργική γραφή είναι ένας από τους τρόπους. Αυτή η λίστα με τις 25 ιδέες είναι ιδανική για παιδιά 3ης-6ης δημοτικού, αλλά θα μπορούσαν κάλλιστα με μικρές παραλλαγές να δοθούν και σε μικρότερα παιδιά, ακόμα και σε περιόδους άσχετες με τα Χριστούγεννα. Αν το δείτε σαν μια δραστηριότητα για όλη την τάξη, μπορεί να προκύψει υλικό και ιδέες για πάρα πολλά πράγματα.

1. Αν οι άνθρωποι έπεφταν σε χειμερία νάρκη όπως και οι αρκούδες...
2. Αν το χιόνι ήταν φτιαγμένο από κάτι άλλο, όπως παγωτό, ή ζαχαρωτά...
3. Αν μπορούσα να φτιάξω το δικό μου έλκηθρο...
4. Αν μπορούσα να προσθέσω ακόμη ένα άθλημα

στους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες...

5. Συνταγή για ζεστή σοκολάτα...
6. Αν ζούσα σε παγόβουνο, ή στο βόρειο Πόλο, ή στην Ανταρκτική...
7. Πώς να φτιάξετε τον τέλειο χιονάνθρωπο...
8. Πώς να κερδίσετε στον χιονοπόλεμο...
9. Αν ήμουν μια χιονονιφάδα, θα πετούσα ως...
10. Αν ήμουν αποδημητικό πουλί, θα...
11. Αν μπορούσα να χτίσω ένα ιγκλού...
12. Το καλύτερο/χειρότερο πράγμα το χειμώνα είναι...
13. Οι καλύτερές μου χειμωνιάτικες αναμνήσεις...
14. Η πιο όμορφη χιονισμένη μέρα...
15. Αν ήμουν πιγκουίνος, ή πολική αρκούδα, θα...
16. Κατέβαινα με το έλκηθρο μια απότομη πλαγιά, όταν...
17. Ας υποθέσουμε ότι είσαι χιονάνθρωπος. Γράψε για τη ζωή σου...
18. Αν όλο το χρόνο ήταν χειμώνας...
19. Συναντάς τον Τζακ Φροστ και...
20. Αν το χιόνι ήταν τόσο πολύ που έμενες σπίτι τρεις ολόκληρες μέρες...
21. Αν έβλεπα το Γιέτι...
22. Ας υποθέσουμε ότι συναντάς έναν εξωγήινο. Πώς θα του εξηγούσες τι είναι το χιόνι;
23. Αν είχες κολλήσει σε μια χιονοθύελλα...
24. Φαντάσου ότι το αγγελάκι που έφτιαξες στο χιόνι ήρθε στη ζωή...
25. Μια μέρα της ζωής σου ως πιγκουίνος... ■

Το **μυστικό** του

Αη Βασίλη

ΜΑΙΡΗ ΚΟΣΚΙΝΑ

Η **βραδιά κόντευε** να τελειώσει και ο Αη Βασίλης ένωθε πολύ κουρασμένος. Είχε ταξιδέψει σε όλο τον κόσμο αφήνοντας δώρα δίπλα σε χιλιάδες κοιμισμένα παιδάκια.

Χαμογέλασε στη σκέψη των παιδιών. Τα παιδιά ήταν που του έδιναν δύναμη όλο το βράδυ για να κάνει την τόσο δύσκολη δουλειά του. Και ήταν τόσο ισχυρή αυτή η δύναμη που θα κρατούσε όλο το χρόνο μέχρι την επόμενη πρωτοχρονιά που θα ξανανέβαινε στο έλκηθρο και θα έκανε το ίδιο ταξίδι σε χιλιάδες παιδικά δωμάτια, σε χιλιάδες κοιμισμένα παιδάκια.

Και τώρα κόντευε να τελειώσει. Το παιδάκι που κοιμόταν μπροστά του ήταν ένα από τα τελευταία του για φέτος. Ο Άγιος του χάιδεψε τρυφερά τα μαλλιά, χαμογέλασε, έσκυψε και βύθισε τα δόντια του στον τρυφερό λαιμό, ήπие το ζεστό αίμα, αναζωογονήθηκε, πηρέ μια βαθιά ανάσα, άφησε τα δώρα δίπλα στο κρεβάτι ανήκε την καπνοδόχο και πέταξε μακριά μέχρι του χρόνου..... ■

Μηνύματα Χριστουγεννιάτικων **Καρτών**

ΑΛΕΚΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Το καλύτερο με τα Χριστούγεννα είναι το να γράφω τις κάρτες που θα στείλω στα αγαπημένα μου πρόσωπα:

Καλά Χριστούγεννα, γεμάτα οικογενειακή θαλπωρή, φίλους και ...διασκέδαση!

Σου στέλνω τις θερμότερες ευχές μου για να θυμάσαι ότι και αυτά τα Χριστούγεννα σε σκέφτομαι!

Ζεστή σοκολάτα, δώρα, γλυκά και καραμέλες, και πάνω απ' όλα, η οικογένεια, είναι τα συστατικά της πιο πετυχημένης Χριστουγεννιάτικης συνταγής. Καλά Χριστούγεννα!

Σου εύχομαι μαγικά Χριστούγεννα γεμάτα χαρά!

Εύχομαι αυτά τα Χριστούγεννα να έχεις γύρω σου ανθρώπους που αγαπάς και σ' αγαπούν.

Εύχομαι αυτή η κάρτα να σε βρίσκει ευτυχισμένο τις ημέρες των εορτών. Καλά Χριστούγεννα!

Αυτά τα Χριστούγεννα, , να περάσεις καλά και να κάνεις όλα όσα δεν πρόλαβες να κάνεις τη χρονιά που πέρασε!

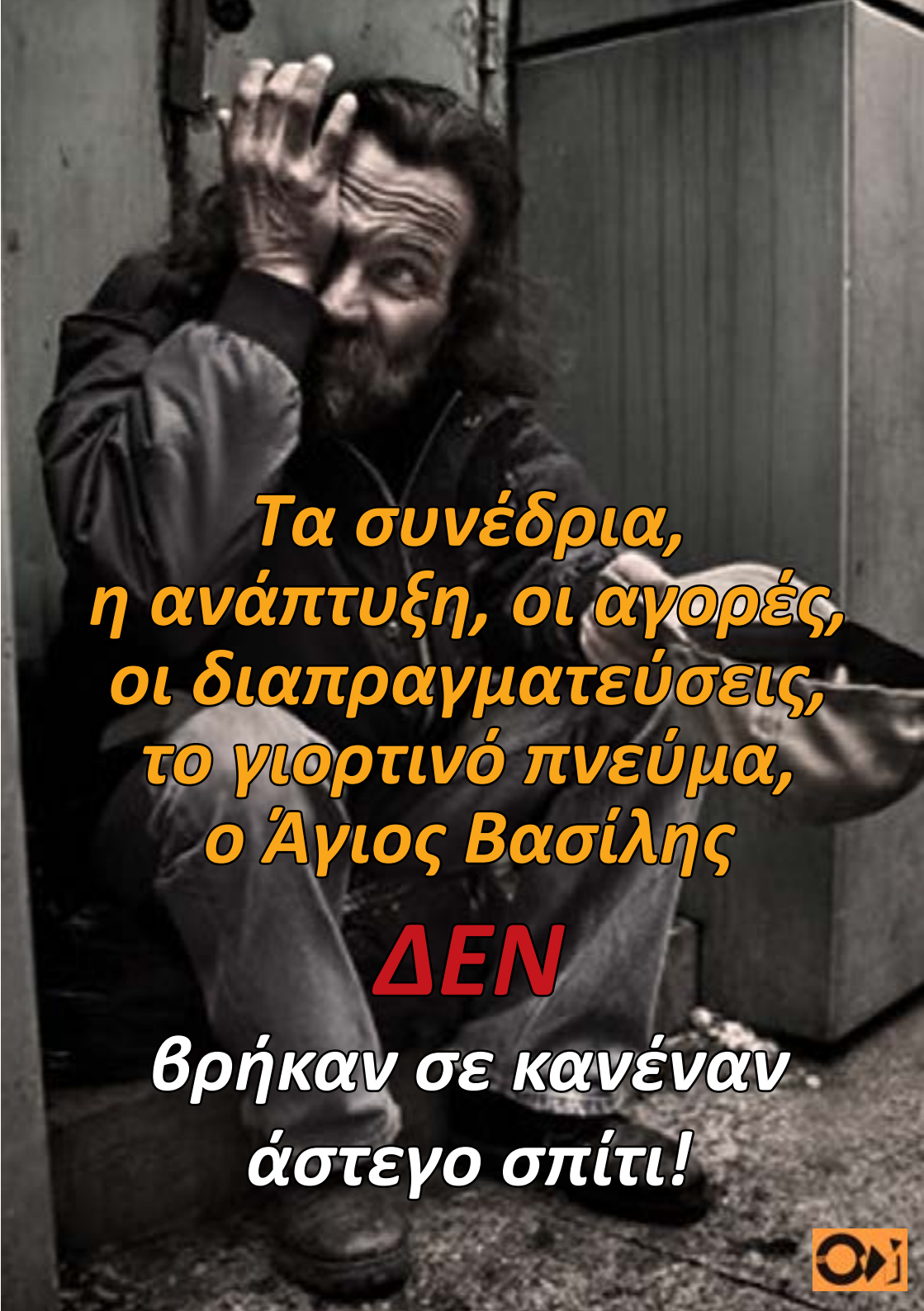
Τα Χριστούγεννα είναι μόνο μια μέρα το χρόνο, όμως το δώρο της αγάπης κρατάει όλο το χρόνο.

Η ζωή είναι τόσο όμορφη όταν περνάς τα Χριστούγεννα με τους ανθρώπους που αγαπάς!

Όταν σκέφτομαι τα Χριστούγεννα, πάντα σκέφτομαι ...εσένα!

Αγάπη, χαρά, αρμονία κι ελπίδα. Καλά Χριστούγεννα! ■

*Τα συνέδρια,
η ανάπτυξη, οι αγορές,
οι διαπραγματεύσεις,
το γιορτινό πνεύμα,
ο Άγιος Βασίλης*

ΔΕΝ

*βρήκαν σε κανέναν
άστεγο σπίτι!*

Ο εφιάλτης των
Χριστουγέννων:
15 μέρες με τα παιδιά
...στο σπίτι

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΑΡΙΣΗ

Κάθε φορά που τελειώνει ο Νοέμβρης, ονειρεύομαι τα πιο φανταστικά Χριστούγεννα που θα κάνω φέτος και που τελικά δε θα κάνω ούτε φέτος, ούτε του χρόνου, ούτε ποτέ. Από την πρώτη του Δεκέμβρη κάνω σχέδια και οργανώνω το ασχεδιάστο και ανοργάνωτο, φτιάχνω πλάνο αγορών, πλάνο διακόσμησης, πλάνο δραστηριοτήτων και απασχόλησης. Και δεκαπέντε μέρες, όλοι στο σπίτι.

Εφιάλτης.

Το πρότζεκτ «Ιδανικά Φετινά Χριστούγεννα» ξεκινά από τις πρώτες-πρώτες μέρες του Δεκέμβρη με τις αγαπημένες γιορτινές ταινίες που μια βδομάδα πριν τα Χριστούγεννα θα έχουμε σιχαθεί. Κάποιες από αυτές θα σβηστούν από το δίσκο του υπολογιστή χωρίς να τις δούμε καν. Θα έχουμε μπουχτίσει προάστια, χρυσόσκονη, χιλιόμετρα από λαμπάκια, τρίμετρα δέντρα και κατα-

στροφικές οικογενειακές μαζώξεις. Οκ, το μόνο που δεν παλιώνει ποτέ είναι το Μόνος στο σπίτι.

Μετά θα πιάσουμε τις λίστες με τα δώρα. Νωρίς-νωρίς, για να γίνει ο απαραίτητος προϋπολογισμός. Τα παιδιά θα ζητήσουν όλα όσα δουν στις διαφημίσεις, στις βιτρίνες, μαζί και τα ποδήλατα αλλά και τα πατίνια που θέλουν τόσο μα τόσο πολύ. Εμείς θα υπολογίσουμε αυτούς που γιορτάζουν, έχουν γενέθλια, αυτούς που μας έχουν καλέσει, αυτούς που θα μας επισκεφτούν, τις γιορτές στο σχολείο, τις ανταλλαγές δώρων και θα μας πέσουν τα μαλλιά.

Θα ξεκινήσω να σκέφτομαι ιδέες για να στολίσουμε το σπίτι και τελικά, όπως κάθε χρόνο, τα παιδιά θα στολίσουν μόνα τους το δέντρο έτσι όπως θέλουν - δηλαδή όοοοοοοοοολες τις μπάλες δίπλα - δίπλα και στη μία μεριά, ενώ το υπόλοιπο δέντρο άδειο, γιατί το να δίνεις οδηγίες στολισμού σε νήπια είναι μάταιος κόπος, ο μπαμπάς θα παραιτηθεί στο τρίτο λεπτό γεμάτος μπαγιάτικη χρυσόσκονη και θα αποσυρθεί στον καναπέ, εγώ θα σκουπίζω τις ψεύτικες πευκοβελόνες του ψεύτικου δέντρου που θα μαδάει. Κάθε μέρα. Μέχρι που θα εγκαταλείψω κι εγώ. Οπότε κούκου.

Ποτέ ο στολισμός του σπιτιού μας δεν είναι για να τον φωτογραφήσεις για το Instagram, ποτέ τα μελομακάρονα δε βγαίνουν τόσο ίσια, τόσο σιροπιαστά, τόσο τραγανά έξω μαλακά μέσα, οι κουραμπιέδες μοιάζουν με μπάλες κανονιού με άχνη, τα δώρα κάτω από το δέντρο θα είναι λιγοστά, θα κάνουμε πολύ λιγότερα από όσα σχεδιάζαμε, θα βγούμε ακόμα λιγότερο, θα πάμε στα περισσότερα σπίτια με άδεια χέρια και μόνο μια μεγάλη αγκαλιά, στο δέντρο θα μπουν εντελώς διαφορετικά δώρα από αυτά που τα παιδιά θα έχουν ζητήσει (λιγότερα, φθηνότερα), θα φάμε κάτι που το τρώμε μια τυχαία Κυριακή αλλά θα το συνοδεύουν κόκκινες πούα χαρτοπετσέτες, πάντα θα προκύψει και κάποιος έκτακτος βραχνάς (ή προγραμματισμένος, αλλά παρόλα αυτά βραχνάς - βλέπε τέλη κυκλοφορίας), πάντα τα Χριστούγεννα στο σπίτι μας είναι σχεδόν μια αστεία ιστορία καταστροφής, αλλά τελικά καταφέρνουμε να περάσουμε καλά.

Το δύσκολο είναι να τα βγάλεις πέρα με τα παιδιά τόσες μέρες μέσα.

Δεν μπορείς κάθε μέρα βέβαια να τα πας και κάπου, εκτός αν δεν είσαι ο μέσος Έλληνας της κρίσης και είσαι ο μέσος Ωνάσης. Οπότε τον περισσότερο καιρό, θα τον βγάλεις στο σπίτι. Επενδύστε σε επιτραπέζια, πλαστελίνες,

βιβλία, μαρκαδόρους και μπλοκ ζωγραφικής. Ο Άγιος Γονιός Βασίλης είναι πάνω απ' όλα πρακτικός. Και ξέρει από παιδιά.

Κλείστε την τηλεόραση για να αποφύγετε επιπλέον διαφημίσεις άχρηστων προϊόντων αλλά και δραστηριοτήτων που δεν μπορείτε να καλύψετε οικονομικά. Καλύτερα στην ησυχία και την ηρεμία του σπιτιού (λέμε τώρα) παρά να πρέπει να εξηγείτε ξανά και ξανά και ξανά στα νήπια παιδιά σας γιατί δεν μπορείτε να πάτε στο Χ εμπορικό που έχει το βασίλειο των Lego και γιατί δεν μπορείτε να πάτε στον ζωολογικό κήπο με την μοναδική προσφορά της τιμής των 60 ευρώ για μια οικογένεια των 4, γιατί δεν μπορείτε να πάτε στο Λούνα Παρκ ή στο θέατρο ή στη συναυλία ή στο εκείνο ή στο άλλο. Δύσκολο να τους εξηγήσετε το πόσα πολλά λεφτά είναι τα 60ευρώ όταν δεν μπορούν να μετρήσουν ακόμα ούτε τα δάχτυλά τους.

Αποφύγετε την πολλή ζάχαρη. Τα Χριστούγεννα είναι μια καλή ευκαιρία να φάτε λίγα γλυκά παραπάνω. Εσείς. Οι μεγάλοι. Ενώ στο νευρικό σύστημα των ενηλίκων η ζάχαρη επιδρά ευεργετικά, στο νευρικό σύστημα των παιδιών λειτουργεί σαν LSD. Το τελευταίο πράγμα που θέλετε είναι ένα ή περισσότερα πιτσιρίκια σε κατάσταση παροξυσμού. Όλη μέρα.

Αυτά που γίνονται στις ταινίες, τα χαρούμενα κι αξιολάτρευτα παιδιά στο σπίτι να παίζουν ήσυχα, τις μουσικές να ακούγονται ως έξω, τους ευγενικούς γείτονες, τις πετυχημένες συνταγές, το γεμάτο τραπέζι στο πεντακάθαρο, υπέροχο σπίτι, ε ξεχάστε τα.

Και κάτι άλλο: Αυτός που είπε «αφήστε τα παιδιά να βαρεθούν», παιδιά δεν έχει. Ξέρεις τι είναι να έχεις βαριεστημένα πιτσιρικάκια επί 15 μέρες στο σπίτι; Σημαίνει ότι θα ξεμωραθείς κι εσύ. Αναγκαστικά. Και μετά θα τρελαθείς. Θα τρελαθείς στο Υπο, στην πλαστελίνη, στο καρτούν. Θα σιχαθείς να μιλάς για τις υπέεεεεεεεεεροχες ζωγραφιές που φτιάχνουν, για το υπέεεεεεεεεεεροχο δέντρο που στόλισαν, για την κοκκινοσκουφίτσα και την Ντόροθι και τον Τενεκεδένιο και το πώς πρέπει να κάνουμε πάντα καλές πράξεις, όλο το χρόνο, την ίδια στιγμή που θα προσπαθείς για χιλιοστή φορά να τα χωρίσεις επειδή από τη βαρεμάρα θα πλακώνονται στις μπουνιές για το ίδιο μολύβι μεταξύ των εκατομμυρίων που έχουν, χωρίς να τα ασφαλιάρεις για να ξεμπερδεύεις.

Δεν μπορείς να αφήσεις τα παιδιά να βαρεθούν. Πρέπει να τα κρατάς συνεχώς απασχολημένα κάπως.

Μήπως να αναθερμάνετε τις σχέσεις σας με εκείνους τους ξεχασμένους συγγενείς και να τους κεράσετε μια εβδομάδα ...τα παιδιά σας;

ΥΓ. Κάπου διάβασα ότι η πετυχημένη Χριστουγεννιάτικη ιστορία απαιτεί την έλλειψη κυνισμού. Ο κυνισμός είναι το πρώτο και ευκολότερο που μπορείς να κάνεις αυτές τις μέρες και εγγυάται σίγουρη αποτυχία. Οπότε αν και το παραπάνω κείμενο ακροβατεί επικίνδυνα μεταξύ κυνισμού και χιούμορ, σας διαβεβαιώνω ότι γράφτηκε χωρίς ίχνος κυνισμού αλλά με πολύ χιούμορ.

Καλά, λιγάκι κυνισμό. Τόσο δα.

Καλά ...ξεμπερδέματα! ■

συνέντευξη

4 σημεία για την επιτυχία μιας Χριστουγεννιάτικης Ιστορίας

Κάθε χρόνο τα μέσα ψάχνουν απεγνωσμένα μια καλή χριστουγεννιάτικη ιστορία. Τις χρειάζονται για να γίνουν βιβλία, ταινίες, τηλεοπτικές σειρές. Οπότε, γιατί ένας πεινασμένος συγγραφέας (όπως το 98% από μας) δεν μπορεί να βάλει τον Άγιο Βασίλη σε μια-δυο περιπέτειες;

Αν μη τι άλλο, θα πληρώσει τους λογαριασμούς. Και ίσως, ίσως, να βγει και κάτι καλύτερο. Το μόνο που χρειάζεται είναι να γραφτεί μια ιστορία που θα γίνει αμέσως κλασική, που το κοινό θα απολαμβάνει κάθε χρόνο ...πληρώνοντας τους λογαριασμούς κάθε χρόνο.

Το πρόβλημα είναι πως κάθε προσπάθεια για μια άμεσα κλασική χριστουγεννιάτικη ιστορία, σχεδόν πάντα αποτυγχάνει. Οι περισσότερες ιστορίες απλά χάνονται στο τέλος του χρόνου. Τα βιβλία και τα DVD καταλήγουν στα ράφια με τα εκπτωσιακά είδη, ενώ οι ταινίες και οι σειρές προβάλλονται σε άσχετες ώρες - πχ νωρίς το πρωί. Κι αυτό, ΑΝ προβληθούν καν.

Γιατί λοιπόν είναι τόσο δύσκολο να γραφτεί μια καλή ιστορία Χριστουγέννων; Μάλλον γιατί οι περισσότεροι συγγραφείς ξεχνούν τέσσερα βασικά σημεία:

Η σκοτεινή πλευρά

Ο λόγος που οι περισσότερες θρησκείες έχουν διακοπές το χειμερινό ηλιοστάσιο, είναι γιατί οι κοινωνίες θέλουν να γιορτάσουν την επιστροφή στο φως. Δηλαδή μετά την πιο σκοτεινή μέρα του χρόνου, έρχεται η ελπίδα. Αυτή είναι μια περίοδος γεμάτη συμβολισμούς και δουλεύει εξίσου καλά και με τις ιστορίες.

Όλες οι κλασικές χριστουγεννιάτικες ιστορίες αναγνωρίζουν το σκοτάδι. Δεν το αποφεύγουν. Σκεφτείτε:

Το *It's a Wonderful Life* ξεκινά με μια απόπειρα αυτοκτονίας. Να το επαναλάβω; Μια απόπειρα αυτοκτονίας! Ο ήρωάς μας, Τζωρτζ Μπέιλι, έχει πολύ σκοτάδι μέσα του εξαιτίας του θανάτου του πατέρα του, της απώλειας της ακοής του, ενός ξυλοδαρμού από το φαρμακοποιό του, της αποτυχίας του να πραγματοποιήσει τα όνειρά του κλπ. Αν το δει κανείς καλά, αυτό είναι το περισσότερο από την ταινία.

Ή μήπως, να αναφέρουμε το *Christmas Carol*; Πολλοί θα ήθελαν να μπορούσαν να περπατήσουν στους δρόμους του Λονδίνου του Ντίκενς, αλλά εκείνοι οι δρόμοι είναι γεμάτοι ζητιάνους, δυστυχημένους, φτωχούς ανθρώπους που υποφέρουν, ανθρώπους που καταλήγουν στο δρόμο εξαιτίας ανθρώπων όπως ο Σκρουτζ. Και για να γίνει ακόμα χειρότερο, υπάρχει και ο μικρούλης Τιμ, ένα παιδάκι που θα πεθάνει αν δεν βρεθούν τα χρήματα για την περίθαλψή του.

Α, και ...έχετε δει το δέντρο του Τσάρλι Μπράουν;

Να συνεχίσω;

Αυτό που έχουν καταλάβει εκείνοι οι συγγραφείς, είναι πως όσο βαθύτερο το σκοτάδι στην αρχή, τόσο φωτεινότερο το ...φως στο τέλος. Όπως ακριβώς και με το Χειμερινό Ηλιοστάσιο. Οπότε αν θέλετε η ιστορία σας να μπει στις καρδιές των ανθρώπων, πρέπει να τους κάνετε να νοιαστούν, και για να νοιαστούν, πρέπει πρώτα να τους οδηγήσετε βαθιά στο σκοτάδι.

Όχι στον κυνισμό

Είναι τόσο εύκολο να είσαι κυνικός τα Χριστούγεννα. Πιστεύω ότι μάλλον έχει να κάνει με το απογοητευμένο παιδί μέσα μας, που ανακαλύπτει κάποια στιγμή ότι ο Άγιος Βασίλης δεν υπάρχει στ' αλήθεια.

Ένα από τα πράγματα που βρήκα τρομερά ενοχλητικά σε πολλές από τις ιστορίες του *My True Love Gave to Me*, ήταν ο ατελείωτος κυνισμός των χαρακτήρων. Όλοι φέρονταν σα να ήθελαν να εξαφανίσουν τα Χριστούγεννα και τον τύπο με την κόκκινη στολή.

Πρόσφατα είδα με τα παιδιά μου το *Mickey's Once Upon A Christmas*. Ενώ και τα παιδιά μου αλλά κι εγώ λατρεύουμε το σίκουελ, το πρώτο έργο ήταν φρικτό και εντελώς ακατάλληλο για μικρά παιδιά. Ναι, μια σκέτη καταστροφή. Η πιο απαίσια χριστουγεννιάτικη ιστορία που έχω δει ποτέ.

Και οι δυο ταινίες - πρώτη και δεύτερη - είναι συλλογές χριστουγεννιάτικων ιστοριών, και στην πρώτη, που ξαναθυμίζω ότι είναι καρτούν για παιδιά - ένας ενήλικος λέει σε κάποιο παιδί ότι δεν υπάρχει Άγιος Βασίλης κι ύστερα γελάει κοροϊδευτικά. Σε όλη την υπόλοιπη ταινία, το παιδί προσπαθεί να διαχειριστεί την κατάθλιψή του, ακριβώς όπως κάποιος θα προσπαθούσε να αντιμετωπίσει την απώλεια ενός καλού του φίλου.

Σοβαρά τώρα, παρακολουθούσα τρέμοντας και σκεφτόμουν ότι ωραία, μόλις κατέστρεψα για πάντα τα Χριστούγεννα των παιδιών μου. Ύστερα ακολουθεί μια ιστορία όπου ο Μίκυ και η Μίνι είναι φτωχοί - σε μια διασκευή του *The Gift of the Magi*, που μάλλον τα περισσότερα παιδιά δε θα καταλάβουν καν. Όπως είπα: Απαίσιο, μην το δείτε.

Υπάρχει λοιπόν μια μεγάλη διαφορά στο σκοτάδι και την κακία. Και το τελευταίο πράγμα που χρειάζεται ο αναγνώστης/θεατής, είναι κάποιος να τον κοροϊδεύει για τα όσα πιστεύει κι αγαπά και μάλιστα στα μούτρα τους. Δε χρειάζεται κανείς να τους πει για το πόσο κοστίζει το χριστουγεννιάτικο τραπέζι. Δεν τους νοιάζει. Μην κάνετε κήρυγμα στους λάθος ανθρώπους!

Ο αληθινός κόσμος

Πώς ξεκινά ο Ρούντολφ, το ελαφάκι με την κόκκινη μύτη; Ξεκινά με εφημερίδες και υλικό από αληθινά παιδιά. Ακόμα κι αυτή η κλασική ιστορία προσπαθεί να βάλει μέσα της την πραγματικότητα. Πολύ σπάνια μια ιστορία που δεν αποδίδει έστω κάπως την πραγματικότητα να ...πιάσει. Καλά, ίσως το *How the Grinch Stole Christmas* του Dr. Seuss. Αλλά κανείς άλλος εκτός από τον Dr. Seuss, δεν είναι Dr. Seuss.

Ένα από τα καλύτερα παραδείγματα πραγματικότητας μέσα με μια χριστουγεννιάτικη ιστορία, είναι το *Miracle on 34th Street* - το κλασικό, όχι

το ριμέικ του 90. Ο Άγιος Βασίλης ανήκει στον κόσμο μας και αντιμετωπίζει πραγματικά προβλήματα πραγματικών ανθρώπων. Αυτός ο ρεαλισμός κάνει τη μαγεία ακόμη πιο μαγική, όπως όταν μιλάει σε ένα παιδί με διαφορετική γλώσσα.

Βρείτε έναν τρόπο να βάλετε την πραγματικότητα στην ιστορία σας, καλύτερα στην αρχή. Θα δώσει τη βάση της κατανόησης για το υπόλοιπο της ιστορίας.

Αυθεντικότητα!

Εδώ μάλλον είμαστε στο πιο δύσκολο κομμάτι. Αλλά είναι κι αυτό ένα ακόμη πρόβλημα μεταξύ όλων των άλλων που αντιμετωπίζει κάθε συγγραφέας με χαρτί και μολύβι μπροστά του.

Πρέπει να φτιάξετε κάτι μοναδικό! Δεν μπορείτε απλά να γράψετε (ξανά) κάτι για κάποιον που βρίσκει την αγάπη τα Χριστούγεννα, εκτός αν είναι εντελώς μοναδικός ο τρόπος με τον οποίο συμβαίνει αυτό. Η μοναδικότητα και η αυθεντικότητα είναι αυτά που θα κάνουν τη δική σας ιστορία να ξεχωρίσει από τις άλλες, κι ίσως να την κάνουν να κρατήσει περισσότερο από τις μέρες των διακοπών.

Βρείτε αυτό το στοιχείο, αυτή την ανατροπή, αυτό το κάτι που δεν το έχει βρει κανείς πριν από σας.

Τι διαφορά έχει μια Χριστουγεννιάτικη ιστορία από μια ιστορία σε οποιαδήποτε άλλη περίοδο του χρόνου;

KAMIA.

Μια καλή ιστορία, είναι πάντα μια καλή ιστορία.

Κι αν σκοπεύετε να γράψετε μια χριστουγεννιάτικη ιστορία, πρέπει να της δώσετε το ίδιο βάρος και να δουλέψετε το ίδιο, όπως θα κάνατε με ο,τιδήποτε άλλο: Αληθινοί, πιστευτοί χαρακτήρες, μακριά από τα στερεότυπα, σαχλά αστεία ή φτωχούς διαλόγους. Δώστε χρόνο! Το κοινό θα το καταλάβει. Μια ιστορία δε θα πρέπει να υστερεί σε τίποτα επειδή διαδραματίζεται γύρω στις 25 του Δεκέμβρη.

Εξάλλου, είναι κι αυτή μια ακόμη ημερομηνία στο ημερολόγιο.

Εμείς επιλέγουμε να την κάνουμε ιδιαίτερη. Αλλά είναι τόσο λυπηρό που συγγραφείς, εκδότες, παραγωγοί και κανάλια το ξεχνούν αυτό. Κάθε χρόνο. ■

Υπολογίζεται ότι 40 εκατομμύρια παιδιά
είναι θύματα κακοποίησης κάθε χρόνο.
Η αυτοκτονία είναι η τρίτη αίτια θανάτου
για εφήβους παγκόσμια.

Το 30% των παιδιών με προβλήματα υγείας σε νοσοκομεία
της Ουκρανίας πεθαίνει πριν φτάσει τα 18 του χρονιά.

Το 20% των γυναικών και το 5-10% των αντρών
έχει καταγγείλει ότι έχει κακοποιηθεί σεξουαλικά στη
παιδική τους ηλικία, ενώ το 35% των παιδιών παγκοσμίως
με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο έχει υπάρξει θύμα βίας.

ΛΕΝΕ ΟΤΙ ΑΓΑΠΑΝΕ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ!

Ο Άγιος και το ...φεγγάρι

TONY ZUVELA

Χριστουγεννιάτικες προετοιμασίες!

ΘΑΝΟΣ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

Υπήρχαν και πριν...

ΒΙΒΛΙΟΘΕΣΕΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΔΙΑΛΟΓΟΙ

Στο νησί

ΜΑΓΔΑ ΔΑΣΑΚΛΗ

Ανώ-φελoi στο τετράγωνο

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΛΑΤΖΗΣ

ΓΙΑ ΔΥΝΑΤΟΥΣ ΛΥΤΕΣ

ΓΙΑ ΔΥΝΑΤΟΥΣ ΛΥΤΕΣ

ΓΙΑ ΔΥΝΑΤΟΥΣ ΛΥΤΕΣ

ΓΙΑ ΔΥΝΑΤΟΥΣ ΛΥΤΕΣ

πεζά

Μια μικρή Χριστουγεννιάτικη ιστορία

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΠΕΡΡΟΥ

Τα παιδιά όταν ακούνε ότι έρχονται τα Χριστούγεννα, δυο πράγματα γεννούνται στο νου τους: οι διακοπές από το σχολείο και τα δώρα που θα πάρουν, ελπίζοντας να μην είναι ρούχα αλλά παιχνίδια! Πολλά παιχνίδια!

Έτσι και η Αθηνά, περίμενε να έρθουν τα Χριστούγεννα για να ανοίξει τα κουτιά με τα δώρα που της έφερε ο Άγιος Βασίλης όπως της υπόσχονταν οι γονείς της... κάθε χρόνο.

Το σπίτι όταν δεν ήταν γιορτινές μέρες ήταν ήσυχο, πέρα από τους φίλους της που πήγαιναν τα Σαββατοκύριακα στο σπίτι της ή τις γειτόνισσες που επισκέπτονταν τη μητέρα της και τη γιαγιά της. Μόνο εκείνον τον Μάιο πριν κλείσει τα εννιά της, έβλεπε κόσμο να πηγαινοέρχεται, να ψιθυρίζουν και να έχουν λυπημένα πρόσωπα.

Και παρόλο που δεν είχαν αλλάξει οι συνήθειες της μητέρας της απέναντι της, εκείνη έβλεπε μια βαθιά θλίψη στα μάτια της όταν την έβαζε για ύπνο το βράδυ...και εκεί τη ρωτούσε «Τι έχειςμανούλα;», «Τίποτα καμάρι μου, πέσε για ύπνο».

Μια εβδομάδα πέρασε, ώσπου πήρε τη μικρή στο δωμάτιο της γιαγιάς που ήταν ήσυχα και της είπε ότι ο μπαμπάς της είχε φύγει από τον κόσμο, ότι της είπαν πως αρρώστησε βαριά και δεν μπόρεσε να γίνει καλά για να γυρίσει πίσω σε εκείνες. Δεν ήξερε αν ήταν αλήθεια αλλά της υποσχέθηκε πως θα μάθει την πραγματική αλήθεια ό,τι και να γίνει, γιατί ο πατέρας της δεν μπορεί να αρρώστησε και να μην επικοινωνήσει μαζί τους.

Και ξέσπασε σε κλάματα η μητέρα της λέγοντας της ότι πλέον έχουν η μια την άλλη και πρέπει να κάνουν κουράγιο ό,τι και να τους τύχει. Και η μικρή ανάμεσα στα αναφιλητά της, αγκάλιασε τη μητέρα της και της είπε «Μανούλα μου εγώ είμαι εδώ για σένα γιατί σε αγαπάω πολύ!» και έκλαψαν για πολύ ώρα έχοντας αγκαλιά η μια την άλλη.

Η κηδεία έγινε, η μικρή να πάει στη κηδεία δεν ήθελε, να δει τον πατέρα της σε κουτί; Δεν το χωρούσε ο νους της, πώς θα μπει κοτζάμ άνθρωπος σε ένα κουτί; Ο πατέρας της αυτός που την έπαιρνε από το χέρι όταν επέστρεφε από τα ταξίδια του και πήγαιναν βόλτα; Αυτός που την έβαζε στους ώμους του και την έκανε να νιώθει ψηλή σα γίγαντας που λίγο ακόμη να τεντωνόταν θα έπιανε τα κλαδιά των δέντρων που ήταν από πάνω τους καθώς περπατούσε; Δεν το χωρούσε το μυαλουδάκι της, αλλά όσες φορές και να το συζήτησαν με τη μητέρα της ήταν άκαθη. Δεν θα πήγαινε και δεν το μετάνιωσε ποτέ μέχρι που μεγάλωσε.

Οι μήνες πέρασαν και έφτασαν τα Χριστούγεννα, πώς θα γιόρταζαν; Είχαν πένθος...μετά από σκέψη, η μητέρα της αποφάσισε να στολίσουν για την Αθηνά. Προσπάθησε να είναι όμορφο το σπίτι και τελικά τα κατάφερε με το παραπάνω παρ' όλες τις οικονομικές δυσκολίες που αντιμετώπιζαν.

Έγινε η αλλαγή του νέου έτους αλλά με ένα βάρος στη καρδιά δόξασαν το Θεό για αυτά που είχαν. Όταν πήγε η Αθηνά να παραπονεθεί που ο Θεός της πήρε τον μπαμπά της, η γιαγιά της, την σταμάτησε και της είπε «Ο Θεός πάντα έχει τον λόγο του, ποτέ να μην Τον αμφισβητείς και να λες πάντα «Θεός σχωρέστον τον μπαμπά μου» κατάλαβες;» και εκείνη με βλέμμα όλο νεύρα της είπε «Μμμμ ναι» και αποδέχτηκε αυτό που της είπε η γιαγιά της.

Τα χρόνια πέρασαν· πολλά Χριστούγεννα έζησαν οι τρεις τους, τότε με δυσκολίες, τότε με στεναχώριες αλλά και με προσπάθεια να χαίρονται για τις χρονιές που ζούσαν και με αυτά που είχαν. Η Αθηνά πάντα ένιωθε ένα μούδιασμα μέσα της, που μεγαλώνοντας δεν έδινε σημασία γιατί θεωρούσε

όπως της έλεγαν ότι ήταν η μελαγχολία των ημερών και ότι το έχουν όλοι λίγο πολύ.

Αφού πέρασε τα τριάντα όλο και πιο δύσκολα έστηνε το δέντρο, για τη μητέρα της το έκανε και μόνο για εκείνη. Το να στολίζει το δέντρο μόνο νεύρα της προκαλούσε, τα λαμπιόνια δεν έμπαιναν εκεί που ήθελε, οι μπάλες έσπαζαν, τα κλαδιά όπως τα άνοιγε (γιατί ήταν ψεύτικο το δέντρο) δεν έλεγαν να μείνουν εκεί που ήθελε και τα νεύρα χτυπούσαν κόκκινο. Οπότε οι γιορτές της πάντα περνούσαν με πολύ ένταση και πολλά νεύρα.

Όσπου έφτασε μια χρονιά που δεν ήθελε καν να το στολίζει και το είπε στη μητέρα της, εκείνη παρόλο που δεν της άρεσε το δέχτηκε γιατί είχε βλαφτεί η υγεία της και δεν μπορούσε να το φτιάξει μόνη της άρα έπρεπε η Αθηνά και δεν ήθελε να πιέσει την κόρη για ένα δέντρο. Την ενδιέφερε μόνο το καλό του παιδιού της και να είναι καλά.

Την επόμενη χρονιά συσώρευσαν πολλές δυσκολίες και άσχημες καταστάσεις στη ζωή της, η Αθηνά έπεσε σε κατάθλιψη και δεν ήθελε ούτε τα Χριστούγεννα να δει, ούτε εορταστικές εκπομπές, ούτε τίποτα. Ξαπλωμένη σε ένα κρεβάτι μέρα-νύχτα δίχως να έχει κέφι ούτε για να πιει ένα ποτήρι νερό.

Η νέα χρονιά αποδείχτηκε τελικά πιο δύσκολη ακόμη και όταν ξαναπλησίαζαν τα Χριστούγεννα χωρίς να το συζητήσει με τη μητέρα της κάτι την έκανε να θέλει στήσει μετά από δυο χρόνια, σκεπτόμενη ότι αυτό το δέντρο το πήρε ο πατέρας της για εκείνες και είναι κρίμα να βρίσκεται στο κουτί...

Το έβγαλε, το αέρισε και άρχισε να το στήνει...πρωί ξεκίνησε και μεσημεράκι ήταν έτοιμο με τις μπάλες του, τα λαμπιόνια του και χαρούμενο που μπόρεσε να πάρει μια «ανάσα».

Κουρασμένη καθόταν και σκεφτόταν τι χαζό να καταπιέζουμε τον εαυτό μας, κατάθλιψη...τελικά τι είναι αυτό; Σα να δένουμε τεράστιες σιδερένιες μπάλες στα πόδια της ψυχής μας και να πετάμε οι ίδιοι τα κλειδιά γιατί δεν θέλουμε να ελευθερωθούμε. Και όταν συνειδητοποιούμε ότι θέλουμε να ελευθερωθούμε δεν βρίσκουμε τα κλειδιά και έρχεται ο πανικός που είναι σα βούρκος μην αφήνοντάς μας να σκεφτούμε λογικά και να ζητήσουμε βοήθεια... Γιατί για να βγεις από το βούρκο πρέπει να πιάσεις ένα χέρι που θα σε τραβήξει προς τα έξω.

Αυτό το χέρι μπορεί να είναι ενός γιατρού, μπορεί να είναι ενός δικού σου ανθρώπου που έχεις δίπλα σου συνεχώς και σου τείνει το χέρι του καιρό τώρα αλλά εσύ κάνεις πως δεν το βλέπεις, μπορεί να είναι μικρά πράγματα που αγαπάς και σου φτιάχνουν λίγο - λίγο τη διάθεση κάθε μέρα, μπορεί να είναι ένα σκυλάκι ή ένα γατάκι οτιδήποτε.

Για την Αθηνά ήταν δύο χέρια· το ένα ήταν εκείνη τη χρονιά το Χριστουγεννιάτικο δέντρο και το άλλο ήταν ότι όπως γιορτάζουμε αλλά και δοξάζουμε κάθε χρόνο τη γέννηση του Κυρίου έτσι με τη θετική σκέψη πως θα έρθουν καλύτερες μέρες! Ακόμη και αν πλησιάσουν μέρες που θα φέρουν θλίψη γιατί θα είναι δύσκολες θα είναι στο χέρι της να βλέπει την κάθε μέρα είναι σα μια καινούργια εκκίνηση και βήμα-βήμα θα πλησιάζει σε ένα καλύτερο μέλλον!

Συνειδητοποίησε πως οι συγκυρίες της ζωής την έκαναν να μεγαλώσει πριν την ώρα της. Γι' αυτό το αποφάσισε θα αρχίσει να αγοράζει ένα παιχνιδι-δώρο για τον εαυτό της! Θα αρχίσει να παίζει με το παιδί μέσα της να του δώσει λίγο περιθώριο για να τη βοηθήσει να βλέπει πιο καθαρά τα πράγματα γύρω της!

Παραμονή Πρωτοχρονιάς και η αντίστροφη μέτρηση έχει αρχίσει....είναι η ώρα να γίνει και πάλι ένα παιδί, να κάτσει απέναντι από το δέντρο με μάτια που λαμπυρίζουν από τα φωτάκια και που μαρτυρούν τη λαχτάρα που έχει μέσα της να ανοίξει το δώρο του που της έχει αφήσει ο Άγιος Βασίλης.

Καλές γιορτές σε όλους! ■

Ένας γάτος

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΑΡΙΣΗ

Ολοι αξίζουν μια δεύτερη ευκαιρία. Όμως στο τέλος λίγοι είναι αυτοί που καταφέρνουν να την έχουν. Έτσι ξεκινάει ...το τέλος της ταινίας, σηματοδοτώντας μια νέα, μεγάλη αρχή για τη ζωή του Τζέιμς Μπούουν, ύστερα από δέκα χρόνια αστεγίας κι εξάρτησης από την ηρωίνη.

Μια ταινία αληθινή στο 100% της, βασισμένη στο βιβλίο που ο Τζέιμς έγραψε με τη βοήθεια ενός Ghost Writer του εκδοτικού που τον πλησίασε στους δρόμους του Λονδίνου έξι χρόνια πριν.

Δύσκολο να περιγράψω τα συναισθήματά μου μετά το τέλος της ταινίας, μιας και μου έφερε πολύ έντονα στο μυαλό την εικόνα του δικού μας άστεγου τοξικομανή, του Αποστόλη, που κοιμάται στους δρόμους παρέα με ένα μικρό γατάκι.

Μόνο που ο Αποστόλης δεν είναι σε πρόγραμμα απεξάρτησης, δεν είναι ούτε μουσικός. Δεν είναι για κάποιους τόσο ...σπουδαίος ώστε να γίνει διάσημος σαν τον Τζέιμς. Θυμάμαι χαρακτηριστικά τις αντιδράσεις κάτω από τη φωτογραφία του Αποστόλη: «Να βρεθεί ένα σπίτι... για το γατάκι». «Να φύγει το ζωντανό από τους δρόμους, δεν είναι περιβάλλον αυτό για ένα μικρό ζώακι».

Και αυτοί οι ακραίοι φιλόζωοι, αυτοί οι μισ-άνθρωποι, που κόβω το κεφάλι μου πως είναι από αυτούς τους καλούς χριστιανούς και πιστούς στη σημαία, μιλούσαν σοβαρά.

Καμία αναφορά για τον άνθρωπο.

Κανένα σπίτι.

Καμία βοήθεια.

Κι όμως το μόνο που μπορεί να είναι αρκετό για τον Αποστόλη και κάθε άνθρωπο στο δρόμο, είναι να φύγει από το δρόμο.

Αυτό για αρχή.

Φαντάζομαι πως είναι τραγικά δύσκολο και τελικά αδύνατο να παλέψεις με τα θηρία σου όταν δεν έχεις από κάπου να πιαστείς. Και αυτό που βλέπουμε πάντα στο τέλος, είναι πως πιάνεσαι από την αγάπη.

Έστω και μιας γάτας.

Ο Μπομπ παίζει τον εαυτό του στην πιο συγκινητική και τρυφερή ταινία που έχω δει τα τελευταία χρόνια, ενώ η ιστορία του Τζέιμς φέρνει στην επιφάνεια το μεγάλο κοινωνικό πρόβλημα του σύγχρονου κόσμου, την αντιμετώπιση των αστέγων από τους συνανθρώπους τους και το σύστημα, κορυφώνοντας την ιστορία την πιο κατάλληλη εποχή:

Τα Χριστούγεννα.

Όλοι αξίζουν μια δεύτερη ευκαιρία, λέει ο Τζέιμς στην παρουσίαση του βιβλίου του. Λίγοι καταφέρνουν να την έχουν τελικά. Η δική του ευκαιρία μοιάζει να βγήκε από κάποιο παραμύθι και όχι με τη μορφή νεράιδας, αλλά ενός κεραμιδόγατου.

Ο άνθρωπος μπορεί να αποδείξει πως διαθέτει τεράστια, ανεξάντλητα

αποθέματα δύναμης, αρκεί να υπάρχει κάποιος λόγος. Αρκεί να βρίσκει νόημα. Όταν ακροβατείς μεταξύ ζωής και θανάτου, τότε η δική σου ζωή παύει να έχει τόσο μεγάλη σημασία. Τότε το μόνο που χρειάζεσαι είναι κάποιος να πιστέψει σε σένα.

Για σένα.

Περιττά τα πολλά λόγια γι αυτή την ταινία. Δεν υπάρχει χρύσωμα χαπιού, κανένας επιπλέον ρομαντισμός πέρα από όσο εμπνέει η ίδια η πραγματικότητα. Δείτε τη και μετά συζητήστε με ...τη συνείδησή σας! ■

Υπατία

ΜΑΡΙΝΑ ΡΟΔΙΑ

Βαφτίστηκε Υπατία, ήταν το όνομα της γιαγιάς της, της κορδελιάστρας, μα τη φώναζαν χαϊδευτικά Μπιμπί. Ενα χαριτωμένο μωρουλάκι με κατάμαυρα ματάκια και ολόγλυκο χαμόγελο, πώς να το πούνε Υπατία; Έξυπνο και ναζιάρικο, ακριβώς όπως η μανούλα της. Είχε βέβαια και πατέρα η Μπιμπί, το Χαρίλαο, έναν άντρα αυστηρό και μονόχρωτο, που 'φερνε βαρεία το γάμο του με την Πόπη, μια γυναίκα διαζευγμένη, στα είκοσι μόλις χρόνια της.

Εκείνη την εποχή, μια χωρισμένη γυναίκα ισοδυναμούσε με πουτάνα, κι η Πόπη, ας ήταν μονάχα είκοσι χρονών, πουτάνα λογαριαζόταν κι αυτή. Ας είχε χάρη ο πατέρας της και πεθερός του, που είχε θέση προϊστάμενου στην εφημερίδα, όπου δούλευε ο Χαρίλαος ως λινοτύπης. Εργασία υπεύθυνη και κουραστική, νύχτες ατέλειωτες τύπωνε και ξανατύπωνε τα φύλλα της εφημερίδας πριν βγει το τελικό στην κυκλοφορία και, μαζί του, να βγει κι εκείνος στο δρόμο για το σπίτι, όπου έπεφτε ξερός για ύπνο.

Ζούσαν παράξενα ως ζευγάρι, εκείνος να δουλεύει τη νύχτα κι εκείνη τη μέρα, και να συναντιούνται μοναχά τις Κυριακές. Οι πρωϊνές εφημερίδες τότε δεν κυκλοφορούσαν τις Δευτέρες. Το αντρόγυνο λοιπόν συναντιόταν κάθε Κυριακή μεσημέρι στο τραπέζι των πεθερικών, όπου ο Χαρίλαος έμενε σ�γάμπρος. Ελεγε παντού, σε φίλους και γνωστούς, πως το έφερε βαρέως να μένει ακόμα στο σπίτι του πεθερού του, μέσα του όμως ήταν πολύ ευχαριστημένος επειδή, χωρίς ευθύνες, ένοιωθε εντελώς ανάλαφρα. Η γυναίκα του δούλευε γραμματέας στο γραφείο του θείου της, που είχε επιχείρηση εισαγωγών εξαγωγών για edώδιμα και αποικιακά είδη -έτσι λέγονταν τότε τα είδη που πουλούσαν τα μπακάλικα.

Η μικρή Μπιμπί μεγάληωνε όμορφα ανάμεσα στη γιαγιά και τον παπού της, κυρίως όμως ανάμεσα στη γιαγιά και τη θεία της τη μεγάλη, την αδερφή της γιαγιάς την ανύπαντρη, τη θεία Φώτω, που λίγο αργότερα έφυγε να παντρευτεί στην Αυστραλία. Πεντακάθαρο το κοριτσάκι και προσεγμένο, με τα γαλλικά και το πιάνo του, με το ακριβό του σχολείο, Αρσακειάδα παρακαλώ. Ζωγράφιζε κιόλας, και η γιαγιά την ενθάρρυνε στα όνειρά της για τη Σχολή Καλών Τεχνών.

Μεγαλώνοντας ανακάλυψε κι άλλη μια αγάπη της για τα θετικά μαθήματα και κυρίως για τη χημεία. Τότε, άρχισε η γιαγιά να σιγοντάρει την επιθυμία της εγγονής της για το Πανεπιστήμιο, και καμάρωνε πια που θα είχε μια εγγονή σπουδαγμένη -χημικός, ποιος να τό 'λεγε! Εκείνη, η γιαγιά Υπατία, είχε παντρευτεί απο έρωτα τον άντρα της, όταν ήταν ακόμα μικρή κορδελιάστρα σε μια μικρή βιοτεχνία υποδημάτων κι εκείνος ένας απλός ραδιοτηλεγραφετής στην ΑΕΤΕ -τον ΟΤΕ της εποχής. Όλα πήγαιναν ρολοί και θα εξακολουθούσαν να πηγαίνουν, αν δεν πάθαινε το έμφραγμα ο παπούς και δεν πέθαινε ξαφνικά στα πενήνταοχτώ του, νεώτατος.

Μαζί με τον παπού χάθηκε και ο μισθός του κι άλλο απο έναν υπέροχο επικήδειο, που του έγραψε το κυριακάτικο φύλλο της εφημερίδας, δεν είδαν στο σπίτι. Ούτε σύνταξη, ούτε τίποτα. Τώρα ήταν υποχρεωμένοι να τα βγάζουν πέρα με το μηνιάτικο του Χαρίλαου και το μισθουλάκο της Πόπης που δεν έφταναν, και τα δυο μαζί, ούτε για ζήτω! Κομμένο το Αρσάκειο φυσικά, κομμένα τα ιδιαίτερα μαθήματα γαλλικών και πιάνου, η μικρούλα προσγειώθηκε απότομα και η γιαγιά, μέσα στο μαύρο πένθος και το κλάμμα, ξέχασε τα όνειρα για Πανεπιστήμια και χημείες. Ανοιξη χάθηκε ο παπούς,

το καλοκαίρι της επόμενης χρονιάς γίνονταν οι εισαγωγικές εξετάσεις για το Πανεπιστήμιο της Αθήνας. Διάβαζε η Μπιμπή μέρα και νύχτα για να περάσει, να βρει το δρόμο που ήθελε να ακολουθήσει, αποφεύγοντας να επηρεαστεί από όλα τα δύσκολα που συνέβαιναν γύρω της, αφοσιωμένη στο σκοπό της. Μπάνια δεν είχε εκείνο το καλοκαίρι, ούτε σινεμά, ούτε χάζεμα με τις φίλες της, μόνο διάβασμα και ολόημερη προσπάθεια.

Κυριακή ήταν η παραμονή της μέρας που άρχιζαν οι εξετάσεις και η λειψή οικογένεια κάθησε στο τραπέζι όπως πάντα, κάθε Κυριακή. Εκείνη τη μέρα διάλεξε ο Χαρίλαος να δείξει την ισχύ του ως άντρας και ως πατέρας, ως εξουσιαστής και κύριος της οικογένειας, ως κεφαλή του σπιτιού που λένε. Με λίγες λέξεις διέγραψε μονομιάς όλα τα όνειρα της μονάκριβης κόρης του λέγοντας «δεν θα δώσεις εξετάσεις» και όλες οι γυναίκες πάγωσαν στο άκουσμα της ψυχρής του απαγορευτικής εντολής. Ενα χαμηλόφωνο «γιατί», που τόλμησε να αρθρώσει η γιαγιά, σα μεγαλύτερη που ήταν, απαντήθηκε τόσο βίαια που ο πάγος σκέπασε τα πάντα. «Και τι, θέλεις να γίνει κι αυτή πουτάνα σαν την κόρη σου;» Αυτή η σκληρή απάντηση του πατέρα αποκάλυψε ποιά γνώμη είχε για τη γυναίκα του, και όρισε τη μοίρα της κοπελίτσας δια βίου.

Εκλαψε η Μπιμπή, έκλαψε, ήθελε να φύγει στα κρυφά για να δώσει εξετάσεις, η πόρτα όμως του δωματίου ήταν κλειδωμένη και το κλειδί το είχε ο αφέντης στην τσέπη του. Ούτε για κατούρημα δε μπορούσε να βγει από κει μέσα. Σε δυο χρόνια πέθανε η γιαγιά, θεοσχωρέστη, σε άλλα δυο πάει και ο άκαρδος πατέρας. Το σπιτάκι δόθηκε αντιπαροχή και οι δυο τους, μάνα και κόρη, απέκτησαν ξαφνικά ένα γερό κομπόδεμα από τα νοίκια των διαμερισμάτων που τους αναλογούσαν.

Περί ονείρων ούτε λέξη από τη Μπιμπή, όσο κι αν η μάνα της την παρακινούσε κάθε τόσο, νέα ήταν ακόμα, μπορούσε να κάνει τις σπουδές που ονειρευόταν τόσα χρόνια. «Άσε με κι εσύ βρε μάνα» της φώναζε με πίκρα, σα νά 'θελε να της θυμίσει εκείνη την περίφημη Κυριακή, την παραμονή των εξετάσεων, που είχε μουλώσει μη τολμώντας να πάρει το μέρος της κόρης της εναντίον του όψιμου κυρίαρχου πατέρα, που τότε ακριβώς θυμήθηκε το ρόλο του, με εντελώς αρνητικό τρόπο όμως.

Αρχισε να βγαίνει η κοπέλα, σε πάρτυ, σε ταξίδια, σε παρέες, και η μάνα δε μπορούσε να πει τίποτα. Τι να συμβουλέψει πια; Μάλλον η ίδια είχε ανάγκη απο συμβουλές. «Εσύ ξέρεις παιδί μου» απαντούσε όταν η κόρη ζητούσε τη γνώμη της για ένα καινούργιο φουστάνι ή ένα καινούργιο φλερτ, το ίδιο έμοιαζε. Φίλοι και γκόμενοι ένα πράγμα, δεν τους ξεχώριζε η πανέμορφη κοπέλα. Κάποιος πλούσιος θαυμαστής της άνοιξε κι ένα μαγαζάκι -μπουτίκ, που ήταν τότε στη μόδα- να απασχολείται και να βγάζει κι ένα μηνιατικό, συμπλήρωμα στα έσοδά της απο τα νοίκια.

Πέρασαν τα χρόνια σα νερό, η μάνα πέθανε απο την κακιά αρρώστεια και η Μπιμπή εκεί, στη μπουτίκ, να βολοδέρνει με τους πελάτες και τα εμπορεύματα. Καλλιτεχνικά εμπορεύματα πούλαγε, καδράκια, πέτρες ζωγραφισμένες, κεντήματα στο χέρι, κοσμήματα χειροποίητα, όλα «είδη δώρων» για καλό πελατολόγιο. Κάθε Χριστούγεννα έβγαζε όλο σχεδόν το εισόδημα της χρονιάς. Μια χρονιά που τα Χριστούγεννα είχαν πέσει Κυριακή, η Μπιμπή κοιτάχτηκε με προσοχή στον καθρέφτη και αντίκρουσε το πρόσωπό της, όπως δεν το είχε καθόλου προσέξει τελευταίως. Είδε εκεί μέσα το πρόσωπο μιας εξηντάρας, με μάτια που έλαμπαν μεν αλλά ήταν άδεια απο χαρά. Θυμήθηκε πόσους άντρες είχε διώξει απο τη ζωή της, νοστάλησε τα παιδιά που δεν είχε γεννήσει και δεν είχε σφίξει στην αγκαλιά της, κι έκλαψε πικρά πασαλείβοντας με μπογιές τα χαρτομάντηλα. Μετά πλύθηκε προσεχτικά, ξεβάφοντας και το τελευταίο χρωματιστό σημάδι απο το πρόσωπό της, έκανε δυο τρία τηλεφωνήματα για να ακυρώσει εορταστικές προσκλήσεις, και βγήκε στο δρόμο.

Περπατούσε χαζεύοντας τις βιτρίνες των μαγαζιών, αστραφτερές μέσα στην πολυτέλεια, τα φώτα πάνω απο τις λεωφόρους και τις πλατείες, και φανταζόταν τα σπίτια γεμάτα χαρούμενα παιδιά κάτω απο δέντρα στολισμένα. Η πόλη γιόρταζε τα Χριστούγεννα μα εκείνη δυσκολευόταν να γιορτάσει ο,τιδήποτε μέχρι που το βλέμμα της καρφώθηκε, σαν κεραυνοβολημένο, σε ένα μικρό παιδί ρακένδυτο, που τουρτούριζε σε μια γωνιά. Το πλησίασε και, αφού το ρώτησε «πως σε λένε» και «έχεις κανένα, γιατί βρίσκεσαι στο δρόμο τέτοια μέρα» και πήρε τη σωστή απάντηση «μόνο μου είμαι καλέ κυρία», αποφάσισε το σοβαρότερο πράγμα στη ζωή της, να το πάρει δηλαδή μαζί της και να το υιοθετήσει κιόλας! Τόσο ξαφνικά; Ναι, έτσι ακριβώς, τόσο ξαφνικά.

Ξαφνικά έρχεται η αγάπη η αληθινή, και με όποια μορφή θέλει εκείνη, χωρίς να μας ρωτήσει. Πέρασαν οι δυο τους, το μικρό εφτάχρονο παιδάκι και η Μπιμπή, που λογιαζόταν πλέον για μάνα του, τα ομορφότερα Χριστούγεννα της ζωής τους. Τις μέρες που ακολούθησαν ταχτοποιήθηκαν όλα τα νομικά θέματα για την υιοθεσία του μικρού και για τη διαθήκη, μα δεν ήταν γραφτό να χαρούν για πολύ περισσότερο την αντάμωσή τους, επειδή ο Χάρος δεν προειδοποιεί στα ραντεβού του. Η Μπιμπή, πάνω που έγινε μάνα, πέθανε χαμογελαστή στον ύπνο της, έναν ήρεμο θάνατο που πολλοί ονειρεύονται αλλά λίγοι καταφέρνουν να εισπράξουν. Ήταν ένα δώρο απο τη μοίρα, που της χρωστούσε τόσα πολλά. ■

E!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΒΡΟΣΓΟΣ

Κι όμως δεν κοιμόντουσαν, με κάποιο τρόπο με περίμεναν
Κάπως, μυστικά και ανεξήγητα με κάλεσαν..

Η χαραμάδα φαντάζει ήλιος σ ένα κλειστό και σκοτεινό κλουβί που επέλεξα για προστασία

Θέλω να σκάψω κι άλλο για να σε χορτάσω..

Δε φοβάμαι πια το φως

τρέμω μόνο μη χαθεί πριν προλάβω... ■

Τα **πουλιά** του χιονιού

ASA BUTCHER

Χιόνιζε **ασταμάτητα** και δυνατά. Ο Ραλφ και ο Εντουαρντ που είχαν έρθει στο σπίτι της γιαγιάς τους για επίσκεψη, ήταν αναγκασμένοι να μείνουν μέσα όλη μέρα.

Όταν πήγαν στα κρεβάτια τους χιόνιζε ακόμα· κάθε φορά που ξυπνούσαν μέσα στη νύχτα, άκουγαν τον αέρα να σφυρίζει γύρω από το σπίτι και μέσα από τα κλαδιά των δέντρων.

Αλλά το επόμενο πρωί ο ήλιος έλαμπε ψηλά στον ουρανό. Τι όμορφη μέρα! Τα κλαδιά των δέντρων λαμποκοπούσαν.

«Είναι λες και κάποιος πασπάλισε χρυσόσκονη και διαμάντια τα δέντρα!», είπε ο Ραλφ.

«Γιαγιά! Κάνε γρήγορα με το πρωινό. Θα βγούμε έξω να φτιάξουμε ένα κάστρο!» φώναξαν τα αγόρια, τρέχοντας στην κουζίνα.

Η γιαγιά χαμογέλασε και τους είπε ότι πρέπει να φάνε ένα γερό πρωινό· το κάστρο δεν ήταν κι εύκολη δουλειά.

Σύντομα βρίσκονταν έξω και πέρασαν πραγματικά υπέροχα.

Το κάστρο τους πήρε ώρα να φτιαχτεί, γιατί συχνά σταματούσαν για να πετάξουν χιονόμπαλες ο ένας στον άλλο.

Όταν η γιαγιά τους φώναξε να μαζευτούν για το δείπνο, δεν μπορούσαν να καταλάβουν πώς είχαν περάσει τόσες ώρες, τόσο γρήγορα.

Ύστερα, ο Ραλφ κοιτούσε έξω από το παράθυρο, όταν παρατήρησε δυο μικρά πουλάκια να κουρνιάζουν δίπλα-δίπλα πάνω σε ένα κλαδί.

«Έντουαρντ! Έλα να δεις», φώναξε στον αδερφό του. «Κοίτα αυτά τα καημένα πουλάκια. Σίγουρα θα ξεπαγιάζουν και θα πεινάνε».

«Τα καημενούλια!», απάντησε ο Έντουαρντ. «Δε σε κάνουν να νιώθεις άσχημα που παίζαμε εκεί που θα μπορούσαν να είχαν βρει κάτι να φάνε;»

«Ας πάρουμε κάτι από τη γιαγιά να τους ρίξουμε!» είπε ο Ραλφ. «Ίσως να το βρούνε».

Τα πουλάκια σύντομα άρχισαν να πετάνε χαρούμενα και να τραγουδάνε, σα να ευχαριστούσαν τα παιδιά.

Θα μπορούσαν κι άλλα μικρά παιδιά να είναι τόσο καλά όπως ο Ραλφ και ο Έντουαρντ; ■

Η ιστορία του Πανετόνε

Κάποτε, σε ένα μικρό χωριουδάκι στους λόφους πάνω από το Μιλάνο, υπήρχε ένας φούρναρης που τον έλεγαν Αντόνιο και μάλιστα ήταν φούρναρης από τους καλύτερους. Ζύμωνε κι έψηνε ψωμί για όλους τους χωριανούς. Καλό, ζυμωτό, χωριάτικο ψωμί που κρατούσε τους εργάτες στα χωράφια χορτάτους όσο δούλευαν τη γη.

Λοιπόν, ο φούρναρης ήταν χήρος κι είχε μια πανέμορφη κόρη που όμως δυστυχώς είχε κακομάθει πολύ. Ο πατέρας της την αγαπούσε τόσο, που δεν την άφηνε καθόλου να δουλεύει, μην κουράζεται. Ούτε στο φούρνο, αλλά ούτε και πουθενά αλλού. Ούτε καν στο σπίτι. Το μόνο που έκανε η δύστυχη Σεραφίνα όλη μέρα, ήταν να κάθεται πλάι στο παράθυρο και να κοιτάζει τον κόσμο έξω.

Από το πρωί ως το βράδυ καθόταν εκεί και παρατηρούσε τους ανθρώπους να περνούν στο δρόμο

και στην πλατεία της μικρής αγοράς ...τρώγοντας γλυκά! Έτσι, όχι μόνο ήταν κακομαθημένη και βαριόταν, αλλά πάχαινε απελπιστικά γρήγορα.

Μια μέρα προς τα τέλη του Νοέμβρη, όχι πολύ μακριά από τα Χριστούγεννα, μια ομάδα νεαρών κυνηγών μπήκαν στο φούρνο ζητώντας να φάνε και να πιούνε. Καθώς η Σεραφίνα όπως πάντα κοιτούσε έξω από το παράθυρό της, τα μάτια της έπεσαν στον έναν από αυτούς. Αυτό ήταν! Ερωτεύτηκε!

Ευτυχώς μάλλον την είχε ερωτευτεί και ο νεαρός κυνηγός, γιατί της ανταπέδωσε το βλέμμα με ένα κλείσιμο του ματιού. Ύστερα έπιασε κουβέντα με μια από τις ηλικιωμένες γυναίκες που πάντα βρίσκονταν στα χωριά της Ιταλίας. Ζητούσε να μάθει για την όμορφη κοπέλα στο παράθυρο. Εκείνες βέβαια, πιο πολύ ήθελαν να μάθουν ποιος ήταν αυτός που ζητούσε πληροφορίες. Έμαθαν λοιπόν, πως ο νεαρός λεγόταν Άντζελο, ήταν ο γιος του Δούκα του Μιλάνου και προφανώς ένα πολύ σημαντικό πρόσωπο. Έτσι, ο Άντζελο και οι γυναίκες κατέστρωσαν ένα σχέδιο ώστε οι δυο νέοι να καταφέρουν να συναντηθούν.

Ο Άντζελο ζήτησε χαρτί και πένα κι έγραψε δυο γράμματα· ένα στον Αντόνιο κι ένα στην κόρη του, τη Σεραφίνα. Κι αυτά τους έγραψε:

«Αγαπημένη Σεραφίνα, σ' αγαπώ. Σύντομα θα συναντηθούμε και θα σε κρατήσω στην αγκαλιά μου.»

«Αγαπητέ Αντόνιο, μου αρέσει πολύ το ψωμί σου. Σε παρακαλώ να με συναντήσεις στην πλατεία την επόμενη. Έχω ένα σχέδιο που θα σε κάνει πλούσιο και διάσημο!»

Ζήτησε από τις γυναίκες να παραδώσουν τα γράμματα. Την επόμενη μέρα ο Άντζελο συναντήθηκε με τον Αντόνιο και του είπε για το σχέδιό του να του ανοίξει ένα φούρνο στο Μιλάνο και να παντρευτεί την κόρη του. Η Σεραφίνα και ο Αντόνιο ενθουσιάστηκαν με την ιδέα και την επόμενη έφυγαν για το Μιλάνο.

Εκεί, πατέρας και κόρη τριγυρνούσαν στους φούρνους της μεγάλης πόλης. Δοκίμασαν ψωμί, τούρτες και μπισκότα και τα βρήκαν υπέροχα. Τα μπισκότα ήταν γλυκά και τραγανά και το ψωμί λευκό και μαλακό, πασπαλισμένο με σπόρους σουσαμιού.

Όσο δοκίμαζαν, τόσο ο Αντόνιο γινόταν όλο και πιο λυπημένος. Στο τέλος της μέρας πήγε στον Άντζελο και του είπε «Δεν μπορώ να φτιάχνω ψωμί εδώ. Το ψωμί μου είναι καλό, αλλά κάνει μόνο για τους εργάτες στα χωράφια. Οι δικοί

σου δε θα αγόραζαν ποτέ το ψωμί μου.»

«Μα αν μπορούσες να φτιάξεις γλυκό ψωμί και πλούσιο σε γεύση όπως αυτά τα αποξηραμένα φρούτα και τα ζαχαρωτά!» είπε η Σεραφίνα. «Ναι!» συμφώνησε και ο Άντζελο. «Πλούσια γεύση όπως αυτό το γλυκό με τα αυγά και το γάλα και το μέλι.»

«Αυτό είναι!» φώναξε ο Αντόνιο, «θα φτιάξω ένα ψωμί που να έχει όλες αυτές τις γεύσεις!»

Σύντομα ο Αντόνιο και η Σεραφίνα επέστρεψαν στο χωριό τους με ένα κάρο φορτωμένο από τα μεγαλύτερα αυγά, το πιο γλυκό μέλι, σταφίδες και φρούτα. Την επόμενη ο Αντόνιο άρχισε να πειραματίζεται και να μουρμουρίζει στον εαυτό του κλεισμένος στο φούρνο του, ώσπου αργά το απόγευμα έβαλε τη ζύμη να φουσκώσει όλη τη νύχτα. Το πρωί γέμισε με τη ζύμη κάθε ταψί και κάθε δίσκο, μέχρι που γέμισε και τα καθαρά βάζα για τα λουλούδια με όση ζύμη περίσσεψε και τα έψησε όλα.

Όλο το χωριό σε λίγη ώρα είχε πλημμυρίσει από την υπέροχη μυρωδιά του ψωμιού. Ο Αντόνιο, η Σεραφίνα και ο Άντζελο - που στο μεταξύ είχε γυρίσει κι αυτός από το Μιλάνο, δεν μπορούσαν να περιμένουν ώσπου να κρυώσει το ψωμί για να το δοκιμάσουν. Με κομμένη ανάσα ο Αντόνιο έκοψε το πρώτο κομμάτι και το έφαγε. «ΝΑΙ!» φώναξε και σε λίγο όλος ο κόσμος είχε δοκιμάσει το υπέροχο ψωμί με γέλια και φωνές. Ο Άντζελο φόρτωσε το κάρο και πήγε το υπόλοιπο ψωμί στο Μιλάνο.

Πίσω στο χωριό όλοι περίμεναν με αγωνία. Κατά το τέλος τη εβδομάδας, ένα ακόμη κάρο έφτασε φορτωμένο με υλικά κι ένα σημείωμα: «Οι φίλοι μου λάτρεψαν το ψωμί του, μπορείς να φτιάξεις κι άλλα; Πολλά, πολλά να φτιάξεις. Και να τα ψήσεις μέσα σε βάζα γιατί τους άρεσε καλύτερα αυτό το σχήμα. Φέρτα στο Μιλάνο κι εγώ θα παντρευτώ τη Σεραφίνα την επόμενη.»

Όσο πιο γρήγορα μπορούσε, ο Αντόνιο ζύμωσε, έψησε, φόρτωσε το κάρο, πήρε και την κόρη του και πήγαν στο Μιλάνο. Πλησιάζοντας στην πόλη, άκουγε τις καμπάνες να χτυπούν και νόμιζε πως χτυπούσαν για τα Χριστούγεννα, όμως φτάνοντας πιο κοντά άκουσε τις φωνές των ανθρώπων: «Το ψωμί σου «πάνε» είναι υπέροχο! Ζήτω το πάνε του Τόνι!»

Και από τότε οι Ιταλοί τρώνε πάντα πανετόνε τα Χριστούγεννα, δηλαδή το πάνε (ψωμί) του Τόνι· και το καλύτερο πανετόνε είναι από το Μιλάνο. ■

Ο μπαμπάς,
αγαπάει τη μαμά.
Την κλωτσάει,
την χτυπάει,
της φωνάζει,
την κάνει να κλαίει.
Και ο μπαμπάς
αγαπάει εμένα.
Με καίει, με χτυπάει,
με κλειδώνει στη
ντουλάπα,
και με φωνάζει βλάκα.

Εγώ μισώ
την αγάπη.

ποιήματα

Θα με βρεις στα παραμύθια

MAPINA ΡΟΔΙΑ

Εμένα θα με βρεις στα παραμύθια μου,
θα γράφω κάθε μέρα κι από ένα
Αυτά σου φανερώνουν την αλήθεια μου
τα λόγια τά 'χω πάντα μετρημένα

Εμένα θα βρεις στα παραμύθια μου,
αυτά που θα σου λέω κάθε βράδυ
Να ψάξεις στα κουκιά και στα ρεβίθια μου
μωρό μου, μη φοβάσαι το σκοτάδι

Η ζωή ένα παραμύθι
δάκρυα, αίμα και ψιμύθι,
η χαρά μόνο να μένει
κόκκινη κλωστή δεμένη

Μ' αυτά τα παραμύθια που μ' αγάπησες,
αυτά θα συνεχίσω να σκαρώνω
κι αν κάποιο παραμύθι δεν κατάλαβες
θα σου το ξαναπώ τον άλλο χρόνο

Ταξίδι στην Ονειροχώρα

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΟΥΖΕΒΙΡΗΣ

Υγρό και σκοτεινό απόγευμα σήμερα,
Το μυαλό μου βουτά σε ωκεανούς σκέψεων
Που πουθενά δεν οδηγούν.
Ανήσυχο πνεύμα απ' τα σπλάχνα μου βγαίνει,
Σαν κάτι να θέλει,
Και την ερημιά γύρω πίσω αφήνει,
Σαλπάροντας για της Φαντασίας τις πολιτείες,
Πάνω σε δελφίνι.

Στα παζάρια γυρνά,
Και πουλά ότι άσχημο έχει,
Κάτι καινούριο να πάρει,
Κάτι που η επιθυμία του επιβάλλει.
Πίσω σαν γυρίσει, ενθύμιο και φυλαχτό να έχει,
Για όταν στα μονοπάτια της ζωής του θα βρέχει.

Μα σαν γυρίσει, σε λάθος κόσμο βρίσκεται
Σε λάθος εποχή.

Τίποτα απ' το παζάρι δεν θα του μείνει,
Στο πέρασμα των συνόρων θα χαθούν,
Όταν το πνεύμα κουρασμένο απ' το ταξίδι
Επιθυμήσει την γαλήνη.

Και σαν ξυπνήσει,
Ελαφριά θα' ναι η θύμιση του ταξιδιού,
Ασήμαντη.
Άλλη περιπέτεια τότε θα αναζητήσει,
Αυτή που στον κόσμο που ζει,
Δεν θα μπορέσει να ζήσει.

Παράφορα **ερωτευμένη**

ΜΑΝΟΣ ΜΑΥΡΟΜΟΥΣΤΑΚΑΚΗΣ

Κατέβηκε στην προκυμαία.
Ο παράφορος έρωτας της, το πυρπολημένο σώμα του.
Στους περαστικούς ωστόσο αφανέρωτος,
δεν τον κατάλαβαν τα άνυδρα βλέμματα τους.
Κατέβηκε εικόνα όμοια
άλλων τρελαμένων που προηγήθηκαν στις πυρπολήσεις τους,
μεθυσμένη από τα αφημένα ποτά τους.
Ο αέρας τής θάλασσας θα δρόσιζε το κορμί της,
η αναμονή τής ανάσας του, την έφερε στην προκυμαία.
Έφθασε ... ωστόσο δεν τον ένωσε.
Τα καράβια τής θάλασσας που περίμενε, μείναν ξέπνοα.
Ασάλευτα στην οχλαγωγία των ματιών της, ασυγκίνητα
για την αιώνια παράταση του αιώνιου έργου.
Εκείνη όμως πρωτόβγαλτη στο δυνατό ταξίδι
δεν ταυτίστηκε.
Στην αταραξία τους,
κομμάτια πετούσε βαρκόπουλα στη θάλασσα το άυλο σώμα της
και την ταραχενε,
τα κύματα της έφτιαχνε τελάληδες τού έρωτα της.
Πάνω στη ράχη τους τραμπάλιζε τα καράβια λόγια της.

Δύο καρέκλες κενές

ΘΟΔΩΡΟΣ ΝΑΣΟΣ

Στέκομαι στην άκρη
με τη θλίψη στην καρδιά μου
ψάχνοντας την αγκαλιά

στην άμμο, στον παράδεισό μας
εκεί στις δύο καρέκλες που
κάποτε μοιραστήκαμε

ένας φάκελος στο όνομά μου
γραμμένο με μωβ μελάνι
σηκώθηκα και κάθισα

το κράτησα στην καρδιά μου, για λίγο
κάθισα σιωπηλά, να νιώσω
την κενή καρέκλα

δάκρυα στο φάκελο
κι εγώ τον άνοιξα
χρωματίζοντας έντονα το μωβ μελάνι

με τα αγαπημένα της ποιήματα
αυτά που διάβαζε δυνατά
και περίμενε τη σιωπή να τα ακούσει

**σε ευχαριστώ που με βοήθησες να
αισθανθώ!**

και το μόνο που έμεινε
ήταν τα δάκρυα, το μωβ μελάνι
και δυο καρέκλες κενές

Το δώρο

ΝΙΚΟΣ ΛΑΪΟΣ

Τούτη τη μέρα τη γλυκιά,
Τούτη την κίτρινη μέρα
Η αύρα χάιδευε τα δέντρα.

Οι μαράκες κουνούσαν,
Τα τζιτζίκια τραγουδούσαν,
Και η γλυκιά σερενάτα τους σηκωνόταν
Μέσα από τα φύλλα των ευκάλυπτων
Υμνώντας τον ήλιο,
Χορεύοντας σάλσα στην άμμο
Και κάτω από τα φωτισμένα φύλλα,
Τούτη τη γλυκιά, κίτρινη μέρα.

Το απαλό φως έπαιζε με τους ήχους της
μουσικής
Αιωρούνταν πάνω από το πλήθος,
Δίπλα στο νερό,
Αναβοσβήνοντας μπλε, κόκκινα και
κίτρινα φώτα.

Χαϊδεύοντας τα αυτιά μας,
Παίρνοντας τους φόβους μας,
Διατρέχοντας τις ραχοκοκαλιές μας,
Μοιράζοντας χαμόγελα στο πλήθος
Τούτη τη γλυκιά, κίτρινη μέρα.

Καθώς η μουσική ανακατευόταν με τη μηχανή
του καπνού,
Με τα γέλια,
Με τη χαρά,
Μέσα στο αφρισμένο νερό,
Ανάμεσα στα σκυμμένα δέντρα,
Μάρτυρες του θαύματος.

Ο άνθρωπος γυρίζει στην αγκαλιά της μάνας
γης.
Σαν παιδί.
Τούτη τη γλυκιά, κίτρινη μέρα

Ο συριγμός των ονείρων

ΡΩΞΑΝΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ

Η κούραση της θάλασσας
κουρνιάζει στ αφτί μου
ισχνό γερο γονιού θρόισμα.

Σίγασε ο συριγμός των ονείρων
το αίμα τους πίνοντας.

Αποφάσισα ν αλλάξω χρώμα στο σκαρί μου.
Κίτρινο ομιχλώδους άπνοιας.
Να μη χαμογελώ όταν θέλω
να ουρλιάξω

Μερικές φορές βρίσκω
μέρος να **κοιμηθώ**

Αλλά ποτέ δεν
ονειρεύομαι

Θραύσματα πόλης (χωρίς επεξεργασία)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΗΣ

Ο σκύλος και η γάτα είναι δύο ζώα που μας ακολουθούν από παλιά, είτε μιλάμε για πόλεις είτε για χωριά. Μαζί μας έχουν φτάσει και αυτά στα πιο απίθανα σημεία του πλανήτη. Είναι ίσως και η απόδειξη ότι όσο σάπιενς σάπιενς κι αν είμαστε χρειαζόμαστε και τα άλλα είδη, χρειαζόμαστε την βοήθεια και την παρέα τους.
Γιατί άλλο πράγμα η μοναχικότητα κι άλλο η μοναξιά.

Εδώ ένας σκυλούνης (ορολογίας ανιψιάς) στην θέση του οδηγού, τον περιμένει υπομονετικά και φυσικά το προσέχει. Να μην σημειώσουμε βέβαια ότι η στάθμευση έχει γίνει σε κεντρικό δρόμο του Πειραιά στον λεωφορειόδρομο.

Από την άλλη σε περιοχή της Καλλίπολης Πειραιά κάποιος έχει αφήσει στα σκουπίδια ένα χαλί. Οι γάτες οι οποίες είναι ο ορισμός του κομφορμιστή φυσικά δεν αφήνουν την ευκαιρία να πάει χαμένη. Σημειώστε ότι η μία τρώει απλά πιο μακριά (να μην λερώσει;) και θα επιστρέψει μετά από λίγο, ενώ μία ακόμη είναι στην σκιά του σκουπιδοντενεκέ (δεν με βοηθά το κινητό).

*Πολλά θα έχετε ακούσει για την Μύκονο, ειδικά από τα
κουτσομπολίστικα ρεπορτάζ. Κρατήστε τα μισά, βάλτε τα στην άκρη.*

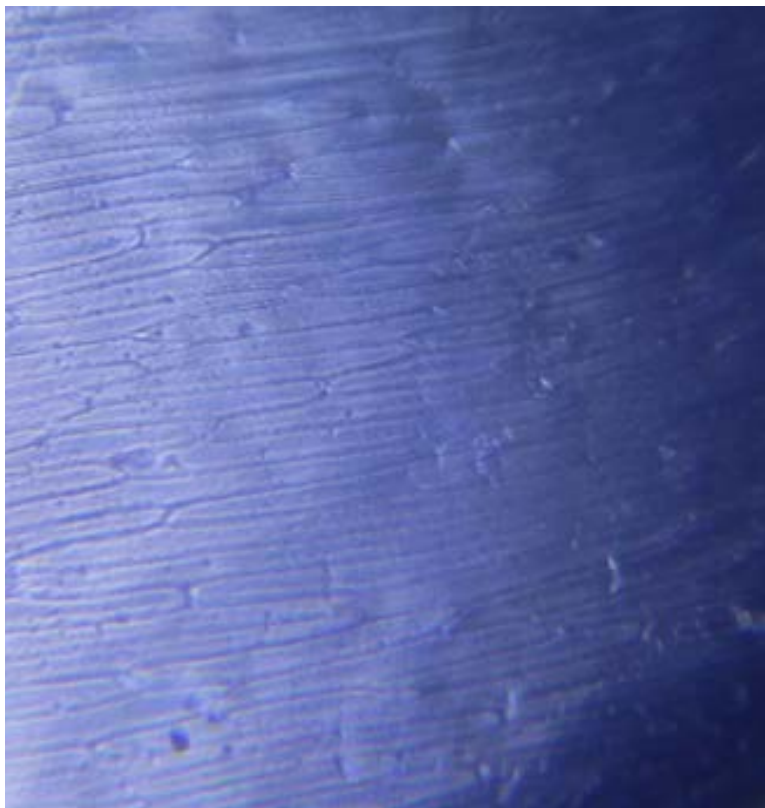
Ναι υπάρχουν και αυτά αλλά υπάρχει και η άλλη Μύκονος.

*Υπάρχουν πχ και οι φιλόζωοι εθελοντές της Άνω Μεράς Μυκόνου που
έχουν φτιάξει αυτά τα καλαίσθητα σπιτάκια για τις γατούλες του χωριού.*

Δεν είναι μόνο αυτά έχει και παραδίπλα άλλα.

Θυμάστε τα σπιτάκια που κάναμε μικρά με πετρούλες στο χώμα; Που ήταν ουσιαστικά κάποια τετραγωνάκια όπου οριοθετούσαμε τον χώρο μας; Ε αυτό έφτιαξε μία θεία για τα ανιψάκια της σε μία παραλία. Τα μικρά ξετρελάθηκαν γιατί ωραίες οι ταμπλέτες αλλά το τρισδιάστατο απλό και απτό (sic) έχει άλλη χάρη.

*Και για το τέλος: τα κύτταρα ενός κρεμμυδιού
με την φωτογραφική του κινητού!*

Νικηφόρος Λύτρας

Επ ευκαιρία του εξωφύλλου: ο Νικηφόρος Λύτρας (Πύργος Τήνου, 1832 – Αθήνα, 13 Ιουνίου 1904) ήταν ένας από τους μεγαλύτερους Έλληνες ζωγράφους και δασκάλους της ζωγραφικής κατά τον 19ο αιώνα. Θεωρείται από τους σημαντικότερους εκπροσώπους της Σχολής του Μονάχου και πρωτοπόρος στην διαμόρφωση της διδασκαλίας των Καλών Τεχνών στην Ελλάδα. Η πολυσήμαντη τέχνη του καλύπτει τα τρία τέταρτα του πρώτου αιώνα της ελληνικής αναγέννησης.

Η καλλιτεχνική δύναμη του Νικηφόρου Λύτρα βρίσκεται μέσα στους ηθογραφικούς του πίνακες, στις εκπληκτικές εκείνες συνθέσεις, με θέματα της ζωής στο χωριό και την πόλη, που ακτινοβολούν ολόκληρη τη θέρμη και τη φωτεινή του αγάπη για την ελληνική ζωή και το αγνό ελληνικό σπίτι.

Τα γραφικά έθιμα και τα στιγμιότυπα ενέπνευσαν μερικά από τα πλέον γνωστά ηθογραφικά έργα του: Ψαριανό μοιρολόι, Παιδί που στρίβει τσιγάρο, Η αναμονή, Ο κακός έγγονος, Η κλεμμένη, το Μετά την πειρατεία, Η αρραβωνιασμένη, Το λιβάνισμα, Η ορφανή, Τα άνθη του επιταφίου, Ο όρθρος, Ο γαλατάς, Το φίλημα, Το αυγό του Πάσχα, Ο μάγκας και κυρίως Τα κάλαντα αποτελούν τα αντιπροσωπευτικότερα έργα του Λύτρα.

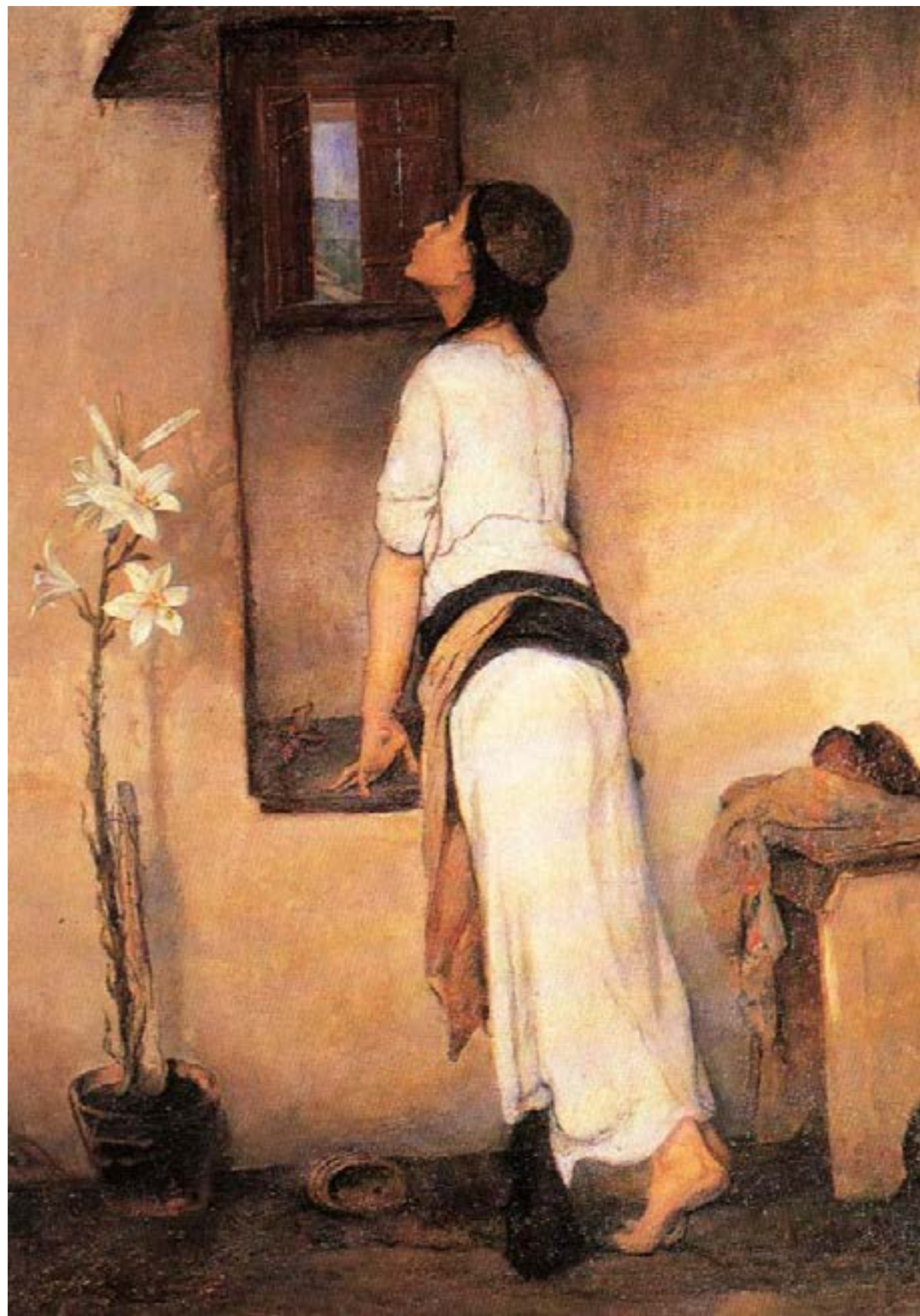
Οι ηθογραφίες του Λύτρα, είδος στο οποίο θεωρείται εισηγητής, ανταποκρίνονται στην κυρίαρχη ιδεολογία της αστικής τάξης της εποχής και στο γενικό αίτημα για την απόδειξη της ιστορικής συνέχειας των Ελλήνων. Τα ταξίδια του στη Μικρά Ασία και την Αίγυπτο πλούτισαν τους πίνακές του με αραπάκια, φελάχες, χότζες και άλλα στοιχεία του της προσφιούς στην Δύση μυστηριακής Ανατολής.

Τα έργα των τελευταίων του χρόνων διαπνέονται από την μελαγχολία των γηρατειών, από θρησκευτικές ανησυχίες και μηνύματα θανάτου. Προς το τέλος της ζωής του, ασκητικές και μαυροντυμένες υπάρξεις με κέρινα πρόσωπα πήραν την θέση των λυγρόκορμων κοριτσιών. Η πολύχρονη θητεία του ως καθηγητή στη Σχολή Καλών Τεχνών έθεσε τα θεμέλια για την ανάπτυξη της σύγχρονης ελληνικής ζωγραφικής.

Αν και προσκολλημένος πάντα στις αρχές του ακαδημαϊσμού της Σχολής του Μονάχου και ανεπηρέαστος από το ρεύμα των ιμπρεσιονιστών, εντούτοις προέτρεπε πάντα τους μαθητές του να είναι ανοιχτοί στις νέες τάσεις. Ως καλλιτέχνης και ως δάσκαλος, ο Λύτρας σημάδεψε την πορεία της νεοελληνικής ζωγραφικής. «Η αγάπη προς το ωραίο είναι η γέφυρα μεταξύ Θεού και ανθρώπου», έλεγε.

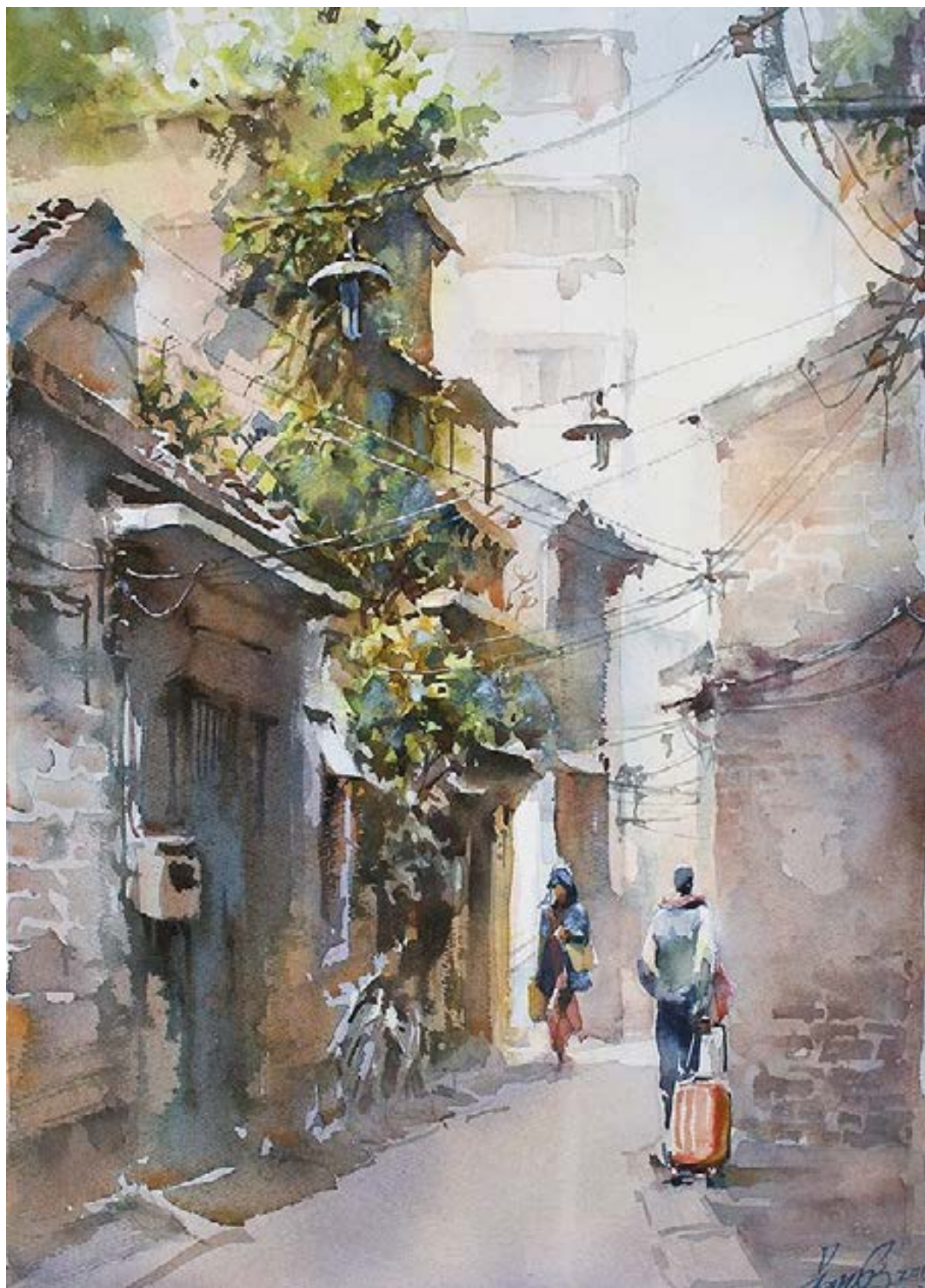
Η κομψότητα σε νερόχρωμα

Ο ζωγράφος Kwan Yeuk Pang έχει αφιερώσει το μεγαλύτερο μέρος της μέχρι τώρα ζωής του στο να ταξιδεύει σε όλο τον κόσμο και να αποτυπώνει τις μεγαλουπόλεις που επισκέπτεται με υδροχρώματα.

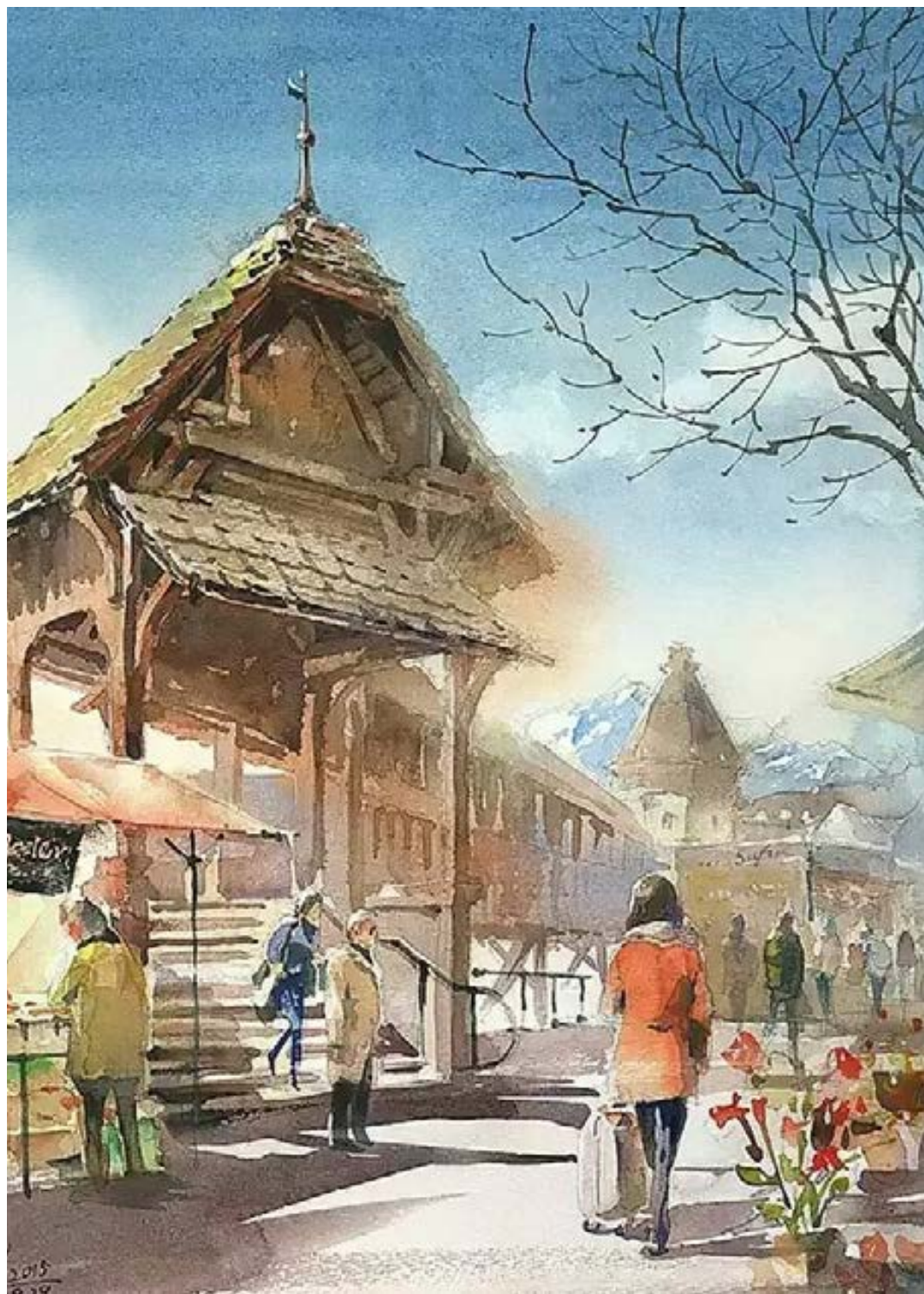

Ἄνθρωποι

ΡΟΛΑΝΤ ΧΕΛΕΡΑΝΤ

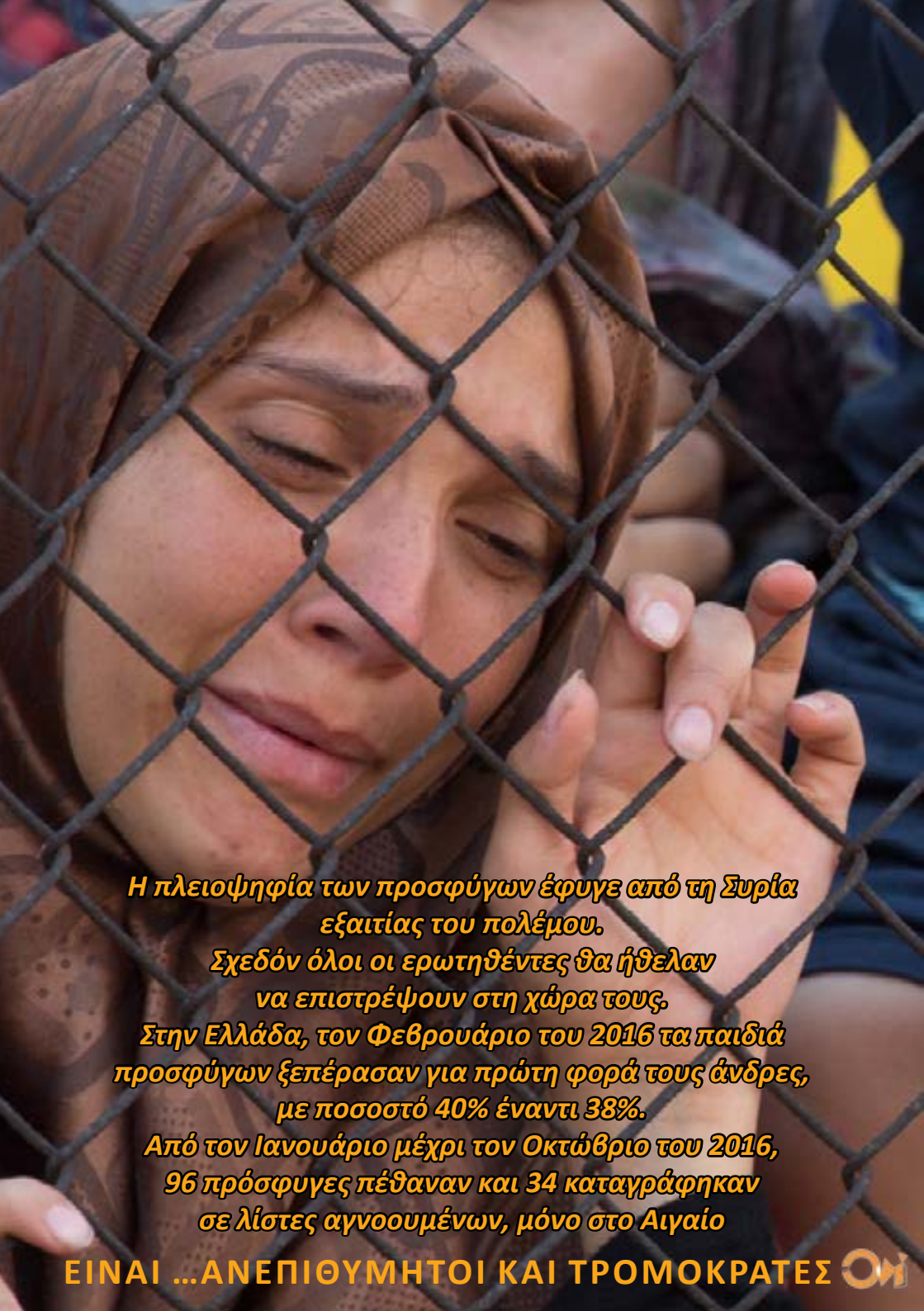

Ελιές

ΘΑΝΟΣ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

**Η πλειοψηφία των προσφύγων έφυγε από τη Συρία
εξαιτίας του πολέμου.**

**Σχεδόν όλοι οι ερωτηθέντες θα ήθελαν
να επιστρέψουν στη χώρα τους.**

**Στην Ελλάδα, τον Φεβρουάριο του 2016 τα παιδιά
προσφύγων ξεπέρασαν για πρώτη φορά τους άνδρες,
με ποσοστό 40% έναντι 38%.**

**Από τον Ιανουάριο μέχρι τον Οκτώβριο του 2016,
96 πρόσφυγες πέθαναν και 34 καταγράφηκαν
σε λίστες αγνοουμένων, μόνο στο Αιγαίο**

ΕΙΝΑΙ...ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΙ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ ΟΗ

Εδώ **μωρή**, θα λέγεσαι Μαρία

NINA ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ

Στο ζήτημα του ρατσισμού δε γίναμε ακόμα Μισισσιπής, αλλά μαθαίνουμε γρήγορα. Όσο ήμασταν μια χώρα εξαγωγής εργατικών χεριών, με σεμνοτυφία επαιρόμασταν πως δεν είμαστε ρατσιστές.

Υπάρχει κάτι το άτοπο και δυσερμήνευτο σ' αυτό. Πόσο ρατσιστές θα μπορούσαμε να είμαστε σ' εκείνη τη φάση. Δηλαδή, όταν κρεμόμασταν και βάφαμε όλες τις γέφυρες της αμερικανικής επικράτειας και πλύνουμε όλα τα πιάτα της αμερικανικής γαστριμαργίας, δε μας ενοχλούσε να κρεμόμαστε μαζί με αλλόθρησκους, ούτε να ξεβγάσουμε πιάτα που σαπούνιζαν μαύρες πλύστρες. Εκεί συνυπήρχαμε, στον πάτο της κοινωνικής ιεραρχίας και πιθανόν να μοιραζόμασταν αισθήματα αλληλεγγύης, όπως οι Καλύμνιοι σφουγγαράδες στο Τάρπον Σπρινγκς με τους μαύρους ψαράδες.

Επίσης, όταν στην γκασταρμπάιτερ θητεία μας καθαρίζαμε τους απόπατους των Γερμανών ή φουλάραμε τις μηχανές των εργοστασίων τους, πάλι δε μας πείραζε να το κάνουμε δίπλα σε μουσουλμάνους, χωρίς να προσβάλλεται η θρη-

σκευτική μας «ανωτερότητα» ή να συνυπάρχουμε στη γερμανική πρέσα με Τούρκους εργάτες, χωρίς να μας έρχεται εθνικιστική φούντωση κι από τις δυο μεριές.

Βέβαια, όταν μεταναστεύαμε στον Αφρικανικό Νότο, οφείλαμε να σεβόμαστε τις παραδόσεις του τόπου που σούβλιζε τους μαύρους. Εξάλλου εκεί ούτε πιάτα πλέναμε, ούτε απόπατους. Ασχολούμασταν με διαμάντια.

Όταν γίναμε χώρα υποδοχής μεταναστών, την εποχή της δανεικής ευημερίας που τρέχαμε να μεταπηδήσουμε σε άλλη τάξη, καλοδεχτήκαμε ένα συγκεκριμένο είδος μεταναστών: Αυτούς που έκαναν τον αγρότη να νιώσει τσιφλικάς κι αυτές που ξεσκάτωναν τον παππού και τη γιαγιά, με την προϋπόθεση ότι σπάνια ζητούσαν τα μεροκάματά τους, ή δεν τα ζητούσαν καθόλου.

Ήταν η εποχή που βάζαμε στην πράξη τη λαϊκή ρήση «θα γυρίσει ο τροχός, θα γαμήσει κι ο φτωχός». Και το εννοούσαμε. Έτσι, μια μερίδα συμπατριωτών που είχε θητεύσει στο τσατσλίκι, ασχολήθηκε με ροζ επιχειρήσεις υψηλού τζίρου και χαμηλού ρίσκου, λευκής και μαύρης σαρκός. Και παραμείναμε αντιρατσιστές, μοιράζοντας το ερωτικό μας ταμπεραμέντο με γενναιοδωρία, ανεξαρτήτως χρώματος, φυλής, θρησκείας και ιαθγένειας, ακόμη και ηλικίας.

Επίσης, υπήρξαμε και συνεχίζουμε να είμαστε απόλυτα αντιρατσιστές με όσους έρχονται στη χώρα μας για να ζήσουν το μύθο τους. Μάλιστα, το παρακάνουμε πολλές φορές με αυτό το είδος του αντιρατσισμού. Έξι μήνες το χρόνο μιλάμε αποκλειστικά τη γλώσσα τους, ακόμα και μεταξύ μας, και τους υπόλοιπους έξι από κεκτημένη ταχύτητα γράφουμε μόνο σε greeklish. Κι εκδηλώνουμε σεμνά τον αντιρατσισμό μας, μαζεύοντας τα ξερατά και τα κατουρλιά από περιοχές όπου οι βορειοευρωπαίοι συνήθως ψάχνουν το μύθο τους αφού γίνουν φέσι. Το παρακάνουμε με τον αντιρατσισμό τόσο, ώστε σε μέρη με ωραίο ηλιοβασίλεμα, για να συνεχίσουμε το φιλοξένιον της φυλής, δεν αφήνουμε ούτε κοτέτσι για νεοδιόριστο δάσκαλο, προσφέροντας με γενναιοδωρία γη και ύδωρ στους αλλοδαπούς συναλλαγατοφόρους κυνηγούς μύθων.

Όμως και ο αντιρατσισμός έχει τα όριά του.

Όταν η φτώχεια και οι πόλεμοι έφεραν στην πόρτα μας περισσότερους δυστυχισμένους, ανακαλύψαμε ότι το μαύρο χρώμα μας απωθούσε, η θρησκεία μας απειλούνταν, οι παραδόσεις μας αλλοιώνονταν, οι αλλοδαπές ιέρειες είχαν αφροδίσια, η πατρίδα, μ' ένα λόγο, κινδύνευε.

Έτσι, περιορίσαμε το ξένιο πνεύμα που μας διακατέχει από την εποχή του Δία, σε αυτούς που έμπαιναν στη χώρα νόμιμα και με επαρκές συνάλλαγμα. Διότι η νομιμότητα ήταν πάντα το δυνατό μας σημείο, από τα ανώγεια μέχρι τα κατώγια και από τα πολιτικά γραφεία μέχρι τις παράγκες των γηπέδων.

Τους άλλους προσπαθήσαμε να τους πείσουμε, με στέρη επιχειρηματολογία, πέτρες, ξύλα, σουγιάδες, ότι εδώ, η φυλή, τα ιδανικά και οι παραδόσεις μας, θα μείνουν όλα ανέθευτα. Ότι στα σχολεία μας θα μπαίνουν μόνο με την επίδειξη ελληνικού διαβατηρίου ή το πολύ, τουριστικής βίζας, γιατί δεν τα έχουμε τα ελληνικά για ξόδεμα. Κι εμείς οι αυτόχθονες τα χρησιμοποιούμε με το σταγονόμετρο. Ότι σημαία μην τολμήσουν να ακουμπήσουν ούτε στον πάγκο της λαϊκής που πουλιούνται με 50 λεπτά, παραμονή των εθνικών εξάρσεων. Ότι στις πασαρέλες των παρελάσεων θα κάνουμε επίδειξη μόδας, γόβας και λικνίσματος, μόνο εμείς, οι γνήσιοι απόγονοι των 300 των Λεωνίδα.

Αναπτύξαμε και ειδικά τάγματα, που χειρίζονται, είναι γεγονός, με κάπως μπρούταλ μεθόδους, την υπεράσπιση των ιδανικών της φυλής, των ΠΑΕ και του εφοπλιστικού λόμπι. Αυτό βέβαια δε σημαίνει ότι δεν έχουμε επιστρατεύσει κι άλλους γνήσιους πατριώτες που συνήθως, με την ιδιότητα γονέων και κηδεμόνων, μάχονται του πάτριου εδάφους.

Έτσι κάπως ισορροπήσαμε στον ορμητικό ρου της Ιστορίας.

Ειδικά στα μπουρδέλα μας δεν αφήσαμε κανένα περιθώριο νόθευσης των ιδανικών της φυλής: τις βαφτίσαμε όλες χριστιανές, και όλες ...Μαρία.

Οι σκιές

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΑΡΙΣΗ

Η κρίση σε μας δεν ήρθε με το συνηθισμένο τρόπο. Αν και δεν ξέρω ποιος είναι ο συνηθισμένος τρόπος για να 'ρθει κάτι τέτοιο. Όμως τώρα που το σκέφτομαι, ήταν σα να άρχισα να κουφαίνομαι σιγά σιγά, και πάλι αυτό το υποθέτω. Δηλαδή, δεν ξέρω πώς είναι να κουφαινεσαι κανείς. Όμως φαντάζομαι πως αν έπαυα κάποτε να ακούω, κάπως έτσι θα γινόταν.

Δεν ήρθε σα να λέμε όπως μια έκρηξη, με μια λάμψη εκτυφλωτική κι έναν κρότο που θα έκανε τα τζάμια θρύψαλα. Δεν ήρθε ούτε σαν πυρκαγιά, ένα ξέσπασμα φωτιάς που να απλώνεται και να ρουφάει τον αέρα, γλύφοντας τους τοίχους και τυλίγοντας τα έπιπλα στις φλόγες. Ούτε ήρθε σαν αίσθηση ασφυξίας ας πούμε, σα δυο χέρια πελώρια ν' αρπάξαν το λαιμό μου ξαφνικά, κόβοντάς μου την ανάσα.

Ήταν κάτι άλλο.

Τώρα που το ξανασκέφτομαι, η κρίση ήρθε σε μας σαν αργή και σταθερή απουσία ήχων. Ήταν τα κουδουνίσματα του τηλεφώνου που λιγότεψαν, τα χτυπήματα στην πόρ-

τα από ανθρώπους κοντινούς που αρχίσανε σιγά σιγά να αραιώνουν. «Έλα, χαθήκαμε, πού είσαι;» «Τι να σου λέω τώρα... Καλά! Καλά είμαστε», κοιτώντας αμήχανα τα παπούτσια μας. Καλά. Τι θα πει καλά; Ναι, δεν ήμασταν άρρωστοι, όμως αυτό σήμαινε και πως ήμασταν καλά;

Ήταν γιορτές και γενέθλια που άρχισαν να ξεχνιούνται συνειδητά. Δικά μας, των άλλων... «Να ξέρεις, ο μικρός ήταν λίγο αδιάθετος.» Πού λεφτά για δώρα... Πώς να πας; Ήταν όλο και περισσότερα πρωινά χωρίς το ξυπνητήρι που μας τρέλαινε και που το 'χαμε βάλει επίτηδες τόσο εκνευριστικό για να σηκωνόμαστε, ήταν πρωινά με τη μπουκιά αμάσητη ακόμα στο στόμα, χωρίς κορναρίσματα στην κίνηση μέχρι να φτάσουμε στη δουλειά και τον καφέ να 'χει στάξει στο καθαρό πουκάμισο, τραβώντας τα παιδιά από τα χέρια με τα πόδια τους ίσα να ακουμπάνε στο δρόμο, για να προλάβουνε την πρώτη ώρα στο σχολείο γιατί αργήσαμε πάλι... μα τέλειωσαν κι αυτά.

Ήταν τα τρεχαλητά από τα μικροσκοπικά ποδαράκια πάνω στο ξύλινο πάτωμα και μετά στη βαριά μοκέτα σαν περνούσαν από δωμάτιο σε δωμάτιο παίζοντας τους ιππότες, που έγιναν νυχοπάτημα κρυφό. Ήταν καβγάδες για το ίδιο παιχνίδι που σταμάτησαν, κι έγιναν μουρμουρητά κάτω από το κρεβάτι και μυστικά. Ήταν φωνές και γέλια γύρω από το τραπέζι, και συμφωνίες ότι όποιος αδειάσει το πιάτο του θα φάει και γλυκό, που έγιναν σιωπή και αργές μπουκιές χωρίς κανένα γούστο, και χωρίς γλυκό στο τέλος. Ήταν ψέματα, ότι όλα είναι περαστικά. Το μεγαλύτερο ψέμα που μπορείς να πεις σε έναν άνθρωπο είναι πως όλα θα πάνε καλά. Και πάντα θα σε πιστέψει!

Σιγά-σιγά, όλο το σπίτι άρχισε να βυθίζεται στη σιωπή.

Μα σαν το ξανασκέφτομαι, δεν ήταν μόνο αυτό. Δεν ήταν μόνο οι ήχοι που λιγόστευαν λίγο-λίγο από τη ζωή μας, ήταν και τα χρώματα. Άργησα να το καταλάβω βέβαια, γιατί δεν έγιναν όλα μεμιάς. Ήταν σαν το γλύψιμο του αλατιού της θάλασσας πάνω στην πέτρα. Σαν χρόνια και χρόνια το κύμα να γυαλίζει την πέτρα, να τρώει τις άκρες της, να αλλάζει το χρώμα της, κι όταν μαζεύτηκε το νερό πίσω και η πέτρα γυμνώθηκε και στέγνωσε στον αέρα, ήταν μονάχα ένα αδιάφορο βότσαλο, θολό.

Ήταν τα λουλούδια που ξεράθηκαν στο βάζο ύστερα από τρεις εβδομάδες, καφετιά, και με τα πέταλα να έχουν στραγγίξει από το χρώμα. Ήταν ζωγραφιές παιδικές που δεν κοιτούσαμε πια κι άδειασαν τους τοίχους και μπήκαν κι αυτές κάτω απ' το κρεβάτι, σε κείνη την κρυψώνα τη μυστική. Ήταν ένας

ήλιος που μίκρυνε μέχρι που έγινε κουκκίδα και μια άνοιξη που περιμέναμε αλλά δεν ήρθε ποτέ. Ήταν χειμώνας του Φλεβάρη που ξέχασε να τελειώσει. Ήταν λόγια χωρίς χροιά, ένας άδειος καμβάς τα πάντα γύρω μας, ένα πεντάγραμμο κενό από νότες οι φωνές μας.

Σιγά-σιγά, όλο το σπίτι βάφτηκε γκριζο.

Κι όσο τα λέω αυτά και τα ξανασκέφτομαι, σαν κι όλες οι αισθήσεις μας να χάθηκαν σιγά-σιγά. Όσο έμπαινε η κρίση πιο μέσα και πιο μέσα στο σπιτικό μας, τόσο χάναμε κι από κάτι. Ήταν άνοστα φαγητά. Ήταν ξαναζεσταμένα φαγητά από τρεις μέρες, ήταν μερίδα μοιρασμένη για δυο. Ήταν πόρτες κλειστές να μικραίνει το σπίτι για να ζεσταθεί με το τίποτα. Ήταν παγωμένα δάχτυλα στο σκοτάδι, ψέματα πως μ' ένα κερί θα ζεσταθούμε κι ο φόβος του χειμώνα που δεν τέλειωνε, άλλη μια μέρα κι άλλη μια μέρα, κι άλλη μια μέρα μόνο να βγει. «Κρυώνεις;» «Λίγο. Λίγο μόνο.» Κι ήτανε ψέμα, ψέμα κι αυτό. Κι ήταν παράπονα που δε λέγονταν ποτέ γιατί δεν υπήρχε λόγος, δεν υπήρχε λύση. Ήταν η αλήθεια που ήρθε σιγά-σιγά κι έκατσε πάνω μας σαν σκόνη υγρή, έκανε τα μάτια μας να ανοιγοκλείνουν από φαγούρα σαν κάτι να στάθηκε στην άκρη τους, έμπαινε μέσα στη μύτη μας και γινόταν ανάσα βαριά και κόμπος από πίκρα στο λαιμό μας.

Αποτύχαμε. Μας ξέχασε και ξεχάσαμε τον κόσμο. Ο κόσμος μας όλος έγινε μια στιγμή, το τώρα, αυτό που γινόταν πριν σε μια στιγμή και κάθε στιγμή μας έφερνε πιο κοντά στο δρόμο.

Ήταν... ήταν να χάνεις τα πάντα, σιγά-σιγά κι αργά-αργά, τόσο που δεν το καταλάβαμε, παρά μόνο όταν σταθήκαμε στην πόρτα του άδειου μας, γκριζου σπιτικού που δεν ήταν πια δικό μας, προσπαθώντας να μαντέψουμε αν όσα αφήναμε πίσω δε θα μας έλειπαν πια, κομμάτια από τις χίλιες ζωές που ζήσαμε μέχρι να φτάσουμε σε κείνη, στο τώρα.

«Και τώρα; Πού πάμε;» ρωτήσαμε ο ένας τον άλλο.

«Τώρα θα γίνουμε σκιές.» ■

Έναν πρωθυπουργό ...

φιλέλληνα

ΘΑΝΟΣ ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ

Ο Αλέξης Τσίπρας στις Βρυξέλες. Θα μπορούσε και να είναι ο Κυριάκος Μητσοτάκης. Παλαιότερα ήταν ο Σαμαράς, ο Παπανδρέου, ο Καραμανλής, ο Σημίτης. Οι πρωθυπουργοί. Οι νυν, οι τέως και οι επόμενοι. Πάει λοιπόν ο Αλέξης στις Βρυξέλες και ελπίζει σε μια καλή ...αντιμετώπιση από τον Μάριο Σεντένο, τον νέο πρόεδρο του Eurogroup, αυτόν που αντικαθιστά τον «κακό» Γερούν Ντάισελμπλουμ, αγαπητό μόνο από τον Άδωνι.

Στο παρελθόν – στο όποιο παρελθόν σας αρέσει να αναφερθείτε και ειδικά στο δικό μου – από τον Γερμανό Βίλυ Μπράντ μέχρι τους Γάλλους Μιτεράν και Ντε Σταιν, πάντα ο Έλληνας πρωθυπουργός πήγαινε στις Βρυξέλες, πάντα φορτωμένος με κάποιο σοβαρό και εθνικό λόγο και περίμενε από κάποιον ευρωπαίο να δείξει κατανόηση, μια καλή αντιμετώπιση.

Και ...και εμένα θα μου επιτρέψετε να παραφράσω κάτι που είπε ένας αμερικανός πρόεδρος το 1961:

«Σταμάτα να ρωτάς τι μπορεί να κάνει ο Μάριο Σεντένο για τη χώρα σου, αλλά τι μπορείς να κάνεις εσύ για την ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ.»

Αλλά αυτό δεν γίνεται, έτσι δεν είναι; Ούτε από τον νυν, ούτε από τους τέως, ούτε από τον επόμενο. Αυτή η χώρα είναι καταδικασμένη να έχει πρωθυπουργό Έλληνα αλλά ποτέ ...φιλέλληνα.

Και μην βιαστείτε να μου κάνετε παρατήρηση ότι δεν ξέρω τον ...επόμενο. Φυσικά και τον ξέρω. Κι εσείς τον ξέρετε, όλοι σας. Κάθε φορά που πάει στις Βρυξέλες, στο Στρασβούργο, στο Βερολίνο ή στο Παρίσι αυτό που κάνει είναι να λοιδореί και να χαφιεδίζει τον νυν και να υποβιβάζει τους τέως. Το παραδέχεται δημόσια και ο ίδιος σε δηλώσεις του εντός και εκτός. Ρουφιανάκι και δουλίκο ο επόμενος. Όπως όλοι οι προηγούμενοι. Όπως ο νυν. Σίγουρα Έλληνας, ποτέ φιλέλληνας.

«Σταμάτα να ρωτάς τι μπορεί να κάνει η Μέρκελ, ο Σόιμπλε, ο Μακρόν, ο Ρέντζι, ο Τραμπ και δεν ξέρω ποιος άλλος για τη χώρα σου, αλλά τι μπορείς να κάνεις εσύ για την ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ.»

Τόσο δύσκολο είναι; Αλλά ...τι ρωτάω τώρα. Αν κρίνουμε από τις πράξεις ΟΛΩΝ τους, των πρωθυπουργών, μάλλον είναι αδύνατο.

Φτάνει όμως μια ματιά στα πόθεν αίσχος όλων τους για να καταλάβεις τι έκανε η χώρα ΜΑΣ γι' αυτούς.

ΥΓ1. Το προσφυγικό δεν θα δίχαζε ποτέ κανέναν, ούτε θα μπέρδευε τον Ντόναλντ Τραμπ, ΑΝ είχαμε όλοι καταλάβει τι σημαίνει να είσαιπρόσφυγας. Δυστυχώς αρνούμαστε να καταλάβουμε μέχρι να ...μας συμβεί!

ΥΓ2. Τον Πολάκη όσο κι αν τον πλένεις, Άδωνις παραμένει.

ΥΓ3. Συνέδριο Θέσεων και Αρχών για τη Νέα Δημοκρατία το Σαββατοκύριακο. Ο Κούλης είναι οι θέσεις και ο Άδωνις με τον Βορίδη οι αρχές!!!

ΥΓ4. Η NASA ανακάλυψε νέο ηλιακό σύστημα με πλανήτες σαν τη γη. Τελικά ίσως και να υπάρχει ελπίδα. ■

Μπαουντολίνο ...ο ψεύτης

ΕΙΡΗΝΗ ΠΡΟΪΚΑΚΗ

Για πολύ καιρό δίσταζα να διαβάσω αυτό το βιβλίο αφού είχα ακούσει απο πολλούς οτι είναι βαρετό και κουραστικό. Φανταστείτε την έκπληξή μου όταν ρίχνοντας μια ματιά στις πρώτες σελίδες βρέθηκα απέναντι απο έναν ήρωα γοητευτικό που με πήρε απο το χέρι και με «ανάγκασε» να τον ακολουθήσω στις τρελές περιπέτειές του.

Ο Μπαουντολίνο είναι ψεύτης. Αυτό είναι ένα απο τα πρώτα πράγματα που μαθαίνουμε γι 'αυτόν. Επίσης είναι έξυπνος, ονειροπόλος, λίγο τρελός και μεγάλο λαμόγιο.

Το ίδιο το βιβλίο δεν ξέρω πώς να το περιγράψω. Μεσαιωνικό μυθιστόρημα σίγουρα. Ίσως θα έπρεπε να το πω μεσαιωνικό παραμύθι, αλλά δεν είναι μόνο αυτό. Είναι ένα μείγμα ιστορίας, θρύλων, φαντασίας και σαρκασμού.

Η ιστορία τελικά γράφεται απο τους νικητές; Ή από τους ψεύτες; Πόσα γνωρίζουμε και πόσα δεν μάθαμε ποτέ; Αυτές τις σκέψεις έκανα όσο διάβαζα τα κατορθώματα του Μπαουντολίνο.

«Ναι, ξέρω, δεν είναι η αλήθεια, αλλά σε μια μεγάλη Ιστορία, μπορείς να παραποιήσεις τις μικρές αλήθειες για να αναδυθεί η μεγαλύτερη.»

Το Μπαουντολίνο είναι επίσης και ένα βιβλίο με πολύ χιούμορ, έπιασα τον εαυτό μου να γελάει σε πολλά σημεία ή να χαμογελάει με την «υποχθόνια» ειρωνεία του Έκο.

Σε μια εποχή που ο κόσμος τρέχει να προσκυνήσει ιερά κάστανα και παντού-φλες ο Έκο μοιάζει να γελάει με τα χάλια μας περιγράφοντας μια «βιομηχανία» κατασκευής ιερών λειψάνων κι ένα ξεκαρδιστικό αλισβερίσι: Έχω δυο κεφάλια του Βαπτιστή, ας ανταλλάξω το ένα με μια κνήμη κάποιου άλλου αγίου ή ας τα πουλήσω σε δυο μακρινές πόλεις για να μην πάρουν χαμπάρι την απατεωνιά.

Οι περιπέτειες του Μπαουντολίνο περνάνε απο την Ιταλία, τη Γερμανία, το Παρίσι, την Κωνσταντινούπολη και φτάνουν μέχρι τα βάθη της Ανατολής και την αναζήτηση ενός μυθικού βασιλείου. Τα ιστορικά γεγονότα που αναφέρει είναι πάρα πολλά. Πολιορκίες, πόλεμοι, σταυροφορίες, η πτώση της Κωνσταντινούπολης το 1204 κτλ. Πάρα πολλοί είναι και οι θρύλοι που αναφέρονται, από το βασίλειο του Ιωάννη του Πρεσβύτερου μέχρι την αναζήτηση του Γκράαλ και τα μυθικά πλάσματα όπως οι Σκιάποδες, οι Βλέμμες και πολλά άλλα.

Παρόλα αυτά το βιβλίο είναι εξαιρετικά ευκολοδιάβαστο και το τελείωσα σε λίγες μέρες, ανατρέχοντας παράλληλα αρκετές φορές στο google για περισσότερες πληροφορίες αφού ήθελα να μάθω κι άλλα πράγματα. ■

Οι Sleepers συναντούν τη **Gilda** στη Νέα Ορλεάνη

ΚΕΛΛΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

Aτμοσφαιρικό, καθηλωτικό, συναρπαστικό. Ένα απολαυστικό ψυχολογικό θρίλερ σε τόνους φιλμ νουάρ σε όλα τα επίπεδα, από την μουσική του ως και το άρωμα της μοιραίας γυναίκας που στοιχειώνει τον αέρα που αναπνέουμε.

Εκείνοι, μία ομάδα 5 φίλων που μεγάλωσαν μαζί και έφτασαν να γίνουν η μοναδική αληθινή οικογένεια που είχε ο καθένας τους. Μία φιλία σφυρηλατημένη με αίμα και εφιάλτες. Εκείνη, η προσωποποίηση του παρελθόντος που στοιχειώνει με το μένος μιας καρδιάς που έγινε κομμάτια.

Έρωτας, πάθη, προδοσία. Πόνος. Και τα Blues στον αέρα να διεκδικούν όλα αυτά ως τα τέλεια υλικά.

Οι 5: ο λογικός Μαρκ, ο γόης Πίτερ, ο κυνικός Τζέικομπ, ο καλόβολος Νίκολας και ο εκκεντρικός Άλεξ. Υπάρχει μεγάλο δράμα μέσα στην ψυχή του καθενός τους και θα'ρθει η στιγμή που θα σφίχτει η καρδιά σας για τον κάθε έναν τους ξεχωριστά. Το πολύ καλό στήσιμο των χαρακτήρων τους δίνει σαφή υπόσταση και διακριτούς ρόλους και παρόλο που η συγγραφέας λέει ελάχιστα παραπάνω από τα απολύτως απαραίτητα, έχει τον δικό της ξεχωριστό τρόπο

να σε κάνει να νιώσεις οικεία μαζί τους. Όλοι τους αξιομνημονευτοι, είναι απόλυτα ανθρώπινοι χαρακτηριστές, πραγματικοί άνθρωποι με τα σφάλματά τους, όχι άγιοι ή εξιδανικευμένα πρότυπα. Και οι πέντε τους είναι ξεχωριστοί και αξιαγάπητοι ο καθένας με τον τρόπο του. Ο κάθε ένας τους έχει την δική του γοητεία, το δικό του «κάτι» που σε κάνει να τους αγαπήσεις όλους, όπως ένας γονιός αγαπά τα παιδιά του, αλλά και να πονέσεις καθώς γκρεμίζονται στην καταστροφή. Γιατί, όσο δικαιολογημένο και αν ήταν, δεν παύει να διέπραξαν την υπέρτατη αμαρτία. Και μια αμαρτία θα στοιχειώνει πάντα απαιτώντας δικαίωση μέχρι να 'ρθει η μέρα που θα σπείρει τον πόνο και την τιμωρία σε όποιον το αξίζει.

Παρόλα αυτά, ας μην ξεχνάμε ότι αυτή είναι στην ουσία μια ιστορία για τον χαμό που μπορεί να προκαλέσει η πληγωμένη καρδιά μιας εγκαταλελειμμένης γυναίκας σε όλους όσους βρίσκονται σε πεδίο βολής. Αλλά η Ζόλα δεν είναι μια οποιαδήποτε γυναίκα. Πολύπτυχη, άπιαστη και ακόρεστη. Και ο δικός της χαμός είναι μία μηχανή αριστοτεχνικά φτιαγμένη.

Ο ίδιος ο τίτλος είναι η Ζόλα. Η Ζόλα ο Διάβολος, το μαύρο πρόβατο της περιοχής, ο Έκπτωτος Άγγελος του Μαρκ, ο διαβολεας και διαφθορεας όλων με τη μαγνητική του έλξη στην οποία κανείς δεν μπορεί να αντισταθεί έως το αναπόφευκτο crush & burn. Ναι, αυτή είναι η Ζόλα. Ο Διάβολος που τραγουδάει τα Μπλουζ. Ο Διάβολος που πονάει. Γιατί μόνο όποιος πονάει πολύ τραγουδάει πραγματικά τα Μπλουζ.

Η Ζόλα ο επαναστάτης, που θα μαζέψει τα μυριάδες κομμάτια της βασανισμένης της ψυχής σε πείσμα όλων και θα σφυριλατησει μια απόρθητη πανοπλία αλλά και τα θανασιμα όπλα για να τα βάλει με τον κόσμο όλο. Η Ζόλα η αντισυμβατική Νέμεση για τα εγκλήματα του παρελθόντος αλλά και για τα πάθη του παρόντος. Είναι μια δύναμη της φύσης. Και πονάει. Κι ο πόνος της είναι η παλίρροια που πλημμυρίζει τα πάντα και δοκιμάζει τα όρια αντοχής όλων, ακόμη και του εαυτού της. Και όλοι υποκύπτουν• ακόμη και η ίδια.

Η πορεία όλων τους, η εξέλιξή τους, αν και σχεδόν λακωνικά δοσμένη για

το δικό μου γούστο, είναι καθηλωτική. Ακόμη και η Γκρέις μετενσαρκωνεται από ένα κουκλίστικο καθωσπρέπει κοριτσάκι σε μια γυναίκα με αντίληψη, πάθος και θέληση.

Ο τρόπος που ξετυλίγεται αυτή η ιστορία σε κάνει να νιώθεις πως βρίσκεσαι στο τρενάκι του λουνά παρκ αλλά σε ένα πολύ συγκεκριμένο σημείο. Εκεί που ανεβαίνεις αργά αργά την ανηφόρα, άνετα και βολικά στη θεσούλα σου να χασκογελας με τον φίλο σου και να απολαμβάνεις το τοπίο, επιλέγοντας συνειδητά να αγνοήσεις όλες τις χαράδρες που φαίνονται μπροστά αλλά και τις προειδοποιήσεις του ενστίκτου σου ότι κάτι κακό θα συμβεί. Και τότε φτάνεις στο ζενίθ και το συνειδητοποιείς είτε θες είτε όχι: από δω και μπρος έχει μόνο κατηφόρα χωρίς καμία διέξοδο. Και έτσι βλέπεις τα πάντα να στροβιλίζονται βίαια προς ένα τέλος που σε αφήνει με κρατημένη την ανάσα μπρος σε ένα καθαρήριο ολοκαύτωμα που σε γεμίζει με την πικρή πεποίθηση πως δεν θα μπορούσε να γίνει αλλιώς.

Πολύ ωραίο το σκηνικό και στη Σκωτία και στη Νέα Ορλεάνη παρόλο που θα προτιμούσα λίγο περισσότερη περιγραφή για να μπω καλύτερα στον χωροχρόνο του αλλά αυτή η συγγραφέας δεν δίνει μασημένη τροφή. Δεν βάζει τον αναγνώστη σε ένα σκηνικό τόσο σφιχτά δομημένο που να μην επιτρέπει ουδεμία απόκλιση, ίσα ίσα που τον βάζει στη διαδικασία να προσαρμόσει δευτερεύουσες πτυχές της ιστορίας ανάλογα με την προσωπική του οπτική γωνία. Οπωσδήποτε, αυτό δεν ταιριάζει σε όλους, υπάρχει μεγάλη μερίδα αναγνωστών που αποζητά το σφιχτά δομημένο και στο σκηνικό και στην ιστορία, και ίσως να υπάρχει και κάποιος που θα το χαρακτήριζε «χαλαρό» αλλά δεν είναι. Προσωπικά κι εγώ θα προτιμούσα μια δυο προτασούλες παραπάνω που να δίνουν ένα κάποιο κλείσιμο στο θέμα του μικρού Άμποτ καθώς και περισσότερες πινελιές στους χαρακτήρες πριν ξεκινήσει η Μεγάλη Πτώση κι όμως αυτό με οδήγησε σε ατελείωτες συζητήσεις με τον εαυτό μου μιας και η Ζόλα, οι 5 και η ιστορία τους ήταν πάντα στην σκέψη μου μέχρι να έρθει η ώρα να ξαναπιάσω το βιβλίο.

Πολύ ωραία και η επιλογή της χρονικής περιόδου που από μόνη της ανοίγει πολλά θέματα για τις συνθήκες εκείνης της εποχής και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά και των δύο περιοχών. Μια πλάγια προσέγγιση των κοινωνικών θεσμών και θεμάτων, αρκετή όμως για να δώσει την απαραίτητη αίσθηση του περιβάλλοντος. Δεν κρατάς στα χέρια σου μια αυτούσια ιστορία για τον

ρατσισμό, παρ' όλα αυτά δεν υπάρχει σκηνή χωρίς μια κάποια αναφορά όσο διάφανη κι αν είναι.

Ένα εύκολο ανάγνωσμα σε ό,τι αφορά γλώσσα και δομή, τόσο ρευστό που σε παρασύρει, ειδικά στα μέρη που κορυφώνεται η αγωνία συνειδητοποιείς ότι διαβάζεις σαν να είσαι με ποδήλατο σε κατηφόρα. Επίσης αρκετά σύγχρονο στη γλώσσα του, ειδικά σε κάποια σημεία υπάρχουν εκφράσεις που ίσως κάνουν κάποιον να αισθανθεί άβολα, παρ' όλα αυτά προσωπικά δεν βρήκα κατι αταίριαστο ως προς τους χαρακτήρες ή την ατμόσφαιρα της ιστορίας. Σίγουρα θα βρείτε μερικές φράσεις που αξίζει να τις σημειώσετε αλλά γενικά είναι τόσο βατό που η ιστορία προχωρά με ροή ρέοντα ποταμού.

Ναι, υπάρχουν θεματάκια με την επιμέλεια. Ναι, οι χαρακτήρες ήθελα να ξεδιπλωθούν κι άλλο, και ναι, η συγγραφέας είναι λίγο λακωνική σε κάποια σημεία για τα γούστα μου. Αλλά αυτό είναι το θέμα. Μ'εκανε να ζητάω περισσότερο, όχι να αναρωτιέμαι ποτέ θα τελειώσει!

Όχι, δεν είναι τέλειο. Εγώ όμως το λάτρεψα! ■

απειλημένη
εγκαταλελειμμένη
φοβισμένη
κακοποιημένη
βασανισμένη
απογοητευμένη
χειραγωγήμένη
ταπεινωμένη
βιασμένη
κομματιασμένη
εγκλωβισμένη

ΘΑ ΒΟΗΘΟΥΣΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ
ΑΝ ΗΤΑΝ ΣΕ ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗ ΣΕΙΡΑ;

Η επιστήμη των MMM

AKLI HADID

Ιστορικά, οι περισσότερες μεγάλες πόλεις χτίστηκαν είτε χαμηλά και κοντά στη θάλασσα, είτε κοντά σε κάποιο μεγάλο ποταμό. Πόλεις όπως η Ρώμη για παράδειγμα, χτίστηκαν σε κάποια απόσταση από τη θάλασσα για λόγους ασφαλείας, έτσι ώστε σε περίπτωση εισβολής, να δοθεί πρώτα μια μάχη στην ξηρά.

Προσφάτως όμως, οι σιδηρόδρομοι, οι αυτοκινητόδρομοι και οι αεροδιάδρομοι έκαναν τις πόλεις να ανθήσουν από το τίποτα. Πολλές πόλεις της Ιαπωνίας ήταν ήσυχες χωριά πριν ανοίξουν γραμμές μαζικής μετακίνησης, δημιουργώντας θέσεις εργασίας, τουρισμό, οδηγώντας χωριά όπως το Μπουσάν να γίνουν μεγάλες πόλεις εκατομμυρίων κατοίκων. Ρωτήστε - αν βρεθείτε ποτέ - τους ηλικιωμένους του Μπουσάν να σας πουν πώς ήταν ο τόπος τους όταν ήταν μικρά παιδιά.

Η μεγάλη πρόκληση μετά, έρχεται όταν πρέπει να αντιμετωπιστεί το κυκλοφοριακό πρόβλημα. Σε πόλεις με μικρή κίνηση, ένας υπόγειος σιδηρόδρομος ίσως να μη χρησιμεύει. Από την άλλη, σε περιόδους ανάγκης, όπως σε κατάσταση πολέμου, διέξοδοι μαζικής διαφυγής είναι σωτήριες.

Η αλήθεια είναι, πως τα μέσα μαζικής μεταφοράς δημιουργούνται είτε για να προσελκύσουν κόσμο σε κάποιο μέρος, είτε για τη διευκόλυνση της μετακίνησης. Όταν ο κόσμος μπορεί να μετακινηθεί εύκολα από το ένα μέρος στο άλλο, αυξάνονται και οι θέσεις εργασίας. Έτσι μειώνεται η εγκληματικότητα, αφού οι άνθρωποι είναι πολύ πιο πιθανό να είναι σε θέση να εργαστούν και κάπου μακρύτερα από την περιοχή τους.

Ένα πετυχημένο σύστημα μαζικής μεταφοράς φυσικά περιλαμβάνει και χάρτες. Μη σας προκαλεί έκπληξη, πολλές πόλεις δεν έχουν πλήρη χαρτογράφηση των δρόμων τους. Χωρίς αυτή την απαραίτητη διαδικασία, η μαζική μεταφορά - τουλάχιστον ένα πετυχημένο και λειτουργικό σύστημα μαζικής μεταφοράς, είναι πολύ δύσκολο να πετύχει.

Πολύ σημαντική επίσης είναι η ύπαρξη διαφορετικών λεωφορείων ανάλογα την απόσταση και την τοποθεσία, καθώς και τις ώρες δρομολογίων. Ένα μικρό λεωφορείο δεν μπορεί να εξυπηρετήσει το κέντρο της πόλης, πόσο μάλλον στις ώρες αιχμής. Αντίθετα, ένα μεγάλο λεωφορείο σε μια περιοχή με μικρές μετακινήσεις και λίγους επιβάτες, δεν έχει νόημα.

Κάτι επίσης μεγάλης σημασίας είναι και η δυνατότητα γραμμής σε ιστορικές τοποθεσίες μιας πόλης, αλλά και το πώς αυτή θα διαχειριστεί. Για παράδειγμα, η γραμμή 14 του Παρισιού, περνάει από πολλά σημαντικά αξιοθέατα και δημιουργήθηκε ακριβώς για να τονώσει τον τουρισμό. Παρόλα αυτά, απέτυχε. Πολύ λίγος κόσμος θα επιλέξει να επισκεφτεί φευγαλέα και σε μία μόνο διαδρομή τα σημαντικά μνημεία μιας πόλης.

Η ανωνυμία και η διακριτικότητα είναι κάτι που δεν πρέπει να παύεται αψηφιστά. Σε πολλές πόλεις οι ίδιοι επιβάτες συναντιούνται καθημερινά και αυτό είναι κάτι που τους φέρνει σε δύσκολη θέση. ■

**Υπολογίζεται ότι 100 εκατομμύρια άνθρωποι
είναι άστεγοι σε όλο τον κόσμο**

**3 εκατομμύρια είναι οι άστεγοι εντός της Ενωμένης Ευρώπης
2,5 εκατομμύρια είναι οι άστεγοι στις Ηνωμένες Πολιτείες
4,500 παιδιά είναι άστεγα, μόνο στο Μπουένος Άιρες.
Σύμφωνα με την ΜΚΟ Κλίμακα ο αριθμός των αστέγων
στην Ελλάδα ξεπερνάει κατά πολύ τους 20,000**

ΑΥΤΟ ΚΑΠΟΙΟΙ ΤΟ ΑΠΟΚΑΛΟΥΝ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Το μυστικό γύρω από τον αριθμό 13

GORDANA MUDRI

13 άνθρωποι στο δείπνο
13 βήματα ως την κρεμάλα
13 όροι στη συμφωνία των μαγισσών

Και να μην πω για τον κακό Λόκι, τον 13ο θεό της Σκανδιναβικής μυθολογίας, ούτε ότι οι Ιππότες της Στρογγυλής Τραπέζης συνελήφθησαν στις 13 του Οκτώβρη.

Πολύ μυστήριο νούμερο το 13. Οι περισσότεροι πιστεύουν επίσης, ότι είναι και πολύ γρουσουζικό.

Και να, πέρασαν. 13 χρόνια.

Θα λέγαμε πως το 13 είναι ένας θαυμάσιος αριθμός και τον φτάσαμε χάρη στο πείσμα και τον ενθουσιασμό μας. Όχι ότι ήταν κι εύκολο... Εξάλλου, είμαστε απλώς άνθρωποι και τα πάντα μας επηρεάζουν γύρω μας με κάποιον τρόπο.

Δεν είναι εύκολο να γράφεις κάποιες φορές. Υπάρχουν τόσα γεγονότα συνεχώς - και μάλιστα, η χρονιά που πέρασε ήταν γεμάτη από άσχημα γεγονότα κι εξελίξεις - και συχνά στεκόμασταν με το μυαλό μουδιασμένο και χωρίς λέξη να μπορεί να ειπωθεί. Κάποιες φορές, θέλουμε να πούμε τόσα πολλά που απλά δεν έχουμε αρκετές λέξεις.

Κάποιοι από μας χάνονται για λίγο, άνθρωποι φεύγουν κι άνθρωποι έρχονται, όμως η ομάδα πάντα είναι εδώ.

Κι αυτό το μυστικό του αριθμού 13 για το Ονί. Κάποιος είναι πάντα εκεί, κάποιος πάντα έχει κάτι να πει. Και το πιο σημαντικό: Κάποιος μας κρατάει όλους ενωμένους.

Για όλους εσάς από την ανατολή, τη δύση, το βορρά και το νότο, σε ζεστά σπίτια ή παγωμένες καλύβες, για όλους εσάς με τη φλόγα στις καρδιές σας, αν κάποιος πέσει σηκώστε αυτή τη σημαία ψηλά. Όσο μια φωνή εξακολουθεί να ουρλιάζει εκεί έξω, τότε πάντα θα βρίσκουμε το φως.

Χρόνια πολλά Ονί!

συμμετείχαν

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΒΡΟΣΓΟΣ,
ΝΙΝΑ ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ,
ΜΑΓΔΑ ΔΑΣΑΚΗ, ΧΡΗΣΤΟΣ ΗΛΙΑΔΗΣ,
ΓΙΑΝΝΗΣ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΗΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΛΑΤΖΗΣ,
ΛΟΥΚΙΑ ΚΟΝΤΟΠΟΔΗ, ΜΑΙΡΗ ΚΟΣΚΙΝΑ,
ΝΙΚΟΣ ΛΑΪΟΣ, ΜΑΝΟΣ ΜΑΥΡΟΜΟΥΣΤΑΚΑΚΗΣ,
GORDANA MUDRI, ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΟΥΖΕΒΙΡΗΣ,
ΘΟΔΩΡΟΣ ΝΑΣΟΣ, ΡΩΞΑΝΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ,
ΑΛΕΚΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ,
ΚΕΛΛΥ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ,
ΣΟΦΙΑ ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ, ΜΑΡΥΣΑ ΠΑΠΠΑ,
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ ΠΕΡΡΟΥ,
ΕΙΡΗΝΗ ΠΡΟΪΚΑΚΗ, ΘΑΝΟΣ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ,
ΜΑΡΙΝΑ ΡΟΔΙΑ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΣΕΡΠΕΤΖΟΓΛΟΥ,
ΠΑΝΟΣ ΤΟΥΡΛΗΣ, ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΑΡΙΣΗ,
ΕΛΕΝΗ ΧΑΡΙΤΑΚΗ, ΡΟΛΑΝΤ ΧΕΛΕΡΑΝΤ,
AKLI HADID,
TONY ZUVELA,
ASA BUTCHER,
ΘΑΝΟΣ ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ

επιμέλεια

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΧΑΡΙΣΗ

ARSOVI
ΤΕΥΧΟΣ 11^ο
Δεκέμβριος 2017

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2017 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

apopseis Εκδόσεις **apopseis.gr**

© 2017 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού και της συγγραφέα

Τα βιβλία και τα περιοδικά των εκδόσεων Ovi magazine - Ovi Greece & apopseis.gr
μπορείτε να τα βρείτε **μόνο** στις σελίδες των διαδικτυακών περιοδικών
www.ovimagazine.com & www.apopseis.gr

Όλο το υλικό είναι copyright του Ovi Magazine και των συγγραφέων

Για λεπτομέρειες και πληροφορίες επικοινωνήστε:
info@ovimagazine.com & info@apopseis.gr

Δεν επιτρέπεται η πώληση, ανατύπωση και χρήση του παρόντος απο όποιο μέσο
(ηλεκτρονικό, μηχανικό, εκτύπωση, ραδιοφωνική ή τηλεοπτική αναγνώση)
χωρίς την προηγούμενη άδεια του υπευθυνου της έκδοσης και του συγγραφέα.

Το συγκεκριμένο διατίθεται **δωρεάν**.
Αν σας ζητηθεί οποιοδήποτε χρηματικό ποσό,
παρακαλούμε επικοινωνήστε άμεσα μαζί μας

*Καλά Χριστούγεννα,
& Ευτυχισμένο 2018
με υγεία, πρόοδο και
λιγότερες αγωνίες,
για σας,
τις οικογένειες σας
& όσους αγαπάτε.*

Ovi Magazine & Ovi Greece Books Publications

© 2017 Ovi Project Publication - All material is copyright of the Ovi magazine & the writers

apopseis Εκδόσεις apopseis.gr

© 2017 Εκδόσεις apopseis.gr - Όλο το υλικό είναι copyright του περιοδικού και της συγγραφέα